

ΣΦΜΙΖΝΤΑΤ 8-9

ίλιον, πετρούπολη, άγιοι ανάργυροι

φλεβάρης 2004

σαμιζντάτ:
 σύνθετη ρώσικη
 λέξη:
 σαμ: από μόνος
 μου,
 ιζ: προς τα έξω
 ντατ: να δίνω
 /και στην ρώσικη
 ιδιολεξία:
 να τολμάς να
 δίνεις προς τα
 έξω
 /η λέξη αυτή
 ονόμαζε τα
 αντικαθεστωτικά
 έντυπα που
 διακινούνταν χέρι
 με χέρι στη
 Ρωσία και στη
 μετέπειτα
 Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντισταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευματικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει -πέρα από όλα τα άλλα- να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η απεπαρξία χρηματικού αντιτίμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψη μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμα μας για οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρήματος.

τεύχος 8-9

de te fabula narratur:	4
"η δίκη του αιώνα":	8
για την υπομονή των φτωχών:	10-
νομοσχέδιο για τα δάση:	
προαστιακός σιδηρόδρομος:	14-
σωματείο στην taste and diet:	16-
υπόθεση Η.Μαραγκάκη:	
ιούνης 03 black block attack:	19-
για τους 7 της θεο/νίκης:	27-
δακρυγόνα:	
υπόθεση Φουρλή-Γκινάλα:	
στο δρόμο:	
αναρχικοί ενάντια στο τείχος της παλαιστίνης:	
ανολοκήρωτος πόλεμος (μέρος 3):	34-
για την εξέγερση στη Βολιβία:	37-
-τεχνία- στην Κέρκυρα:	44-
σημειώσεις ενάντια στις εμπορευματικές σχέσεις:	46-
μια αναφορά στην Κροστάνδη 1921:	49-
τρίτο τριήμερο του θεορίτη:	5
για τον σύντροφο Β.:	51-
ποίηση Π.:	5

1930 Χρόνια

6.00 πμ Χάρματς της 9 Μάρ 2003, η μετανάστρια Κατ Μιλδτσίχονα, πριν ξεκινήσει για την δουλειά πρέρει στην πολυπόθητη βότσα εργασίας της μόλις την προηγούμενη μέρα ενώ παραλάβει ότι «μπορεί να είναι ημερομηνία έκδοσης 10 Απρίλη 2003 αλλά... αλλά... αλλά... λήξη από τον Φεβρουάριο του 2002! Απόγγυσαν από την κορφή!»

7.00 πμ και 6 Ιουλίου 2003, Ο Κώστος Ζερβουδάκης 33 χρονών ξεκινάει τη δουλειά σε εργοστάσιο της Αττικής Οδού. Λίγες ώρες αργότερα θα είναι νεκρός από ηλεκτροπληξία κάτω από "αδιευκρίνιστες συνθήκες". "Υπόλοιποι για τα εργατικά ατυχήματα είναι οι εργοδότες", κατήγγειλε η ΓΣΕΕ με φορμή το θάνατο του εργάτη...

8.00 πμ 10 Μάρ 2003, ο ψυχίατρος Αντώνης Λιοδάκης σπκάνεται ναρκί για να προετοιμάσει την εισήγηση του στο πανελλήνιο ψυχιατρικό συνέδριο με θέμα "Η συμβολή της Τέχνης στις Ψυχιατρικές Θεραπείες". Εκεί θα επιστήσει ότι "το όσυλο μας εγκλωβίζει σε αντιθεραπευτικές μεθόδους" και επίσης ότι "η δεύτερη φάση του προγράμματος αποασυλοποίησης ψυχικών πασχόντων συναντά όλο και λιγότερα εμπόδια". Κάτοικοι, όμως, διαφόρων περιοχών της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης θα πουν την τελευταία ρατσιστικά κουβέντα για τα εμπόδια ενάντια στην εγκατάσταση "ψυχικών πασχόντων" στις γειτονιές τους...

9.00 πμ 3 Ιουλίου 2003, ο Αντόνιο Μ., 23 χρονών και "άνδρας των ειδικών δυνάμεων του παλακού λμενικού σώματος", βρίζει στα ανοικτά των νοτιών ακτών γιατί, ενώ ανέσυρε με πολύ κόπο μαζί με συναδέλφους του περίπου 20 νεκρούς πρόσφυγες, βλέπει ότι υπάρχουν τριγύρω άλλα 60 πτώματα που "περιμένουν"...

10.00 πμ 24 Ιουλίου 2003, ο Δημήτρης Κουφοντίνος κρατάει στα χέρια του τις σημειώσεις της απολογίας λίγο πριν την ξεκινήσει. Διαβάζει με συγκρατημένο καμόγελο κάτι από τον Παλαμά: "κι αν είναι κι έρθουν χρόνια δύσκολα, πέσουν καιροί οργανωμένοι κι όσα πουλιά μισέψανε σκασμένα κι όσα δέντρα, για τίποτα άλλο δεν φελούν παρά για μετρίσια".

11.00 πμ 27 Ιουλίου 2003, ο δημοσιογράφος Παναγιώτης Π., γράφει τις τελευταίες φράσεις στο άρθρο του για τις οικονομικές σελίδες αριστερής ημερημίδος: "Αν τελικά οι θαμνίνες της Σφοκλέους πεισθούν ότι άλλο ράλι δεν έχει τώρα κοντά και ότι ο Αύγουστος μόνο κάτι ψλά θα τους αποφέρει, δεν έχουν λόγο να σταταθούν το πρωινό τους μπροστά στα μόνιμα και τις τηλεοράσεις"...

12.00 πμ 2 Αυγούστου, ο Γιώργος Μασκονός, διδάκτωρ πολιτικής επιστήμης στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, υπογραμμίζει σε ένα γερμανικό πολιτικό δοκίμιο για την επανάσταση του 1848 κάποιους στίχους από ένα λαϊκό τραγούδι: "Αυτών τον άνθρωπο τον κοιχαρά/ να μην μπορεί κανείς να τον πετάξει/ από δυο μέτρα μακριά...". Προβληματίζεται για τη βία ως ατοκείο της αριστερής παράδοσης...

1.00 πμ 4 Αυγούστου, ο Πάτροκλος Τσελέντης, "μιλόντος από στίθους, αργά και με φωνή που σπάει σε αρκετά σημεία", όπως έγραψαν ειχ των οστέριων οι φιλλόδοες, " ξεκινάει την απολογία του πτωχώντων συμφωνική από την κοινωνία, τους ανθρώπους που τον γνώρισαν, τον αγάπησαν, που συνεργάστηκαν μαζί του, από αυτούς που έχει βλάψει και που συμφωνήσει να χάσουν τη ζωή τους..."

2.00 πμ 11 Αυγούστου, μεσημέρι και τα κοινά "αντιπρομοκρατικά" συμφωνία Ρωσίας και Κίνας εξελίσσονται κανονικά στην Πόλη Γκι και θα συνεχιστούν μέχρι και σήμερα. Τον Φλεβάρη του 1997 είχε σημειωθεί εξέγερση στην κινέζικη αυτή πόλη με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους 1 άνθρωποι και να τραυματιστούν 200.

3.00 πμ 6 Σεπτέμβρη 2003, η ιστορικός Γιάννα Παπαθανασίου κρατάει στα χέρια της την πρώτη επίσημη ενημέρωση του "αμότοκου" στον ελληνικό φιλο- Γαλλικό έποικυργείο Εξωτερικών για το στρατόπεδο της Μακρονήσου που έχει ημερομηνία 14 Οκτώβρη 1949. Διαβάζει προσεκτικά: "τα αποτελέσματα σύμφωνα με τους υπεύθυνους του στρατοπέδου, είναι εντυπωσιακά. Σε ένα σύνολο 25.000 περίπου ανδρών

που ανακρίθηκαν στην Μακρονήσο, οι 15.000 απεικλήθηκαν αυτοκτονίες και συμμετείχαν σε διάφορες εναντίον των αυταριών. Από αυτούς μόνο για 1% έχει ανακριθεί ότι λιποτάκτισαν και για 19% η στάση τους μπορεί να θεωρηθεί ως αφήμονα αμφιβολίες"...

4.00 πμ 21 Ιουλίου 2003, το Black Block ανασηνιάσσεται στην Τσιμισκή μέσα σε μια πόλη κατεκείνη από την παραγωγή και θερασομένη με την απλοστία και τα κημικά απόβλητα ενός θλιβερού ηθλοισμού.

5.00 πμ 1 Οκτώβρη, ο αρχισυντάκτης της Ελευθεροτυπίας εξετάζει με σαρκασμό το σημείωμα του υπερωφωτή για την ανάληψη της ευθύνης για εκρήξεις με γκαζοσφασι επιλεγμένα σημεία της Αθήνας: "σε ένδεξη συμπαρόστασης στους μετανάστες αγωνιστές της ΕΟ ΓΤΝ και στον ΕΛΑ, στους 7 που συνεδήθησαν στα επεισόδια της Θεσσαλονίκης και σε δικωσόμενους ισπανούς αναρχικούς. Σύνολο εργαζομένων για την κοινωνική εξέγερση, το μεταμεσοονικότα σπάδομ".

6.00 πμ 18 Σεπτέμβρη, ο Ligor Halli, 43 χρονών, βγήκε πριν από λίγο από το κηροαρχείο Τυρόνων όπου του αφαιρέθηκε η σπλήνα. Πριν από 12 ώρες η ελληνική αστυνομία τον πέταξε στα σύνορα της Κροατολλοιπής ενώ επέστρεψε στην πατρίδα του μετά από μεροκάματα στις Πρίστιες μαζί με άλλους δυο συγγενείς του. Και οι τρεις κηυθίθηκαν απίστευτα άγρια...

7.00 πμ 18 Οκτώβρη, ο αρχιεπίσκοπος Τάκης Κοσμής γράφει ένα υστερογράφο σε σημείωμα του προς εφημερίδα: "και αν η πολιτεία επινοήσει ένα νομοσχέδιο που νομιμοποιεί αυτόματα κάθε νέο παράνομο κτήμα, τι θα ορίσαμε ως αυθαίρετα;"

8.00 πμ 20 Οκτώβρη, μια ομάδα αλβανών κατεβαίνει την Πειραιώς συζητώντας δυνατά. Πριν από λίγη ώρα τελείωσε η πορεία μερικών κηυθών μεταναστών στην Ομόνοια -απ' όπου και είχε ξεκινήσει- με αίτημα την νομιμοποίηση τους. Στην πορεία συμμετείχαν, εκτός των άλλων, και οι "Μαθητές σε Δρόσο" (που συμμετείχαν στο Φόροσμή) με πανό: "Λεφτά για την Πατρίδα".

9.00 πμ 29 Σεπτέμβρη, η γραμματεία του κομμοδημητικό οργάνου της Κομμουνιστικής Οργάνωσης Ελλάδος συμπληρώνει μέσα σε κλίμα απολύτου αφοφωσίας τις τελευταίες γραμμές του κημένου: "υπάρχει χρόνος για να παρθούν αναγκαίες προαποβουλίες, υπάρχουν δυνάμεις που μπορούν να στηρίξουν μια τομήρη πρόταση και θεωρούμε πως ο ΣΥΝ δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από μια τέτοια προοπτική. Αντίθετα και αυτός θα ωφεληθεί όπως και ολόκληρη η Αριστερά"...

10.00 πμ 14 Νοέμβρη, ο Αντώνης Σκυλλόκος, κομμοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΚΚΕ στέλνει με φορ το ακόλουθο κείμενο: "η συνέχιση της προφολάσης των 7 κηυγοροσούμενων της Θεσσαλονίκης και μάλιστα υπό συνθήκες κινδύνου για την υγεία τους λόγω της απαρτίας πέιους, δημοσουργεί ειλόγα κηυθίματα για τη στόχευση της κηβέρνησης και τους κηυρισμούς της εν όψει του ερροισμού της εξέγερσης του Πολιτεκνεύου...Απαιτούμε τον τερματισμό της κηύσης τους". Λίγο άκομμη η αντίφαση με δηλώσεις του πριν την σύνοδο του Ιουλίου για τους αναρχικούς αλλά...

11.00 πμ 21 Νοέμβρη, τα φύλλα της Προτανείας του Πανεπιστημίου Αθηνών στα προπλοία είναι όλα ανοσικά και η αρκετά η μνησική συνέλιση της κατάληψης αλληλεγγύης στους 7.

12.00 πμ 10 Γενάρη, οι παθοί ανακριτές μετά από μακρά συνεδρίαση για τις επιστολές-βόμβες που στάλθηκαν στις 22 Δεκέμβρη από την Μπλοδία σε διάφορες διευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συντάσσουν τις κηυθίσεις τους: "η επίθεση εναντίον των ευρωπαϊκών θεσμών ίσως να έληξε και τώρα ενδέκεται οι αναρχικοί να περάσουν στο δεύτερο στόχο τους... Δεν υπάρχει κηένο ουντιονιστικό όργανο ανέμμοσ στις διάφορες ομάδες στους κόλπους των οποίων παρατηρείται μια συνετής μεσοσηση σπαδών υπερωφωτών και αποσκέπτες. Αυτά βέβαια περιορίζει την ποσότητα δράσης των ομάδων αυτών και μεμάνει την επησυνδονότητα τους. Σύνολα όμως κηυθικά δυσκολότερο τον έλεγχο τους"...

de te fabula narratur

σκόλια πέρα από την περιπαθή υποκρισία των μικροειδήσεων

Ούτε τολμη ούτε και γοητεία

Είναι γενικά γνωστή η στενή σχέση Β. Βαρδολογιάννη και ΝΑ, όπως επίσης γνωστή και η κερδοφόρα βιομηχανία υποψία ότι αυτός ήταν ο ηγέτης του προξενικού των ξημεριών δεκάδων πτωχεύσεων από μεριάς επιχειρηματιών τον Μάη που πέρασε. Αυτή η προσπάθεια υτονόμησης του "κιβερνητικού έργου" δεν θα μπορούσε να μείνει αναπάντητη από τους κλειδοκράτορες του σοσιαλδημοκρατικού εισεγγυητισμού. Με μια απλόχερη και από κάθε άποψη πολιτικά απονομιμοποιημένη χειρονομία, το "Δημόσιο" προσέφερε στην Πετρόλα του Λάτση (τον μόνο ανταγωνιστή της Μότορ Οйл του Βαρδολογιάννη) τον έλεγχο της ΕΛ.ΠΕ. (των κρατικών Ελληνικών Πετρελαιοειδών). Πριν από την απλόχερη αυτή χειρονομία ο Βαρδολογιάννης έλεγχε το 25% της δουλειάς πετρελαιοειδών έναντι 17% του Λάτση, ενώ από τον Ιούνιο ο γίγαντας Λάτσης-ΕΛ.ΠΕ. θα ελέγχει το 75% της αγοράς! Ο Βαρδολογιάννης δήλωσε: "Η ύπαρξη ή δεν υπάρχει κίβερνηση στην Ελλάδα. Εδώ δημιουργείται ένα μονοπώλιο και αυτό πλέον αφορά και την αξιωματική αντιπολίτευση... Το θέμα είναι πολιτικό και όχι επιχειρηματικό". Το θέμα, ουσιαστικά, δεν είναι τα παιχνίδια εξουσίας και συμφερόντων όπου εμπλέκονται κρατικές ή κοινοτικές συμφορές και συντεχνιακές ομάδες μεγάλων συμφερόντων. Δεν πρόκειται για έναν γραφικό και εικονικό ανταγωνισμό τύπου "Τολμής και Γοητείας". Οι χυδαίες πολιτικές τύπου πτωχεύσεων των αφεντιών αφήνουν πίσω τους απολυμένους και απεγνωσμένους ανθρώπους. Οι απλόχερες χειρονομίες του σοσιαλδημοκρατικού τυχοδιωκτισμού αφιερώνουν χρήματα από τον δημόσιο κορβανά, έναν κορβανά πραγματικά λιμασμένο χιονεντήρι που συντηρείται αποκλειστικά από μισθωτούς και συνταξιούχους. Με αυτόν τον τρόπο αυτά τα παιχνίδια μας ενδιαφέρουν και μας αφορούν. Γι' αυτούς, όλα είναι μέσα στο "παιχνίδι". Εμάς μας μένει μόνον η οργή. Και οργισμένοι δεν παίζουμε...

Πως "μετεξελλίσσεται" ένα νομοσχέδιο ή η λεπτή σχέση μεταξύ εδρανών και σωματεμπορίας

Ο Γρηγόρης Λαός είναι επίκουρος καθηγητής της Παντείου και συντάκτης-εισηγητής του σχεδίου νόμου 3064 ενάντια στο trafficking (όρος που αφορά το "εμπόριο λευκής σαρκός", την σωματεμπορία ανθρώπων από εξαθλιωμένες χώρες). Σταχυολογούμε στοιχεία και διαπιστώσεις του από συνέντευξη που έδωσε στην εφημερίδα Καθημερινή της 29 Ιούνη. Ασχολίαστα...:

"500 ευρώ το "κομμάτι" στα σκλαβοπάζαρα των Βαλκανίων, 17.000 κορίτσια ειδοούνται σήμερα στην Ελλάδα, 1.000.000 Έλληνες είναι πλάτες τους... Για να αντέξουν, πρέπει να μην σκέφτονται. Βλέπεις μια "καινούργια" έχει τα όνειρα της, σενάρια του τύπου ελληνικής ταινίας, ότι μπορεί κάποιος να την αγαπήσει, να την πάρει από και. Ντρέπεται κι αυτό φαίνεται αλλά δεν μπορείς να τη ρωτήσεις αν ντρέπεται γιατί θα βάλει τα κλάματα και τότε πρέπει να την πάρεις από και και δεν μπορείς... Αν ξαναδείς ο' ένα χρόνο την ίδια κοπέλα, θα' χει γεράσει 10 χρόνια. Χάνουν την αίσθηση του χώρου και του χρόνου, τις ρωτάς τι μήνα έχουμε και κάνουν λάθος..."

Να το πω τολμηρά: αν δεν υπάρχει διαφθορά, δεν υπάρχει οργανωμένο έγκλημα. Διαφθορά δεν είναι ο αστυνομικός που πήρε μια αραχτοπούλα... Αυτούς η αστυνομία μπορεί να τους μαζέψει και τα τελευταία χρόνια έχει πάσει κινητή άρτια. Τι θα γίνει όμως αν τα έχω πάρει εγώ, ο οποίος ήμουν ο πρώτος που σχεδίασα μαζί με τον εισαγγελέα Διώτη και τον αρχηγό της αστυνομίας το νόμο 3064, ενάντια στο trafficking. Μπορούσα να στήσω ένα νόμο που να χτυπάει ό,τι θέλω εγώ και να μην χτυπάει πάλι ό,τι θέλω εγώ. Δεν είναι ιδιαίτερα δύσκολο. Με μια μικρή προσθηκούλα, με μια μικρή ασαφειούλα κάπου, μ' ένα διαζευκτικό...

Λοιπόν ο νόμος πέρασε από μας, πήγε στο υπουργείο Δικαιοσύνης, πήγε, πήγε, πήγε, στο τέλος βγήκε ένας νόμος που δεν με ενθουσιάζει. Μετεξελλίσθη...

Απ' ό,τι βλέπω, γιατί ακόμη δεν έχει εκδοθεί το Προεδρικό Διάταγμα, παρότι ο νόμος ψηφίστηκε πριν τον Οκτώβριο, πάμε προς μια "χαμογελαστή" απόληξη. Θα τις μαζέψουμε και πριν να τις στείλουμε πίσω θα βάζουμε και μια κοινωνική λειτουργό να τους μιλήσει μια ώρα. Αλλά αν τις δώξεις, σε 48 ώρες ο νταφκατζής θα τις έχει φέρει πίσω. Διότι τις στέλνεις στο ποινικό κι αυτές πρέπει να φάνε εδώ και τώρα, να κοιμηθούν εδώ και τώρα..."

Εικαστικές συναρτηρίες σε περιβαλλοντικές αναισθησίες

Στο πάρκο περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης έγινε στις 6 Ιουνίου η έναρξη της ενδέκατης biennale νέων καλλιτεχνών. Η biennale ξεκίνησε πριν είκοσι χρόνια με σκοπό, όπως ισχυρίζονται οι εμπνευστές της, να δώσει βάση έκφρασης στους νέους δημιουργούς. Να αναδεικνύει δημιουργικές τάσεις και να φέρει σε επικοινωνία νέους δημιουργικούς χώρους. Έτσι λοιπόν μαθαίνουμε ότι για να υπάρξει η επικοινωνία μεταξύ ανθρώπων χρειάζεται η διαμεσολάβηση κεραιών φορέων, που στην προκειμένη περίπτωση είναι το υπουργείο εθνικής παιδείας και θρησκευμάτων και η γραμματεία νέας γενιάς. Μαθαίνουμε επίσης ότι η έκφραση, η δημιουργία και οι λογικές τους θα πρέπει να κινούνται μέσα στα αφομοιωτικά πλαίσια της κεντρικής. Για να εγκρίνονται από τις επιτροπές των κεραιών, των αφηδίων και των εμπειρογνομόνων. Οτιδήποτε ανυπερβτικό και μη αφομοιώσιμο δεν θα έχει μέρος στο καθορισμένο χωροταξικό -κελί της έκφρασης (άλλωστε άμα χορεύσει δεν θα είχε τα παραπάνω χωροταξικά). Όμως, τυχαία δεν ήταν η επιλογή και της περιοχής για την πραγματοποίηση της έκθεσης. Οι κατοικοί τους...

* για σένα μιλάει
αυτή η ιστορία

“ Οργανωμένο έγκλημα 1 ”

Τις μέρες που οι Ευρωπαίοι ηγέτες στην Χαλκίδαση έπαιρναν τις αποφάσεις τους για το ζήτημα της μεταναστευσης, 30 λαθρομετανάστες πνιγνόνταν στην Αδριατική. Στα μέσα Σεπτεμβρίου, 27 ακόμη πνιγνόνταν στα νερά του Έβρου. Μια εβδομάδα μετέπειτα, σε ναυπηγείο της ίδιας περιοχής διαμελίστηκαν άλλοι 7. Λίγες μέρες αργότερα, κάπου κοντά στην Εύβοια ένα ακόμη «λαθραίο ναύαγο» έβγαλε κι άλλα πτώματα στις γαρού κατές.

Αν συλλογιστεί κανείς ότι ορισμένα από τα μέτρα που επισημοποιήθηκαν στην σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. τον Ιούνιο ήταν η οριστικοποίηση της ίδρυσης σώματος ευρωπαϊκής συνοριακής φύλαξης (με βαση την συμμετοχή της Ελλάδας στα σώματα αυτά), η αποτροπή επόμενων κυμάτων μεταναστευσης εξ' ανατολής με κάθε τρόπο και σε συνεργασία με τις συνοριακές δυνάμεις των χωρών εισροής, και τέλος η δημιουργία κέντρων προσφύγων (βλέπε σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης) στα σύνορα των χωρών εισροής, μπορεί κανείς λοιπόν να ονομάσει την σύνοδο αυτή ως Σύνοδο Οργανωμένου Εγκλήματος.

Τα δολοφονικά αποτελέσματα των αποφάσεων όλων αυτών των οργανωμένων εγκληματιών-συνεργών είναι πλέον ένας ευρωπαϊκός θεσμός. Και για αυτό δεν εθίζονται οι «κοινωνολόγοι» στην Ερντία...

“ Οργανωμένο έγκλημα 2 ”

Διαβάσαμε στις σελίδες του «Επενδυτή» την εξής είδηση: “Ένα ολοκληρωμένο πακέτο τραπεζικών προϊόντων θα προσφέρει από την αρχόμενη Δευτέρα, στους οικονομικούς μετανάστες, η Τράπεζα Πειραιώς. Στόχος της τράπεζας, είναι να βοηθήσουν οι οικονομικοί μετανάστες ώστε να αντιμετωπίσουν την οικονομική τους διαχείριση και την κοινωνική ένταξη της οικογένειάς τους με ασφάλεια και σιγουριά. Για το λόγο αυτό, τα προϊόντα είναι ειδικά σχεδιασμένα, όπως για παράδειγμα, στεγαστικό δάνειο με πολύ χαμηλό απαιτούμενο εισόδημα (4000 ευρώ), ανοιχτό δάνειο 3000 ευρώ με προνομιακό επιτόκιο και μηδενική δαπάνη εξέτασης αιτήματος, πιστωτική κάρτα με μειωμένο επιτόκιο και μηδενική ετήσια συνδρομή για όλη τη διάρκεια του δανείου κ.ά.”

Είναι πλέον ολοφάνερο. Όσοι μετανάστες γλιτώσουν από τις νάρκες και τους πνιγμούς, όσοι επιβιώσουν στα εργασιακά κάτεργα των «ανοιχτών» ευρωπαϊκών πόλεων, όσοι δεν βρεθούν στο στόχαστρο των άλλων κάποιων συνοριακών μπλόκων και όσοι καταφέρουν να βγάλουν τα απαραίτητα «χαρτιά», τους περιμένουν οι «φιλεύσπλαχοι» τραπεζικοί οργανισμοί.

Τα επιχειρήματα που προβάλλει η συγκεκριμένη τράπεζα περί «οικονομικής διαχείρισης», «κοινωνικής ένταξης», «ασφάλειας» και «σιγουριάς» των μεταναστών και των οικογενειών τους, είναι τουλάχιστον γελοία.

Δεν θέλει και πολύ μελέτη για να συμπεράνει κανείς την δεινή θέση στην οποία βρίσκονται αντίστοιχα χιλιάδες χρωσμένες οικογένειες ντόπιων προλεταρίων που εξαναγκάστηκαν να βρουν λύση στα προβλήματα της οικονομικής τους ασφάλειας, σιγουριάς και διαχείρισης, καταφεύγοντας στις εύκολες λύσεις-παγίδες των τραπεζών. Οι τραπεζικοί οργανισμοί είναι αυτοί που τώρα διαχειρίζονται (με όρους ομηρίας) τις ζωές εκατομμύρια ανθρώπων που ακολούθησαν τον δρόμο των «κοινωνικών» αυτών «μέτρων», των δανείων, των πιστωτικών καρτών και της χρηματικής απάτης.

Αλλά έτσι είναι αυτά τα οργανωμένα εγκλήματα των αφενταίων. Πατάνε πάνω στην ανέχεια, την εξαθλίωση, την απόγνωση των εργαζομένων νοικοκυριών, σχεδιάζουν φρενοκοινωνικά προγράμματα και πακέτα παροχών και στήνουν ακόμα μεγαλύτερες οικονομικές σφαίρες.

Και εδώ δεν κάνουν διαφορές μεταξύ ντόπιων και ξένων.

Με τέτοια «πακέτα» και «κοινωνικές ενισχυτικές», άραγε, γιατί θεωρούσαν τις βιτρίνες των τραπεζικών υποκαταστημάτων τους τις ημέρες της σύνοδου στην Θεσσαλονίκη...

αδικών ανοικτών που διακρίνονται για τη χαμηλή κοινωνικο-ταξική τους θέση πρέπει κατά διαστήματα να σταθροποιούνται από τέτοια κρινοβόλια. Από τέτοια κορμάρια υπομολής για τη διατήρηση αυτού του βλαβερού πολιτισμού και της αποστερωμένης του τέχνης. Ενδεικτική είναι άλλωστε η δήλωση της υπευθύνου του ΥΠΕΠΘ Ε.Κοφινούλα ότι «απειθύνονται κερφός στους νόμους των δικαίων νομοκρινών, που δεν έχουν τη δυνατότητα να πάνε σε κάποιο "επίσημο" μέρος» και αίτημα οι διαρρηκτικές κάποιον από τους δημοσφύους για την όλη προχειρότητα του πράγματος δεν τους ενδιέφερε ιδιαίτερα, ήταν άλλη μία απόρριψη της μη "επιστημότητας" του έθους. Άλλωστε την πρόσβαση στην τέχνη σχεδόν πάντοτε κατείχε η ελίτ. Χωρίς να σημαίνει ότι αν ήταν (και όταν γίνεται) ενοχολογία η πρόσβαση στο χώρο της τέχνης αυτή θα έπαινε να είναι αποστερωμένη ή (και) να αποτελεί την "τέχνη για την τέχνη." Η εισόδος πάντως ήταν «ελεύθερη». Ας παρακολουθήσουν οι κάμερες, ας δίνουνται οι οδηγίες σχετικά μεφωράς από τα μεγάφωνα και από τους φύλακες, ας απομακρύνονται τα άτομα που παρέμειναν στο χώρο παραπάνω από το ωράριο που είχε καθοριστεί, από τους οικειοεργάτες με τη συνδρομή ασφαλιτών και τις απαραίτητες απειλές. Η εισόδος ήταν ελεύθερη...

de te fabula narratur

εκόλια-πέρα-από-την-περιπαθή-υποκρισία-των-μικροειδήσεων

ΓΓ' Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις :

Ανάμεσα σε πλήθος επίσημων αγγελιών, βρέθηκε και η παρούσα αγγελία της GREENPEACE A.E.

Ο μύθος των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων καταρρέει μέσα από την ορολογία της ίδιας της «αγοράς»: Αναζητάμε... εξωτερική εργασία... Προσφέρουμε... υφαντοποιητική αμοιβή... Πρέπει... επαγγελματιάζεις υποχρεώσεις...

Το «πρόγραμμα εξειδίκευσης νέων «υποστηρικτών» αποδεδειγμένα πετυχαίνει τις διαθέσιμες όλων αυτών των οικολογούντων. Να δημιουργούν ιεραρχικούς μηχανισμούς με επαγγελματική δομή ενώ ευαγγελλίζονται κοινωνίες των πολιτών. Να διαμεσολαβούν ανάμεσα στην κοινωνία και το κράτος ενώ καλλιεργούν ψευδοαισθήσεις για ενεργούς πολίτες. Να διαχειρίζονται (ταυτόχρονα) τις κρατικές επιχορηγήσεις και τις όποιες «οικονομικές περιβαλλοντολογικές ευαισθησίες». Να εκτονώνουν την κοινωνική οργη απέναντι στα περιβαλλοντικά εγκλήματα του κράτους και του κεφαλαίου. Να καλλιεργούν την φιλοσοφία της αντιπροσωπευτικής και της κοινωνικής συνείδησης σε όλα αυτά, σε μια εποχή μάλιστα όπου οι ίδιοι οι θεομοί είναι αυτοί που ρημάζουν δάση, θάλασσες, βιότοπους και μολύνουν την ζωή.

Μήπως είναι καιρός το όμορφο «Μ.Κ.Ο.» να γίνει σκέτο «Κ.Ο.» :

Και ως τέτοιες να τις αντιμετωπίσουμε :

GREENPEACE

Αναζητάμε άτομα για αποσπλήση σε πρόγραμμα εξειδίκευσης νέων υποστηρικτών. Πρόκειται για εξωτερική εργασία σε δημόσιους χώρους σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Προσφέρουμε αποσπλήση βάρκας (2 εβδομάδες (30 ώρες / εβδομάδα) με υφαντοποιητική αμοιβή.

Πρέπει να είσαι από 18 έως 25 χρονών, με γρήγορο ένθουσαση και επιχειρηματίας αλλά και σοβαρότητας, όπως αναλαμβάνεις επαγγελματικές υποχρεώσεις.

Αν πιστεύεις ότι μπορείς να κάνεις τη διαφορά δουλεύοντας για την πιο βιώσιμη διεθνή περιβαλλοντική οργάνωση επικοινωνήσε μαζί μας.

210 28.40.774-5 (καθημερινές από 10:00 έως 15:00)

www.greenpeace.gr

Το ξεπέραςμα μιας "ντροπισιακής και αντιπαραγωγικής" φύσης

Η περιοδική αποβολή του βλαννογόνου της μήτρας (ε μ η ν ο ρ υ σ ί α) των γυναικών υπήρξε αφορμή να νιώσουν οι ίδιες ντροπή, να θεωρηθούν μακριά από τα θρησκευτικά όπλα, είναι ένα προσοδοφόρο πεδίο για κάθε είδους εταιρίες (φαρμακευτικές, διαφημιστικές, γυναικείων προϊόντων), αποτελεί 'κεντροειστικό πρόβλημα' για καταρτισμένους φαλλοκράτες αλλά και για τα αφεντιά. Αυτό το τελευταίο προβάλλει μεταξύ άλλων η ανεργία κυκλοφορίας ενός νέου φαρμάκου, του Seasonale: "... μα πέρα απ' τα οματικά συμπτώματα μερικές έρευνες δείχνουν ότι οι διαταραχές στον έμμηνο κύκλο επηρεάζουν την παραγωγικότητα των γυναικών στη δουλειά, και κατά συνέπεια το σύνολο της οικονομίας...".

Το Seasonale έρχεται να μειώσει τους κύκλους από 13 σε 4, θα το παίρνει μια γυναίκα για 84 μέρες κι η αδιαθεσία θα έπεται μιας εβδομαδιαίας διακοπής. Αυτό το παρσιζέσασμα - συνδυασμός συνθετικών ορμονών, οιστρογόνων και προγεστερόνης σκοπεύει να κάνει τις "γυναικείες μηχανές" πιο παρκερσιμικές και να τις αταλλάξει απ' το περσιζέσασμα βάρος διότι όπως διατείνονται οι κατασκευαστές του "...πολλοί βιολόγοι της αναπαραγωγής έχουν δείξει ότι δεν υπάρχει τίποτα φυσιολογικό στο να σημορσεί μια γυναίκα κάθε μήνα...".

Οι παρενέργειες σε κάθε επίπεδο (οιματικό, ψυχολογικό, επίπεδο διαθέσιμης) στις λήψεις του κατασκευασμένου είναι ένα άλλο ζήτημα, δευτερεύον. Οι σκοποί της καταστολής των γυναικείων φυσικών λειτουργιών είναι πρωτεύοντες. Και ξεκόβαροι.

την ιστορία τη σβήνουν οι νικητές

Στο "Ωρολόριο και αναλυτικό πρόγραμμα Γυμνασίου", σ. 2459, αναφέρεται ότι "ο σκοπός της διδασκαλίας της ιστορίας είναι ειδικός, αφού επιδιώκεται η συνειδητοποίηση όχι μόνο του ελληνικού αλλά και του παγκόσμιου πολιτισμού, που είναι έργο συλλογικής ανθρώπινης προσπάθειας, αγώνων και θυσιών". Στο δε "Ωρολόριο και αναλυτικό πρόγραμμα Λυκείου" διευκρύνονται ακόμη περισσότερο οι στόχοι του μαθήματος της ιστορίας κι αυτό αποτυπώνεται σε φράσεις όπως "επισημαίνεται η ανάγκη συνεργασίας όλων των μελών της κοινωνίας για την επίλυση των επί μέρους προβλημάτων όπως επίσης και η ανάγκη συνεννόησης και αμοιβαίου σεβασμού όλων των κοινωνιών για την ειρήνη και την ευημερία όλων", σ. 2631.

Για να αντιληφθούμε τον τρόπο που η κρατική παιδεία πραγματοποιεί τους ιδεολογικούς της στόχους, ας παρακολουθήσουμε στο μάθημα της Νεότερης και Σύγχρονης Ιστορίας της Γ' Λυκείου -εν μέσω άλλων και- ποια ιστορικά γεγονότα θα λείπουν από την εξεταστέα ύλη που σημαίνει και τη μόνη ύλη που θα διδάχτεί την επόμενη χρονιά:

Λείπουν η Γαλλική Επανάσταση και οι Επαναστάσεις του 1848, η Επανάσταση του 1821 πηγαίνοντας κατευθείαν στον Καποδιστρια, το Σύνταγμα του '43 και η έξωση του Όθωνα, η Επανάσταση του Γουδί το 1909, δεν υπάχτει τίποτα για την αποικιοκρατία, τον ιμπεριαλισμό, τον Κορμαϊκό Πόλεμο, την ιταλική ενοποίηση, την Κομμούνια του Παρισιού το 1871, τον εμφύλιο στις ΗΠΑ, τις λατινοαμερικάνικες επαναστάσεις, τη δουλειά, τον αραβοϊσλαμικό κόσμο, την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917, τίποτα για τον Ισπανικό Εμφύλιο του 1936, τίποτα για τα εσωπομύρια νεκρούς και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, για τη Χιροσίμα, τίποτα για τον ελληνικό Δεκάμβριο του 1944, τίποτα για τον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο 1946-49, τίποτα για τα μεταπολεμικά αντιαποικιοκρατικά κινήματα, για τον Μάη του 1968, τίποτα για την δικτατορία των συνταγματαρχών 1967-74.

* για σένα μιλάει
αυτή η ιστορία

Για την Συμφωνία του Λιβάνου και την κατανόηση του γεγονότος και του ιστορικού περιβάλλοντος του, μπορούμε αρχικά να απευθυνθούμε στην τρέχουσα κυρίαρχη άποψη, στην προσέγγιση και ερμηνεία όλων των "δημοκρατικών" φορέων προοδευτικών και μη, όπως διατυπώνεται σε ιστορικό υλικό που έχει συνταχθεί από το Πολιτικό Μουσείο μέχρι τις εκδόσεις Πατάκη και από το Εθνικό Ιστορικό Μουσείο Αθηνών μέχρι το Ε.Λ.Α.: "Στη δράση του Ε.Α.Μ. και των άλλων αντάρτικων οργανώσεων οι κατακτητές και οι Έλληνες συνεργάτες τους ("γερμανοσοβιετικές") απάντησαν με διώξεις, στρατιωτικά συγκέντρωσης, ομαδικές εκτελέσεις, πυρπολήσεις χωριών. Εκείνο όμως που, ιδιαίτερα την εποχή αυτή, ανησυχούσε τους Έλληνες, ήταν η όξυνση των πολιτικών παθών, ο κίνδυνος της διάσπασης της εθνικής ενότητας και της πρόκλησης εμφύλιου πολέμου. Τα προπολεμικά κόμματα, η κυβέρνηση του Γεώργιου Β' και οι Άγγλοι ήταν αντίθετοι προς την κατάργηση της βασιλείας και προς τις μεταρρυθμίσεις τις οποίες επιδίωξε το Ε.Α.Μ. Η Ε.Κ.Κ.Α., ο Ε.Δ.Ε.Σ. και άλλες μικρότερες αντιστασιακές οργανώσεις, προφανώς επηρεαζόμενες από τις πιο πάνω συντηρητικές δυνάμεις, άρχισαν να διεξάγουν διμέτωπο αγώνα και κατά των κατακτητών και κατά του Ε.Α.Μ., με αντίστοιχη απάντηση από τον Ε.Α.Μ.

Η Συμφωνία του Λιβάνου ή περί καταγωγής της ποινικοποίησης των κοινωνικών αγώνων και εισαγωγής του χαρακτήρισμού τους ως τρομοκρατία στην Ελλάδα

Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο εθνικός διχασμός, που είχε την αφετηρία του στις αρχές του αιώνα με τις αντιθέσεις Κωνσταντίνου-Βενιζέλου, εμφανίζεται με νέα μορφή στα χρόνια της εθνικής αντίστασης και γιγαντώνεται στον εμφύλιο πόλεμο, παρά τις προσπάθειες που καταβλήθηκαν για την αντιμετώπιση του, μια τέτοια προσπάθεια έγινε απ' όλες τις πολιτικές δυνάμεις το Μάη του 1944, η οποία κατέληξε στη Συμφωνία του Λιβάνου (20 Μαΐου 1944) και στο σχηματικό κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητας υπό τον Γεώργιο Παπανδρέου. Ακολούθησε η Συμφωνία της Καζέρτας (Σεπτέμβριος 1944), με την οποία η Αριστερά δέχτηκε να μην καταλάβει ο Ε.Λ.Α.Σ. την Αθήνα, αλλά να αποβιβαστούν βρετανικά στρατεύματα στην Ελλάδα για να φροντίσουν την ομαλότητα των εξελίξεων.

Πρέπει όμως να μάθουμε τι τελικά έγινε στη Μέση Ανατολή εκείνη τη μέρα και σ' αυτό θα βοηθήσουμε από τους "καπιταναίους" του Ντόμινικ Εντ, από τον "αριστερό αριστερό" Τάσο Βουρνά αλλά και από βιογραφίες πρωταγωνιστών. Αυτό δεν γίνεται μόνο ως άσκηση για να αποδειχτεί η απόσταση της πραγματικής ιστορίας από την ιστορία που συντάσσουν οι κυρίαρχοι αλλά για να καταδειχτεί η σοβαρή παραλληλία του περικομμένου των ζητημάτων που ανοίχτηκαν εκείνες τις μέρες με τα ζητήματα που ανοίγονται στις μέρες όσον αφορά την ποινικοποίηση των λαϊκών, πολιτικών κοινωνικών αγώνων.

Βρισκόμαστε στον Λιβάνο 17 του Μάη 1944. Μια συνδιάσκεψη που αρχίζει στο Dur el Sauer, ένα σταθμό κοντά στη Βηρυτό, θα οδηγήσει στην λεγόμενη Συμφωνία του Λιβάνου.

Οι επτά του Ε.Α.Μ. του Ε.Λ.Α.Σ. της Π.Ε.Ε.Α και του Κ.Κ.Ε. παίρνουν θέση στο τραπέζι, μαζί με τρεις εκπροσώπους του Ε.Δ.Ε.Σ. με αρχηγό τον Πιρομύγλου, τον Καρτάλη για την Ε.Κ.Κ.Α. και δυο παράδοξους νεοφιτίστους της "Αντίστασης", τους στρατηγούς Βεντήρη και Σταβάτο, που ισχυρίζονται ότι αντιπροσωπεύουν "εθνικές οργανώσεις" με δυναμικό 150.000 αντρών. Οι κύριοι

αυτοί με καθαρά λιγότερες δυνάμεις πέτυχαν λιμνάζοντα αποτελέσματα στην πάλη τους κατά του Ε.Α.Μ. και του Ε.Λ.Α.Σ. χάρη στη γενναϊότητα συμπαράσταση των δυνάμεων κατοχής. Δίπλα στους δώδεκα εκπροσώπους της "Αντίστασης" καθόνται δώδεκα εκπρόσωποι προκατασκευασμένων πολιτικών σχηματισμών, που δεν εκπροσωπούν παρά τους εαυτούς τους...

Επί τρεις μέρες δεκαοκτώ εκπρόσωποι βομβάρδισαν τους υπόλοιπους επτά που αντιπροσώπευαν τη μεγάλη πλειοψηφία του μαχόμενου κατά του κατακτητή ελληνικού λαού...

Αρχίζει το κατηγορητήριο με τον λόγο στον Γεώργιο Παπανδρέου:

-Η παρούσα κατάσταση εις την χώραν μας είναι μια κόλασις. Οι Γερμανοί σφάζουν, τα Σοβιάτα Ασφαλείας σφάζουν, οι αντάρτες σφάζουν!

Ο Παπανδρέου συνεχίζει:

"... Το Ε.Α.Μ. δεν αποσκοπεί μόνον εις την πάλιν δια την απελευθέρωσιν, θέλει να ετοιμάσει επίσης την κυριαρχίαν του. Κατά τούτο, επιχείρησιν να μονοπωλήσιν τον εθνικόν αγώνα, εμποδίζεει να απειλήν θανάτου τους Έλληνας να εκπληρώσουν το πατριωτικόν χρέος των. Επί πλέον επιχειρεί να τρομοκρατήσιν και να εξολοθρεύσιν τους αντιπάλους του. Συνγωνισθή με το κράτος δια να θεωρήσιν τους αντιπάλους του ως εχθρούς της Πατρίδος. Το Εθνικόν Απελευθερωτικόν Μέτωπον, με την τρομοκρατική του δραστηριότητα, εδημιούργησε το κατάλληλον ψυχολογικόν κλίμα που επιτρέπει εις τους Γερμανούς να επιτύχουν, κατά το τρίτον αυτό έτος της δουλείας, ό,τι δεν επέτυχον στην διάρκεια των δύο πρώτων ετών: την δημιουργία Τεγμάτων Ασφαλείας προοριζόμενων δια τον εμφύλιον πόλεμον.

Νομίζω ότι ο παθίνας οφείλει να διαφυλάττη εξ ολοκλήρου τους τίτλους και τις ευθύνες του ενόπιον της Ιστορίας και έμπροσθεν της Δικαιοσύνης, ότι πρόκειται δι' εγκλήματα του κοινού ποινικού Δικαίου. Εάν λοιπόν το Ε.Α.Μ. έχει την πρόθεσιν, μετά το τέλος του πολέμου και με το πρόσχημα μιας λαϊκής δημοκρατίας, να επιβληθή δια της βίας εις την πλειοψηφίαν του ελληνικού λαού, τότε φυσικά η συνεννόησις είναι αδύνατος. Εις αυτήν την περίπτωση το καθήκον μας είναι να εξεγείρωμεν το έθνος και να κάνωμεν έσπλην εις την συνδρομήν όλων των μεγάλων Συμμάχων μας, των κυβερνήσεων των και της κοινής γνώμης των χωρών των δια τον αγώνα εις δύο μέτωπα: εναντίον του ξένου εισβολέως και εναντίον του εσωτερικού εχθρού".

Το σχέδιο που προτείνεται έχει σαν κύριο αντικειμενικό του σκοπό την διάσχιση των δυνάμεων της Μέσης Ανατολής που έχουν αναπτύξει επιμένοντα δημοκρατικά "φιλοκομμουνιστικά" χαρακτηριστικά. Το δεύτερο σημείο, το σοβαρότερο ο συνέπειες, προβλέπει την αναδιοργάνωση του εθνικού στρατού, δηλαδή τη διάλυση του Ε.Λ.Α.Σ.

Στις 25 του Μάη ο Παπανδρέου ορατά ενόπιον του βασιλιά και σιγαστικά κυβερνήσεως 20 υπουργών. Οι αντιπροσωπίες του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, της ΠΕΕΑ και του ΚΚΕ είχαν έρθει με την πρόθεση να απαιτήσουν τα μισά υπουργεία-κλειδιά. Ο Παπανδρέου τους παραχαίρει τα πέντε δευτερευόντα χαρτοφυλάκια.

Το αντάρτικο αποκηρύσσει τους εκπροσώπους του και απαιτεί εξηγήσεις για τη συνθηκολόγησή τους...

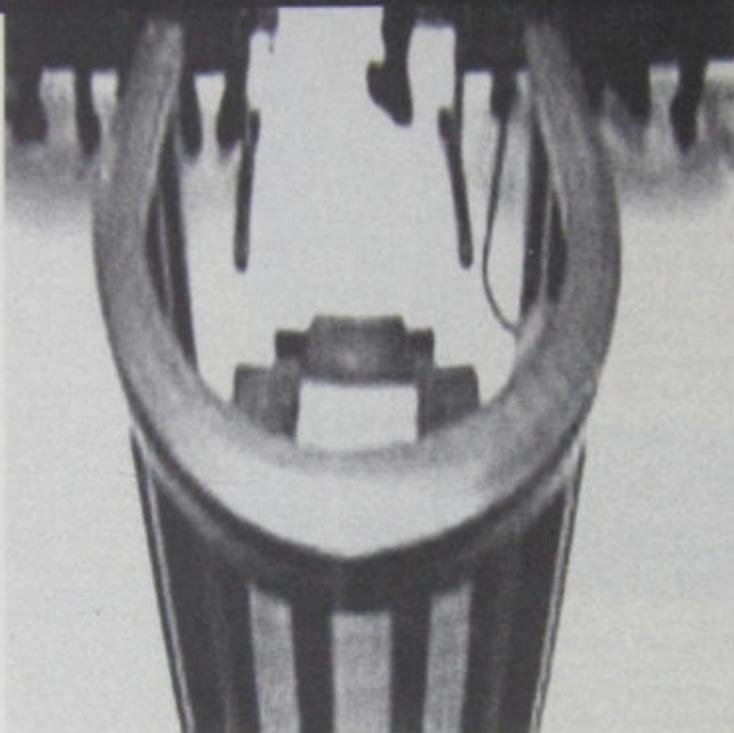
Ως καταλείδα ας αναφέρουμε μια σημαντική σημείωση του Ντ. Εντ όσον αφορά την αξιολόγησή του Γ. Παπανδρέου όπως διατυπώθηκε σε φασίλους της Γαστάπο Αθηνών: "Γεώργιος Παπανδρέου, πενήντα ετών, διαγύρος της Πελοποννήσου, βουλευτής από δεκαεπταετίας, δυο φορές υπουργός παιδείας, δημοκράτης, εχθρός του κομμουνισμού και της μοναρχίας... Πρέπει να θεωρείται ο πολιτικός άνδρας του μέλλοντος"

“Δίκη του αιώνα”:

μόνη ένοχη η αντίσταση

Η παράσταση στο δικαστήριο των φυλακών Κοροδαλλού τελείωσε. Η αλυσίδα έπεσε. Η “μπιέρα των δικών”, όπως ονομάστηκε εν μέσω φανφάρας και υπερβολής θα μείνει πράγματι στην Ιστορία. Όχι φυσικά γιατί αποτέλεσε υπόδειγμα δικονομικής δεοντολογίας δικάζοντας την “μεγαλύτερη” των εγκάρσιων ενόπλιων οργανώσεων “Ε.Ο. 17 Νοέμβρη” αλλά γιατί συγκρότησε ένα δεδικασμένο σημείο αναφοράς εκεί που δεν υπήρχε απολύτως τίποτε παρόμοιο. Αποτελέσει μια διαδικασία-ιστορικό ορόσημο για την σύγχρονη αστική δημοκρατία όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο θα εφαρμόζονται οι κάθε είδους τρομονόμοι για την ποινικοποίηση των ευρύτερων πολιτικών και κοινωνικών αντιστάσεων. Κατέληξε ως ένα κραυγαλέο Παρόδειγμα αυθαιρεσιών και κωδαιότητας σε βόρος ακόμη και των πιο προσηματικών “ανθρωπίνων δικαιωμάτων” που δεν κάνει τίποτε άλλο από το να επισφραγίζει την κυριαρχική βούληση για καταστράφιση των κοινωνικών της συμβάσεων και την παραπέρα περιστολή των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών. Τα δεκάδες “ισόβια”, αυτά που μοιράστηκαν σφειδώς στους αμετανόητους κατηγορούμενους, δεν καθιστούσαν απλά την μίνι ενός κρατικού μηχανισμού που κλείνει επιδεικτικά τους λογαριασμούς του με κάποιους ένοπλους εχθρούς του. Η εκδίκηση, έτσι κι αλλιώς, εκφράστηκε στην εξόντωση -εκεί που κάθε φορά που απαιτούσαν- όλων των περιθωρίων τιμητικότητας από μεριάς των δικαστικών μηχανισμών. Οι συγκεκριμένες ποινές αποτελούν ένα προβλεπόμενο τέλος μιας διαδικασίας που άρχισε με διαπόμψηση, βασανιστήρια, εξευτελισμούς και συνεχίστηκε εξίσου συνεπείστατα με βρώμικο ιδεολογικό πόλεμο, λευκά κελιά και εξόφθαλμες δικονομικές αυθαιρεσίες. Πρόκειται για μια διαδικασία που “ήρθε για να μείνει”, καταδεικνύοντας ότι, σε συγκεκριμένες “περιπτώσεις”, η αστική δημοκρατία δεν αγωνιά να διαχωριστεί από τα ολοκληρωτικά καθεστώτα ούτε καν σε επίπεδο προσαγάνδης. Δρομολογεί ένα όραμα πίστη μέσα στην άκρη του κοινωνικού φόβου και της γενικευμένης καταναλωτικής μανιοκατάθλιψης να καθαραγρόσει με πολύ συνέπεια τους δικαστικούς και κατασταλτικούς κώδικες των πιο απόνθρωπων καθεστώτων.

Η “έβρα” ήταν το προαίτιο μιας πολύ καθοριστικής και συγκεκριμένης διαδικασίας όπου τα “καμμάτια” των δικαστών αναβίβισαν τις γραφικές ασυναρτησίες των παλαιότερων στρατοδικών. Υπάρχουν, φυσικά, συγκεκριμένα στοιχεία που συνέστησαν αυτήν

την “μπιέρα των δικών” καταδεικνύοντας την ως Παρόδειγμα αυθαιρεσιών και κωδαιότητας. Επιλέχθηκαν οι δικαστές αφού πρώτα εξαιρέθηκαν για άγνωστους και ατεκμηπρωτους λόγους μέχρι και 220 άλλοι εφέτες. Νομιμοποιήθηκε η μέθοδος απόδοσης ομολογίας με χημικό βασανιστήρια. Νομιμοποιήθηκε το δόγμα όπου ο κατηγορούμενος πρέπει να αποδεικνύει ότι είναι αθώος κι όχι οι Αρχές που τον συλλαμβάνουν - ακόμη και χωρίς στοιχεία- ότι είναι ένοχος. Η στοιχειοθέτηση του

κατηγορητηρίου που προηγήθηκε της ακροαματικής διαδικασίας “έτρεξε” με τέτοιο τρόπο που δεν μπόρεσαν να αντεπεξέλθουν των υπερασπιστικών απαιτήσεων οι κατηγορούμενοι και οι συνήγοροι τους. Η αρχή “ένοχος ένοχον ποιεΐ” κατοχυρώθηκε ως το απόλυτο και ατάκτες κατηγορητήρια. Όσον αφορά την τηλεόραση, στο βαθμό που θα μπορούσε να αποκαλύψει τους σπινόμενους κώδικες της “παράστασης” αποκλείστηκε. Επιτράπηκε η σκευωρία ενοχοποίησης από κάθε είδους ασφαλίτες και από πράκτορες κάθε εθνικότητας με προτίμηση στους της Συμμαχίας. Το “αποδεικτικό υλικό” διατίθηκε μόνο στην αντιτρομοκρατική έμπρεια και έμεινε απροσπέλαστο στην υπεράσπιση. Οι μάρτυρες κατηγορίας είπαν και έπρξαν αντιφατικά, κρατήθηκαν το μέρος της κατάθεσης τους που εξυπρέτησε το κατηγορητήριο και φυσικά δεν έγινε ούτε υπόνοια μίνυσης για ψευδορκία. Εισπύχη η έννοια της ποσοστιαίας αναγνώρισης (“αυτός είναι ο δράστης κατά 50% ή κατά 70%...”) κι αυτό είναι κάτι που συμβαίνει για πρώτη φορά στα παγκόσμια δικονομικά χρονικά.

Στη συγκεκριμένη δίκη, κριστάθηκε περίπου μία ημέρα αποδεικτικής διαδικασίας για κάθε δυο δικογραφίες, μισή ημέρα για κάθε μια δικογραφία από εκρήξεις μέχρι ληστείες ή ανθρωποκτονίες. Και αυτό τη στιγμή που μια μόνο “απλή” υπόθεση μπορεί να κρατήσει κάποιες μέρες. Σ’ αυτή την περίπτωση όμως εκδικάστηκαν επί τροχάδην 80 υποθέσεις όταν μια και μόνο στοιχειωδώς αντίστοιχη υπόθεση στο παρελθόν (αυτή της Πάτρος πριν δυο δεκαετίες) διάρκεσε δυο μήνες. Σε 120 περίπου συνεδριάσεις εξετάστηκαν 80 υποθέσεις. Η αποδεικτική διαδικασία κράτησε δυο μήνες, 40 ημέρες περίπου. Ένας πρόχειρος μέσος όρος μιλιά για δυο

υποθέσεις την ημέρα, εποχές επίπεδου ανθρωποκτονιών, επιπέδου ληστειών, θανατηφόρων εκρήξεων και απειλών κατά της ασφάλειας του κράτους με ρυθμό δύο την ημέρα, πέραν ενός ρεκόρ Γκίνες, σαφώς και στοιχειοθετούν το επίθετο "Έκτακτο" στο ουσιαστικό "Στρατοδικείο".

Τα εύσημα από την CIA στην ελληνική αστυνομία αλλά και η ικανοποίηση του αμερικάνου πρεσβευτή στην Ελλάδα για τις βαριές ποινές στους αμετανόητους (με την εύλογη αμεσοέμφυση προσταγής: "αρκεί να εφαρμοστούν") κρατούν επίμονα στο προσκήνιο του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού τις κυριαρχικές διαπλοκές στο πλαίσιο της "αντιπροσωπικής διεθνούς". Για κάθε κοινωνικό αγώνα είμαστε σε θέση να διακρίνουμε τα ποιοτικά και ποσοτικά χαρακτηριστικά του, τις συμπτώσεις, τις ασυμπτώσεις, τις εραπτόμενες και τις συμμετρικές της πολιτικής γεωμετρίας του. Χρειάζεται εθελοδοουλεία για να διαχωρίσει κάποιος από τη μεριά των καταπιεσμένων αυτού του κόσμου τους κοινωνικούς αγώνες με βάση τις εκάστοτε επιταγές της κυριαρχίας, ιδιαίτερα σε μια εποχή όπου η παγκοσμιοποίηση αυτών των επιταγών συνιστά και την μεγαλύτερη δυνατή συνοχή και συνεκτικότητα τους. Η εμμονή της κυβερνητικής εξουσίας στην εξάντληση των φυσικών ορίων της πρόσφατης απεργίας πείνας των 7 φολακισμένων για τα γεγονότα της συνόδου στη Θεσσαλονίκη, παρά το δεδομένο πολιτικό και κοινωνικό κόστος εν όψει προεκλογικής περιόδου, καταδεικνύει την ύπαρξη των παγκοσμιοποιημένων κατασταλτικών επιταγών σε ευθεία γραμμή με την -κατ' εξαίρεση για συγκεκριμένους ανυπότακτους αλλά και για την ιδιαιτερότητα των επιμέρους καθεστώτων- αμή βαρβαρότητα στο Γκέτεμποργκ, την Πράγα, την Γένοβα. Όσες καταφανείς διαφορές και να υπάρχουν ανάμεσα σε αυτή την περίπτωση και την υπόθεση της 17N δόσκολα μπορεί κανείς να διακρίνει αυτές τις διαφορές μέσα από το -διεθνοποιημένο- στόχαστρο της κυριαρχίας. Στα μιστρά των πρεσβειών τα διατλαντικά εύσημα οφρούσαν τη 17N αλλά σίγουρα θα συνοδεύτηκαν από παρασκηνιακές συμβουλές για τους "7" εν μέσω γλιόσκρων φιλοφρονήσεων.

Στην αγοράση της, η Ι. Κούρτοβικ, συντίγορος υπεράσπισης του Δ. Κουφοντίνα, για τις ανάγκες δικονομικής νομιμοποίησης της έννοιας του κοινωνικού πολέμου, αναφέρει: *"στην περίπτωση της οργανώσεως μειοψηφικής βίας, η αντιπαράθεση με το κράτος και τους μηχανισμούς εξουσίας παίρνει πραγματικά τη μορφή ενός πολέμου, έτσι το βιώνουμε, ένας κοινωνικός πόλεμος είναι και ταξικός πόλεμος, όταν ένας πόλεμος κοινωνικού ανταγωνισμού καταγράφεται στην πολιτική θεωρία. Καταγράφεται στην κοινωνική εμπειρία, καταγράφεται και στην πολιτική θεωρία κύριοι Δικαστές".* Δεν μας ενδιαφέρει σε μια αναφορά ορισμού του κοινωνικού πολέμου (αν και αναγνωρίζουμε μια τέτοια αναγκαιότητα σε μια "υπερασπιστική γραμμή") να περιοριστούμε στην περίπτωση της μειοψηφικής βίας που επιλέγει να αντιπαρατεθεί με τον κρατικό μηχανισμό. Στο δικό μας βίωμα όμως, αναγνωρίζεται ξεκάθαρα η επιθετικότητα της εξουσίας σε κάθε πεδίο της καθημερινότητας. Ο κοινωνικός πόλεμος δεν αφορά μια κρυφλή μάχη μεταξύ "μηχανισμών" και αυτό είναι μέλημα των καταπιεσμένων -κι όχι μιας "υπερασπιστικής γραμμής"- να γίνει γενικευμένη κοινωνική συνείδηση. Η επιβίωση των φοιτητών εκμετάλλευσης στα πιο χαμηλά κοινωνικά στρώματα και η όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων, η γενίκευση της συνθήκης της εξατομικεύσεως και των εμπορευματικών σχέσεων, η εργαλειώδη θέσπιση του κοινωνικού αποκλεισμού και η ενδυνάμωση των διακρίσεων στη βάση της ράτσας, του φύλου, του "διαφορετικού", η περιστολή των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών και η ποινικοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων διαγράφουν σχηματικά τη νέα προκλητική παράταξη του κυριαρχικού μετώπου. Ο κοινωνικός πόλεμος δεν σταμάτησε ποτέ από καταβολής της εξουσίας και της εκμετάλλευσης.

Κάνοντας έναν σημειολογικό παραλληλισμό, ως θυμηθούμε την πολύ πρόσφατη απάντηση του υπουργού πολιτισμού σε δημόσιες

καταγγελίες που του καταλόγισαν λογοκρισία: "κανείς δεν προκαλείται αν δεν θέλει να προκαθεί". Μήπως αυτή δεν ήταν και η -πότε υπολανθάνουσα και πότε έκδηλη- άποψη των δικαστών του Κοροβαλλού στις αναφορές για τον αντι-βίαιο χαρακτήρα της δράσης της 17N; Πόσο φτηνές όμως ακούγονται αυτές οι υπουργικές σοφιστίες στ' αυτά των φίλων του δολοφονημένου από μπάτσους 22χρονου στο Ηράκλειο ή του δολοφονημένου εργάτη στα κάτεργα του 2004 ή πάνω από τον φρέσκο και υγρό ομοδικό τάφο των 56 προσφύγων ανοικτά της Ρόδου; Βλέπουμε κανείς πουθενά καμία πρόκληση;

Είναι πλέον δεδομένο ότι η Αριστερά -στις περιπτώσεις που δεν αποποιήθηκε- κράτησε τις αποστάσεις της όχι μόνο από τις επιλογές και τη δράση της 17N αλλά και από την δίκη. Από την αρχή αυτής της ιστορίας και άμα τη εμφανίσει της ταυτότητας των κατηγορουμένων, "ήταν μια κούφρα απλοί, λαϊκοί άνθρωποι που πίστευαν ότι με απλά μέσα μπορούσαν να αποδείξουν ότι οι υπερεξοπλισμένοι μηχανισμοί της εξουσίας δεν ήταν αήττητοι" κατά τα λεγόμενα του Δ. Κουφοντίνα, η επισφαλής ιστορική αλλά βολική ρητορική περί πρακτόρων ξεφούσκωσε. Με το πέρας της δίκης η ρητορική αυτή θάρτηκε οριστικά και τελειώδικα μέσα στα υπόγεια κελιά των αμετανόητων νυν ισοβιτών. Από τους πιο "ευαίσθητους" μέσα στην εκσυγχρονισμένη Αριστερά, ακούγονται κάτι προσηματικά φελλίσματα που προσπαθούν να απεκδώσουν την 17N από την όποια αριστερόσυντη της για να κατασιγήσουν την αμχανία, τις ενοχές και το εσώτερο πολιτικό κόστος. Κραδαίνουν ερωτήματα του τύπου: Τι πέτυχε η 17N με τόσα χρόνια δράσης πέρα από το να ενισχύσει τις δυνάμεις καταστολής; Μήπως κατάφερε, σε μια κάποια στιγμή, να γίνει έστω και μια μικρή αύξηση σε έναν κλάδο εργαζομένων; Τι θλίψη! Δείγματα διαλεκτικής φτώχειας και ρητορικής φθίνισης από συνειδήσεις που δεν τους έμεινε τίποτε άλλο από το να αποποιούνται κάθε μορφή πολιτικής παραβατικότητας για να μην αποκλειστούν από την μίσηρη κοινοβουλευτική τους προοπτική. Θα μπορούσε κανείς να αντιτρέψει το κρώπημα αφένοντας το εξίσου(;) διάτρητο: Τι πρόσφεραν τα αριστερά κόμματα στους κοινωνικούς αγώνες τόσες δεκαετίες αν όχι ποδηγέτηση, αίμα, λάθη, ξεπουλήματα και συνδιαλλαγή.

Η "δίκαιη" δίκη τελείωσε με προβλεπόμενες ποινές και με τις εφέσεις των εισαγγελέων επί των όρων των αθωωτικών αποφάσεων να παίρνουν πίσω κάθε φτηνή αναφορά περί "μετροεπούς δικαιοσύνης". Ενώ φαίνεται, για την ελληνική αστική δημοκρατία και τους δικαστικούς της μηχανισμούς, να κλείνουν ένα προς ένα τα κεφάλαια των οργανώσεων ένοπλης βίας -με την συνθήκη αυτή να αντιστοιχίζεται με τα σύγχρονα δεδομένα του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού σε παγκόσμιο επίπεδο- ανοίγουν, ταυτόχρονα, καινούργια κεφάλαια τα οποία εστιάζουν τις διώξεις και την καταστολή σε πολιτικούς χάρους που περισσεύουν από τον πλουραλισμό και τη νομιμοφροσύνη, εστιάζουν σε υπαρκτούς ή ενδεχόμενους ανοικτούς κοινωνικούς αγώνες που δεν ελέγχονται από τα κόμματα της πολιτικής διαμεσοδότησης, επιμένοντας στο αυθόρμητο, διεκδικώντας το ακαθήμενυτο και υπερασπίζοντας τον ανέντακτο και αντιεξουσιαστικό χαρακτήρα τους. Αυτούς τους πολιτικούς χάρους αυτούς τους αυθόρμητους, ακαθήμενυτους και αντιεξουσιαστικούς κοινωνικούς αγώνες να ενισχύσουμε με ποιοτικά και ποσοτικά χαρακτηριστικά.

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ:

Στο μυθικόρημα του Χάινριχ Μπελλ, ασφυκτική προστασία, ο σκωφεί ρωτάει τον πρόεδρο του συνδέσμου γερμανών βιομηχάνων τι τον εκπλήσσει πιο πολύ στη ζωή κι αυτός απαντά: η υπομονή των φτωχών.

Σε μια χώρα που επικαλείται ρυθμούς ραγδαίας οικονομικής ανάπτυξης είναι πολύ λογικό να υπάρχουν αντίστοιχες διεκδικήσεις από τη μεριά των εκμεταλλεόμενων. Η λογική του καπιταλισμού, όμως, είναι εκτός της απλής και τυπικής λογικής και καθώς συγκροτείται σε ένα άλλο πεδίο, αυτό της ωμής απανθρωποποίησης, του πραγματισμού και της πραγμαποίησης, διέπεται από την πολλαπλή επίταση των όρων εκμετάλλευσης και κοινωνικής καταπίεσης. Δεν θα σταθούμε στους θανάτους από τις εργατικές δολοφονίες μια κι αυτό δεν μπορεί να τεθεί σε επίπεδο διαλόγου, διατυπώσεων, διαπιστώσεων, ερωτήσεων και απαντήσεων γιατί αφορά μια διαρκώς κεκτημένη ταξικάτατη αιτία κοινωνικού πολέμου. Παραπέρα και στο προκείμενο, μία από τις απαντήσεις του καθεστώτος, που αποτυπώνει και την ποιότητα της ανάπτυξης, είναι η κήρυξη του 95% των απεργιών που εκδηλώθηκαν τους τελευταίους μήνες ως "παράνομων" και "καταχρηστικών". Αυτό δεν σημαίνει βέβαια τίποτα άλλο από την απαγόρευση στην πράξη του "κεκτημένου δικαιώματος" της απεργίας και είναι κραυγαλέο χαρακτηριστικό πολιτικού αυταρχισμού χωρίς κανένα απολύτως αστικοδημοκρατικό πρόσχημα.

Είναι γνωστό ότι το Κράτος που έχει αναλάβει στο πλαίσιο της σχέσης του με το Κεφάλαιο -πέραν της νομοματικής πολιτικής- τις εργασιακές σχέσεις, περίπτωση στην οποία αναφερόμαστε εδώ, δεν κάνει τίποτα άλλο από το να συνεννοείται με τα αφεντικά, να "ρυθμίζει" τις διασαρμονίες των επιλογών τους και να "συμραζέει" τις αντίστοιχες κοινωνικές επιπτώσεις πάντα στην προοπτική της εξυπηρέτησης με τον καλύτερο τρόπο της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης.

Μέσα όμως σε αυτό το επιθετικό από μεριάς κυριαρχίας περιβάλλον οι απαντήσεις των εκμεταλλεόμενων είναι καθυποταγμένες για πολλούς και διάφορους, σημαντικούς και στεναχωρητικούς λόγους. Το σινιέ γάντι που έχουν πετόξει οι κυρίαρχοι στα μούτρα των κυριαρχούμενων (με πλάτες τις δικαστικές αποφάσεις, τον τρομονόμο, τα 45άρια και τα χημικά όπλα της σύγχρονης αστυνομίας) μένει πεσμένο στους πολύβουους πεζόδρομους των εμπορικών κέντρων χωρίς κανείς θιγμένος να το σηκώσει. Η ομπρία της αγοραστικής δύναμης (αυτή η μεταμοντέρνα μεταμφίεση ενός νέου διαταξικού no man's land) φαίνεται ότι θέλει να καταλυθεί χρησιμοποιώντας τις κήλες κι όχι μέσα από "παλαιομοδίτικες αναχρονιστικές μάχες".

Η υπόθεση της "μετακόμισης" της κερδοφόρας εταιρίας Σίσερ-Πάλκο από τα Πετράλινα στην Βουλγαρία είναι πολύ πρόσφατη. Της "μετακόμισης" αυτής προηγήθηκαν μερικές δεκάδες άλλων και απ' ό,τι φαίνεται θα υπάρξει συνέχεια. Έχει ήδη ανακοινωθεί το κλείσιμο της επίσης κερδοφόρας Σεξ Φορμ για τον Μάρτι που έρχεται και η μεταφορά της από το Ίλιον, επίσης, στην Βουλγαρία.

Αν προσεξούμε τους λόγους που οδήγησαν την διοίκηση της Σίσερ-Πάλκο στην μεταφορά της εταιρίας στην Βουλγαρία είναι καταδεικτικοί της σύγχρονης φιλοσοφίας των αφεντικών μια και δεν περιορίζονται στην απλή "πλιν έντιμη στο πλαίσιο του ανταγωνισμού και της κερδοφορίας" ηθική των επιχειρήσεων. Δεν περιορίζονται στα προσχήματα αναζήτησης μιας νέας κερδοφόρας προοπτικής, σε αυτά τα προσχήματα που προβάλλουν στους εκάστοτε αποδεδειγμένους-ες.

Το εργοστάσιο της Σίσερ Πάλκο ελέγχεται από την πολυεθνική Σίσερ. Η απόφαση να κλείσει το εργοστάσιο πάρθηκε από τη διοίκηση της πολυεθνικής η οποία πρόβαλε σε λόγους τη χαμηλή ανταγωνιστικότητα, σε συνδυασμό με το υψηλό κόστος λειτουργίας, κυρίως λόγω των υψηλών μισθών των εργαζομένων. Αυτοί οι παράγοντες σύμφωνα με τη διοίκηση έκαναν το εργοστάσιο ζημιογόνο. Γι' αυτό το λόγο η διοίκηση αποφάσισε να δημιουργήσει άλλη μονάδα στη Βουλγαρία όπου οι αμοιβές των εργαζομένων είναι πολύ χαμηλότερες και να κλείσει την ελληνική μονάδα. Επικαλέστηκε μάλιστα την παγκόσμια ύφεση της κλωστοϋφαντουργίας και την αντίστοιχη διεθνή τάση για μετανάστευση στις χώρες με χαμηλό εργατικό κόστος.

Ας παρακολουθήσουμε όμως την πραγματικότητα. Βάσει των έσται κι αλλιώς ελλείπων στοιχείων που έδωσαν στο ινστιτούτο εργασίας της ΓΣΕΕ (χωρίς ναύμερα αύξησης παραγωγικότητας της εργασίας της τελευταίας δεκαετίας, χωρίς ναύμερα μείωση ή αύξησης συμμετοχής των δαπανών για μισθούς στην προστιθέμενη αξία, χωρίς τους παράγοντες που οφείλονται στις μεταβολές του συνολικού κόστους, χωρίς δηλαδή στην ουσία να είναι δυνατό να απαντηθεί η ερώτηση πώς διαμορφώθηκαν τα κέρδη και οι ζημιές της εταιρίας) μπορούν να γίνουν ορισμένες διαπιστώσεις με βάση τον πίνακα που ακολουθεί:

(χιλ.δες Ευρώ)	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002
Πωλήσεις	27102	29960	30192	30881	35983	28914	33993	30673	25814
Άλλα έσοδα	264	238	237	246	276	1289	337	130	279
Συνολικό Κόστος Παραγωγής	24407	27075	27631	28726	32888	27831	31084	25486	23420
Μικτά Κέρδη	2949	3123	2798	2401	3331	2372	3246	5317	2673
Χρηματοοικονομικές δαπάνες	650	667	530	570	1018	1009	573	492	442
Κόστος διάθεσης	1149	1190	1182	1116	1911	863	1243	1569	935
Έσοδα διοίκησης	941	987	1018	1020	943	926	1065	1317	1193
R&D	0	0	0	0	0	0	0	92	129
Καθαρά κέρδη προ φόρων	210	279	67	-304	-521	-420	365	1847	-28
*** Ratios ***									
Κόστος παραγωγής / Πωλήσεις	90.1%	90.4%	91.5%	93.0%	91.4%	96.3%	91.4%	83.1%	90.7%
Τόκοι / Μικτά Κέρδη	22.0%	21.4%	19.0%	23.7%	30.4%	42.5%	17.7%	9.3%	16.5%
Κόστος διάθεσης / Μικτά Κέρδη	39.0%	38.1%	42.3%	46.5%	57.0%	36.4%	38.3%	29.5%	35.0%
Έσοδα διοίκησης / Μικτά Κέρδη	31.9%	31.6%	36.4%	42.5%	28.1%	39.0%	32.8%	24.8%	44.6%
Έσοδα διοίκησης / Κόστος παραγωγής	3.9%	3.6%	3.7%	3.6%	2.9%	3.3%	3.4%	5.2%	5.1%

Η παραγωγική δραστηριότητα της επιχείρησης δημιουργεί ένα σημαντικό πλεόνασμα περίπου 500 ευρώ ανά εργάτρια παραγωγής ανά μήνα. Το πλεόνασμα αυτό δαπανάται στο μεγαλύτερο μέρος του για την πληρωμή τόκων, για έξοδα διάθεσης και για έξοδα διοίκησης. Οι ζημιές της τριετίας 1997-99 δεν οφείλονται σε κάποια πτώση των μικτών κερδών, επομένως σε προβλήματα της παραγωγής, αλλά στην άνοδο των δαπανών για τόκους, για διάθεση των προϊόντων και για διοίκηση της εταιρίας. Από τα ίδια τα στοιχεία που δόθηκαν φαίνεται ότι υπήρξαν συγκριτικοί παράγοντες που οδήγησαν σε ζημιές και αυτοί οι παράγοντες δεν αναφέρονται στην παραγωγική διαδικασία και στο κόστος παραγωγής. Όσον αφορά τα εντοπιστικά κέρδη το 2001 φαίνεται ότι δεν οφείλονται σε αύξηση της τιμής πώλησης και άρα, οφείλονται σε μείωση του μοναδιαίου κόστους παραγωγής που υπολογίζεται σε 10%. Οι μικρές ζημιές του 2002 οφείλονται στα στελέχη που "δαπάνησαν" 193.000 ευρώ αλλά και στις δαπάνες 129.000 ευρώ για Έρευνα και Ανάπτυξη για τα οποία πληροφορούμαστε ότι στον τομέα κοπής και ραφής δύσκολα μπορούν να δικαιολογηθούν.

Μπορούμε να φανταστούμε εύκολα ποια είναι ακριβώς τα "έξοδα" της διοίκησης αλλά και με κάποια επιπλέον προσπάθεια ότι Έρευνα και Ανάπτυξη για την Σίσσερ-Πάλκο δεν ήταν η κοπή και η ραφή παρά η διερεύνηση μιας καλύτερης "βαλκανικής τύχης".

Η πραγματικότητα των συνδικαλιστικών αντιδράσεων είναι κι αυτή καταδεικτική. Το σωματείο της Σίσσερ-Πάλκο ελεγχόταν από τον Σέν (4 έδρες ΔΣ) και υπήρχε ισχυρή αντιπολίτευση από το ΚΚΕ (3 έδρες). Σε προηγούμενες απολύσεις προσωπικού, το σωματείο αδρανοούσε χαρακτηριστικά, φυσικά με ευθύνη όλων των παρατάξεων. Με το κλείσιμο της εταιρίας το σωματείο -με μπροστάρη τον Σέν- πέρα από τις αντιπροτάσεις του για συναυλίες στις προτάσεις για κατάληψη του εργοστασίου, πραγματοποίησε συναντήσεις με πολιτικούς της κυβέρνησης πιέζοντας για επιδότηση των σπεντικών της Σίσσερ-Πάλκο με ευρωπαϊκά κονδύλια για να μη μεταφέρουν το εργοστάσιο στη Βουλγαρία! Αυτό δεν χρειάζεται σχολιασμό... Σε μια από τις τελευταίες "ανοικτές συνελεύσεις" των κατοίκων της περιοχής, έξω από το εργοστάσιο, η πρόεδρος του σωματείου (Σέν) μοίρασε ευχές, ευκαριστίες για τη συμπράταση και αοριστολογίες για τις επόμενες κινητοποιήσεις, τονίζοντας την προσπάθεια του σωματείου για την εξασφάλιση ίσων αποζημιώσεων για υπαλλήλους και εργάτριες! έπάρκουν και παραπέρα καλύτερες μαρτυρίες για τους "λεπτούς χειρισμούς" του Σέν ακόμη και μέσα από το ίδιο το Φόρουμ: "πραγματοποιήθηκαν πορείες των απολυμένων εργατριών εν αγνοία και εν τη απουσία του Φόρουμ, καθώς ο Σέν, αν και βασικό συνιστώσα του Φόρουμ, απέφυγε να ενημερώσει τις άλλες οργανώσεις που το απαρτίζουν" (μέλος του Φόρουμ, δικτυακός τόπος Ιντιμντία).

Το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ, φυσικά, καταρχάς "διαπόμπευσε" το σωματείο και τη διοίκηση του έχοντας για σύνθημα ότι για όλα φταίει οι ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝ που φέρισαν το Μάαστριχτ. Το ΚΚΕ επέληξε πιο συγκεκριμένα το σωματείο με τη λογική ότι "πουλάει" τις εργάτριες γιατί δεν κάνει πρώτο και κύριο μέλημα του την "καταγγελία της πολυεθνικής" κι αυτό ήταν και το περιεχόμενο πρωτοσέλιδου άρθρου στον Ριζοσπάστη. Παραπέρα, είναι γνωστό ότι για το Κόμμα η γενική γραμμή είναι: "αυτό το κάνει ο καπιταλισμός και κανένας αγώνας δεν μπορεί να νικήσει αν δεν αλλάξουν οι συσχετισμοί". Πρόκειται για μια απαίτηση ενός διαρκούς αγώνα που με αριστερή αρραβόλογια δεν έχει άλλη παρά ουσιαστική λύγισμα τη δυνάμεια του κομματικού μηχανισμού: μάξιμα φήμων μέχρι το ΚΚΕ να πάρει πλειοψηφία στη Βουλή, στη ΓΣΕΕ κλπ. Έτσι με αυτήν την απλή κομματική λογική, ενώ στην Ομοσπονδία Οργανισμών Ελευθέρων Εργαζομένων (ΟΕΚΙΔΕ) το ΚΚΕ είχε και έχει τον απόλυτο έλεγχο, αυτό ομορφιάς δεν φτάνει στη μάχη για την "αλλαγή των συσχετισμών" και δεν μπορείς

τελικά παρά να οδηγήσει σε κάτι περισσότερο από μια ζωρη στάση εργασίας για όλη αυτή την υπόθεση!

Οι υποσχέσεις του κράτους μέσω της κυβέρνησης για διορισμούς των απολυμένων στο Δημόσιο μπορεί να ήταν στεντόρειες παρότι φειδωλές αλλά παραμένουν ακόμη και σήμερα αποτελεσματικά εκτανωτικές. Είναι πλέον δεδομένες οι αντιδράσεις των απολυμένων εργατριών με τις πορείες τους να είναι πολύ μικρές καθώς ούτε οι ίδιες οι οικογένειές τους, οι φίλοι και οι συγγενείς τους δεν κατέβηκαν στο δρόμο για μια απλή συμπαράσταση.

Το ερώτημα είναι -πέραν των προσδοκιών ή των εναντιωματικών πεπραγμένων των πρώην εργατριών- ποιο κράτος και ποια κυβέρνηση υπόσχεται;

Στον καινούργιο αναπτυξιακό νόμο όχι μόνο διατηρείται αλλά ενισχύεται η δυνατότητα επιχορήγησης επενδύσεων που πραγματοποιούνται από ελληνικές επιχειρήσεις σε βαλκανικές χώρες. Πέρα από την εγκατάσταση μιας επιχείρησης στη Βουλγαρία ή τη Ρουμανία, αντί για την Ελλάδα, που μειώνει το κόστος εργασίας στο 1/5, σύμφωνα με τις έγκυρες εκτιμήσεις, δίνεται ένα πρόσθετο κίνητρο: δεν επιστρέφεται η επιδότηση στην περίπτωση που ο επιχειρηματίας δεν τηρεί τις προβλεπόμενες διαδικασίες.

Όσον αφορά την "είσοδό" μας στον αστερισμό της Σεξ Φορμ που θα οδηγήσει σε 400 απολυμένες εργατρίες τον Μάρτη, μπορούμε να σημειώσουμε ενδεικτικά -μια και θα επανέλθουμε εκτενώς στο επόμενο "Σαμιντάτ"- ότι τα τελευταία χρόνια επρόκειτο για μια από τις πρώτες κερδοφόρες εταιρίες στον κλάδο της μεταποίησης. Επίσης, ήταν διαρκή -και καθόλου αραιά- τα δημοσιεύματα στον τύπο για την ανοδική τάση της εταιρίας αλλά και τον χαρακτηρισμό της ως "σίγουρο χαρτί" στο Χρηματιστήριο. Στις 2 του Οκτώβρη που πέρασε όμως, διαβάσαμε στις εφημερίδες για μεγάλο σκάνδαλο χειραγώγησης μετοχών στο οποίο εμπλέκονται -μεταξύ πολλών άλλων από τον κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας- οι βασικοί μέτοχοι της εταιρίας: Sex Form Αντώνης Παπαδόπουλος, Χρήστος Παπαδόπουλος και Σπύρος Βεργέτης. Η απόπειρα πραγματοποιήθηκε στο διάστημα από τις 13 Αυγούστου μέχρι και τις 30 Σεπτεμβρη 2002 με τους πρωταγωνιστές να υπολογίζεται ότι αποκόμισαν λεία ύψους 1,5 εκατ. ευρώ κυρίως από μικροεπενδυτές. Η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς επέβαλε το βαρύτερο πρόστιμο που έχει επιβάλει ποτέ συνολικού ύψους 6.025.000 ευρώ (πάνω από 2 δις δρχ). Δεν είναι τυχαίο ότι πρόκειται για τις μέρες που προαναγγέλλεται και η μεταφορά της εταιρίας στην Βουλγαρία.

Στόχος της λεηλασίας είναι οι πάντες με κάθε μέσο και χωρίς όριο και χωρίς φραγκά να θεωρούμε ότι το Κεφάλαιο μπορεί να έχει κάποια διαφορετικά χαρακτηριστικά. Όσο αισχρή είναι η δημαγωγία κάποιων αριστερών στη λογική του να πληρώνει για πάντα ο καπιταλιστής τις εργατρίες είτε κάνει είτε κερδίζει (που προσδίδει στον καπιταλιστή ενδεχόμενη προνοιακή υπόσταση) άλλο τόσο αισχρή είναι και η δημαγωγία κάποιων άλλων αριστερών με την απαίτηση για κρατικοποίηση (που επιτρέπει στο Κράτος να νομιμοποιείται κοινωνικά ακόμη και σε βάρος της όποιος στοιχειώδους προοπτικής αυτοδιαχείρισης).

Ανακεφαλαιώνοντας, η δημαγωγία είναι έργο της κυβέρνησης, οι διώξεις και η καταστολή είναι έργα του κράτους, η ποδηγέτηση των κοινωνικών αντιστάσεων είναι έργο των κομμάτων και των συνδικαλιστών και η αμελικτή λεηλασία έργο των σφεντακτών.

Τώρα, χρειάζεται να συζητήσουμε εάν έργο των φτωκών είναι η υπομονή;

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΟΧΕΣΚΑ ΜΕΣΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΔΑΣΗ

Αυτό που η ανθρωπότητα σ' όλες τις εποχές γνώριζε ως δάσος, στα πλαίσια αυτού του πολιτισμού και της εμπορευματοποίησης των πάντων δεν υφίσταται χωρίς νομικούς ορισμούς οι οποίοι αλλάζουν σύμφωνα με τα συμφέροντα των κυρίαρχων κάθε τόσο. Ας αφησουμε για λίγο κατά μέρος αυτό τον παραλογισμό κι ας εξετάσουμε το τελευταίο σχέδιο νόμου (το 17ο από το 1974) μέσα από δύο - τρία επίμαχα σημεία του.

* Ως δάσος λοιπόν ορίζεται η έκταση που φέρει δασοπονικά είδη, αποκλεισμένων των φρυγανιών, με εμβαδόν τουλάχιστον 3 στρέμματα και κάλυψη τουλάχιστον 25%. Με τον περιορισμό των 3 στρεμμάτων έκτασης απελευθερώνονται αυτόματα δασικές εκτάσεις της παραλιακής κυρίως ζώνης ακόμα κι αν έχουν 100% δασοκάλυψη. Συνολικά δίνονται έτσι προς εκμετάλλευση 1000-2000 στρέμματα που αποτελούν δασικά οικοσυστήματα (σύμφωνα και με τον ορισμό της προηγούμενης νομοθεσίας τους...) που πρέπει να προστατευθούν. Παράλληλα, ο περιορισμός του 25% κάλυψης θέτει εκτός 7-9 εκατ. στρέμματα. Σύν τοις άλλοις, εκτός τίθενται 19,4 εκατ. στρέμματα πεδινών χορτολιβαδικών εκτάσεων χωρίς δέντρα θάμνους (με ποώδη βλάστηση) όπως κι οι φρυγανώδεις εκτάσεις που δεν περιλαμβάνονται από δάση. Οι χορτολιβαδικές εκτάσεις είναι δασικά εδάφη. Σ' αυτές σύμφωνα με το σχέδιο νόμου προβλέπονται 28 ειδών δυνατότητες ανθρώπινων επιμβάσεων κι αλλαγών χρήσης με συνέπειες που ο καθένας μπορεί να αντιληφθεί. Όσο για τις υποβαθμισμένες "φρυγανώδεις εκτάσεις" (δηλ. εκτάσεις με ρείκια και μικρούς θάμνους), υπολογίζονται σε 4,8 στρέμματα και κυριαρχούν στα νησιά του Αιγαίου, τη Κρήτη κι άλλου. Κι αυτές μένουν εκτός προστασίας προς τέρψη καταστατητών και άλλων.

* Το σχέδιο νόμου αναφέρεται στα περιστατικά δάση των πόλεων χαρακτηρίζοντάς τα "δάση - πάρκα" κι επιτρέποντάς την κατασκευή έργων που μπορεί να φτάνουν τα 10 στρέμματα. Ανοίγεται έτσι ο δρόμος στους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης για τη δημιουργία μόνιμων κατασκευών με το πρόσχημα του "δάσους - πάρκου" χρησιμοποιώντας τα περιστατικά δάση όπως θέλουν, φτιάχνοντας ό,τι θέλουν, περιφράζοντας ό,τι θέλουν, απαγορεύοντας την είσοδο όπου θέλουν.

* Όσον αφορά τα ιδιοκτησιακά ζητήματα του σχεδίου νόμου, μια απλή ανάγνωση των άρθρων φανερώνει το προφανές των σκοπών του. Τη δικαίωση κάθε είδους καταπάτησης εντός των δασών προς όφελος των συμφερόντων. Ενδεικτικά η παρ.1 του άρθρου 12 νομιμοποιεί όλες τις καταπάτησεις που έγιναν με εικονικές δικαιοπραξίες, με

επίκληση της νόμιμης αιτίας. Θέτει ως προϋποθέσεις της νομιμοποίησης τα εξής:

1) αεροφωτογραφίες έτους 1945 ή 1960 (ιδίως οι πρώτες δεν είναι ευκρινείς...) που να εμφανίζουν τα καταπατημένα εδάφη ως εκμεταλλεόμενα γεωργικά. Ο ενδιαφερόμενος λοιπόν θα μπορεί να πείσει τα αρμόδια όργανα να λάβουν υπόψη την αεροφωτογραφία που τον συμφέρει περισσότερο. Δηλαδή αεροφωτογραφία που δε θα δείχνει δασική βλάστηση. Κι αν σκεφτούμε ότι από το 1940-1948 μόνο αποφυλώθηκαν 45000 στρέμματα στην Αττική (68%), είναι εύκολο να φέρουμε στο νου μας το μέλλον αυτών των εκτάσεων.

2) τα δικαιολογητικά των "ιδιοκτητών" τα οποία πρέπει να ανάγονται πριν το 1946. Όπως υποστηρίζουν δασολόγοι, οικολόγοι και νομικοί, είναι διαπιστωμένο ότι τίτλοι προ του 1946 (διαθήκες κτλ.) είναι ασαφείς ως προς το εμβαδόν και τα όρια των εκτάσεων. Μπορούμε να φανταστούμε ποιι και προς όφελος ποιών θα "αποσαφηνίσουν" τα "ασαφή", θα κρίνουν και θα εφαρμόσουν αυτούς τους τίτλους, θα κρίνουν πόσα στρέμματα αφορά αυτή τη ρύθμιση, θα κρίνουν αν οι ρυθμίσεις αφορούν μόνο αγρότες ή και άλλους που έχουν αγοράσει (βλ. οικοδομικούς συνεταιρισμούς, μηχανικούς κ.α.)

Πέρα από τις "λεπτομέρειες" και τα νομικά τετρίπια, πέρα από το αυτονόητο πως τίποτα δεν είναι ιδιοκτησία κανενός και κανένας νόμος δε μπορεί να ορίσει τι είναι και τι δεν είναι δάσος, ας κλείσουμε αυτό το κείμενο με μια σημείωση που λείπει αρκετά: οι πρότοι που κινητοποιήθηκαν για να επωφεληθούν απ' το σχέδιο νόμου είναι οι εκπρόσωποι των οικοδομικών συνεταιρισμών που διεκδικούν δασικές εκτάσεις με 100.000 μερίδες κι εκπροσωπούν (όπως δήλωσαν με νόημα στον υπουργό γεωργίας) 500.000 άτομα (ψηφοφόρους) καθώς επίσης και το προμυνοσυμβούλιο της Μονής Βατοπεδίου που ζητάει σχεδόν όλη τη λίμνη Βιστωνίδα, 3000 στρέμματα στο Πόρτο Λάγος με βάση τα Χρυσόβουλα του αυτοκράτορα Νικηφόρου Βοτεινιάτη (στην Κων/πολη του 1801!!!).

Κουφάλα νομοθέτη, τα πάντα εν σοφία ετοιμάσες...

ένα μικρό χρονολόγιο

Το έργο του προαστιακού σιδηροδρόμου είναι σημαντικό για τους αθηναίσιους αγώνες, καθώς αποτελεί ένα από τα κύρια έργα του προέχοντος υπογραμμισμένου και εξοπλισμένου με την αξιολογία των περιφερειών διαμόρφωσης της Αθήνας και τον νέο σιδηροδρόμο. Τα προέχοντα για την επέκταση των οδών αυτών είναι ορισμένα.

Από χρονολόγιο το 2000 στο "Στρατηγικό Σχέδιο Ολυμπιακών Μεταφορών".

Ας σημειώσουμε ότι το συγκεκριμένο έργο ξεκίνησε -λεπ- μετά πολλών ετών. Πρόκειται κυρίως για το μοναδικό μεγάλο έργο, τον οποίο η αναγκαιότητα όχι μόνο δεν έχει αμφισβητηθεί αλλά στο αίτημα της κατασκευής του "υποανάθηκται" υπουργείο, Ευρωπαϊκή Ένωση, περιφέρειες και κοινότητες" (Κυβερνηση 7.4.2002).

Στις αρχές του Ιανουαρίου 2001 διαμορφώνεται και δημοσιοποιείται η κατασκευαστική ταυτότητα του έργου με τρεις εργολαβίες: 1) Μενίδι-Ελευθέριος Βενιζέλος (σε έκταση 1,6 χιλιάδες που έχει προβλεφτεί κατά μήκος της Αττικής Οδού) 2) Στάθους Γέφυρας-Ρέντης και 3) Ηλεκτρομηχανολογικά και τροχονομικά. Το έργο προβλέπεται (με απομειωμένη αποδοτικότητα αφού είναι και "λαϊκές αποδοχές") να ολοκληρωθεί το πρώτο τρίμηνο του 2002 και να περατωθούν τμηματικά μέσα σε 18 και 36 μήνες.

Κι όμως δεν μπορεί να μείνει χωρίς μέσο στην γενικευμένη οφέλη για τα όσα συνήθως διακρίνονται στα εργολαβιακά έργα και τους κυβερνητικούς διαδρομούς. Γίνονται ανοίχτες οι πρώτες ανοιχτές διαδρομές: "Το έργο είναι προϋπολογισμού 207 δισ. ευρώ και έχει καταρτισθεί εξαιρετική τις φωτογραφικές διατάξεις που είχαν στόχο να το αναλάβει -τομιαζόμενος ένα μέρος του- η κοινοπραξία της Αττικής Οδού (ΑΚΤΩΡ, Ελληνική Τεχνολογική ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ) (Ελευθεροτυπία, 7.6.2001). Φυσικά, μπορεί η συγκεκριμένη κοινοπραξία να μην λάβει τους ορόρους ανάθεσης αλλά είχε ήδη έναν κύριο λόγο αφού στο τραπέζι της στην Αττική Οδό είχε ήδη ετοιμάσει τη θέση των γραμμών του προαστιακού.

Το μικρό και μεγάλο σχετικά διαθέσιμα παρενοικισθούν με τον τρόπο τους τις εξελίξεις. Τα κυβερνητικά αλλά και τα αυτοτελείως τρίτα αναζητούν πεδίο επιβεβαίωσης τα μεν και συγχρονισμός τα δε. Η "απόφαση της ζωής των πολιτών" ανάσπασαν προσημασμένες οδοί. Έτσι, 9 μήνες μετά, ο Δήμος Αθηναίων προέβηκε στο Συμβούλιο της Εποικισίας ζητώντας την απόφαση των αποφάσεων που αφορούν το έργο του προαστιακού σιδηροδρόμου Αθήνας. Το σκεπτικό της προσημασμένης ήταν ότι οι συγκεκριμένες αποφάσεις ελήφθησαν "κατά παράβαση των διατάξεων του νόμου για την προστασία του περιβάλλοντος".

Σε επίπεδο οδών, υψηλότερο κύρος από ένα ομόνομο δημοτικό συμβούλιο, εργαζόμαστε οι "μεγάλες πολιτικές προσαρμογές" για να προσημασθούν στο γιγαντιαίο της οδοί, στις 7 Μαρτίου του 2002. Ο Μ. Έφειρτ επισημαίνει ότι το έργο που προωθεί η ΕΡΓΟΣΕ οδούς "στη δημοκρατία ενός νομού" τμήμας, μήκους 5 χιλιομέτρων, που θα χωριστεί την πόλη των Αθηνών σε δύο τμήματα, η επικαιρότητα των αθηνών για τους πεζούς εξασφαλίζεται με την κατασκευή οριζώντων αναστολών διαδρομών. Στο τμήμα από την περιοχή του Ρουφ μέχρι Σταθμό Λαγούς προβλέπονται τρεις αναστολές διαδρομής οχημάτων χωρίς όμως να υπάρχει μελέτη κυκλοφοριακών επιπτώσεων από την λειτουργία τους".

Την Απρίλη αρχίζει ο χορός των διαπιστώσεων (προηγμένης επιθετικότητας) βλαβείας και ανικανότητας.

Στις 7 Απριλίου διαβάζουμε στην Κυβερνηση:

"Ο στόχος ήταν μέχρι τους Ολυμπιακούς να δημοσιοποιηθούν χιλιάδες ανολοκωτισμένα μήτρας 154 μέτρων, που είχαν 49 για να πάμε στα 32 και βέλτε...

Επιπλέον στόχος να δημοσιοποιηθούν ηλεκτρομηχανολογικά στοιχεία σε ηλεκτροδοτούμενο σιδηροδρομικό δίκτυο με σύγχρονη σηματοδότηση. Όλα δείχνουν ότι ο προαστιακός θα γίνει το νεότερο του με υψόμενα πάντα βελόνια...

Οι φίλοι του προαστιακού μιλούν για παροδία...

Οι "προσέχτες" για την ανάθεση σχετίζονται με τον προαστιακό έργο έχουν ξεπεράσει κάθε χρησιμοποίητο φέροντας στο 30% του προϋπολογισμού του έργου.

Έχουν ξεκινήσει μόνο τα έργα υποδομής από το σιδηροδρομικό Στάθμο μέχρι το Σιδηροδρομικό Κέντρο Αχαρνών (ΣΚΑ) που θεωρείται το πιο κρίσιμο καθώς ήδη υπάρχει η ειδική λεωφόρος, το μόνον της Αττικής Οδού...

Η δεύτερη εργολαβία ξεκινάει ακόμη στο ελεγκτικό σιδηροδρομικό σιδηροδρομικό σιδηροδρομικό. Βασική εκτίμηση όμως είναι ότι ο σχετικός προϋπολογισμός του έργου θα "εξαντληθεί" που ήταν ξεκίνησαν τα έργα αυτά...

Η τρίτη εργολαβία είναι σε εφαρμογή...

Εκπαιδευτικός κίτος στο Σαρόλι, στους Αγ. Αναργών και το Μενίδι έχουν αρχίσει τις αντιστάσεις, τις περιηγήσεις, τις διακρίσεις και το κλείσιμο των γραμμών. Οι δεξιοί δημόσιοι είναι μεροληπτικοί, τα κόμματα της αυτοτελείως σηματοδότησης λοξοκοιτώντας το ένα το άλλο σε απίστευτη λειοψαφία και ο κόσμος είναι για μια ακόμη φορά στη μέση ενός

"Υπόγειες" διαδρομές" ενός επίγειου προαστιακού

Η ιδέα της κατασκευής του προαστιακού σιδηροδρόμου εκφράστηκε για πρώτη φορά στις αρχές της δεκαετίας του '60 στα πλαίσια "ανασυγκρότησης" της πρώτης περιφέρειας της πρωτεύουσας. Αυτή ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε λόγω των συγκριτικών διαδρομών, μικρών συμφερόντων και μεγαλόπνοιας βλέψεων. Αλλά χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται ως ελεγχτικό εργαλείο, είτε από κόμματα είτε από τοπικούς αρχοντικούς και ανά περιόδους εμφανιζόταν στην επιφανειακή εναντίονα άλλων ξεκινήσεων, ανάλογα με τα εκάστοτε πολιτικά παιχνίδια που επιλέγονταν.

Εν όψει λοιπόν των Ολυμπιακών αγώνων, της νέας "μεγάλης ιδέας" του ελληνικού κεφαλαίου και κράτους μπήκαν σε εφαρμογή σχέδια για νέες επιδρομές σε όλα τα επίπεδα ζωής και σε αυτά εντάχθηκε και η κατασκευή του προαστιακού στο πλαίσιο σχεδιασμού της αποτελεσματικότητας της συγκοινωνίας την περίοδο διεξαγωγής τους. Και προηγουμένως δεν ήταν θέληση των εξουσιαστών η αναβάθμιση των βιοτικών συνθηκών των μελλοντικών κερστών του προαστιακού, αλλά ουσιαστικά σκέπτος τους ήταν η πιο γρήγορη μετακίνηση του εμπόρευματος, είτε πρόκειται για υλικό είτε για ανθρώπινο εργατικό δυναμικό. Χαρακτηριστική είναι η άσπρη των υπεβλήτων του ΟΣΕ που σε έντυπο τους γράφουν: "Ο προαστιακός είναι ένα μέσο μαζικής μεταφοράς σταθερής τροχιάς, με καθορισμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, για την εξυπηρέτηση μετακινήσεων κυρίως μεταξύ κατοικίας και εργασίας, μέσα στα όρια επιρροής των μεγάλων πολεοδομικών συγκροτημάτων". Η ΕΡΓΟΣΕ, η κοινοπραξία «SIEMENS, ΑΚΤΩΡ, ΤΕΡΝΑ», τα ναυπηγεία Σκαρφαλογό και γαλλικές, ελβετικές, γερμανικές και κορεάτικες εταιρείες ανέλαβαν την εξυπηρέτηση των παραπάνω "αναγκών" με το ασημένιο βέλος. Ενδεικτικό αναφέραμε ότι θα δοσιωθούν κονδύλια ύψους περίπου 930 εκατ. ευρώ.

Τα προαστιακά σχέδια που εκπονήθηκαν για την κατασκευή του προαστιακού έκαναν λόγο για υποσημασμένη γραμμή του, ώστε να μην επιβραδυνθεί το περιβάλλον των περιοχών τις οποίες θα διασχίσει. Η εγκατάσταση των σχεδίων αυτών λόγω αναμενόμενης βέβαια «έλλειψης» οικονομικών πόρων σηματοδοτήθηκε μια επίσης αναμενόμενη σιωπή συνεπειών πάνω στους ανθρώπους που διάγουν τη ζωή τους στις περιοχές όπου ο σχεδιασμός προβλέπει τη διέλευση του προαστιακού.

Αν λήψουμε μάλιστα υπόψη μας ότι ένα μεγάλο κομμάτι του προαστιακού προβλέπεται ότι θα διασχίσει τη δικιά πρόστα από το Μενίδι ως τον Πειραιά, το κράτος για εγκαταλείφθηκε ακόμα και η τελευταία πρόβλεψη για υποσημασμένη του κομμάτι του προαστιακού που θα περνάει μέσα από την καταστροφή γηνη του δήμου Αγίων Αναργών, περιοχή η οποία ήδη είναι επιβεβαιωμένη από τη διέλευση σε δύο σημεία του υπερσυστατικού σιδηροδρόμου, κάποια ρητορικά. Η απόφαση έρχεται τραγικά να επιβεβαιώσει τη μοίρα των δικιών περιοχών της Αθήνας ως αποκλειστικά ανθρώπινων ψυχών και εξοχισμένων φτωχοδοχολιών. Γιατί είναι δεδομένο ότι σε κάθε φάση αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου και του κράτους, μόνον οι περιοχές μας ορίζονται με τον πιο κριτικό τρόπο τις δοσμένες επιπτώσεις των επιλογών της κυριαρχίας.

Το γεγονός ότι μετά την απόφαση για επένδυση όλων των γραμμών, ο υπέρκομος υπερσυστατικός φέρμος καθάριστος και τις ανάγκες του προαστιακού θα είναι καταλεημένος για πολλά λεπτά της ώρας, καθώς να είναι εύκολη η πρόσβαση από το ένα μέρος της Αθήνας στο άλλο και, και "ακισαν, από τα δικιά πρόστα προκ, να υπολίστα και το αντίστροφο, εδραίωνει την ένταση της

προσδοκίες περιφροσύνης των περιοχών μας.

Η επίσημη της υποβολή τους περνά και μέσα από τις περιβαλλοντικές συνέπειες της κατασκευής των των υπερδορυμικών γραμμών. Η κοπή των 2500 έντυπων από την περιοχή των δικτύων που είναι βεβαιωμένη ως σημαντική βιομηχανική ζώνη, η τεταμένη κατάσταση λόγω των συχνών δρομολογίων των τρένων (που λέγεται ότι θα «αντιμετωπιηθεί» από μεγάλα υπεράστια κατά μήκος των γραμμών), η ρευστότητα προλαίσιας των παρτών, το ανεξέλεγκτο μοιρασμένο λόγω της ελαστικής κίνησης των οχημάτων σε μια πλευρά των γραμμών στην άλλη, συνηγορούν στην επιδείνωση των ήδη υποβαθμισμένων συνθηκών στις περιοχές μας.

Και ακόμη το ζήτημα διεόδου ανθρώπων από τις ζώνες διασάλευσης των γραμμών του υπεράστια για να κερδίσουν και οι νέες γραμμές του προτασικού αποδοτικότερα περίπου την αριότητα των επωνύμων της εξουσίας στο όνομα μιας «ανάπτυξης» που υπηρετεί μόνο την ίδια. Ακόμη και τις φωνές αντίστασης των κατοίκων που εντοπιστικές προκάλυψαν οι αλληλεγγύες των κοτών τους φρόντισε να τις σβήσει κρατώντας να επιβάλλει την κοινωνική σιωπή είτε με σχολαστικές αποπειρήσεις είτε με αστυνομικούς βεβαιωμούς. Είναι πρόσορα τα παραδείγματα του πεντακτικού τμήματος του δήμου Αχαρνών, που ξεκίνησε αναρρίθιας κατοίκων για τις κινήσεις τους κατά στην κατασκευή του προαστιακού και της κοινότητας 6 δημοφών ΜΑΤ σε προηγούμενη συγκυρία κατοίκων στους Αγίους Αναργούρους.

Το ρόλο του κατακεραματισμού των κοινότητες μετασχηματίζονται αποτελεσματικά και οι τοπικοί συντάκτες και οι αντιπολιτευόμενοι ανακαλύπτουντας μικροπολιτικά - εκλογικά τους συμφέροντα πάνω στην προαστιακή σκοκότητα εκκινώντας με τη θέση του τοπικού τύπου τις επικές του ζητήματος.

Έτσι, για άλλη μια φορά η κυριαρχία στήνει μερό των συμφερόντων της πάνω στις ζωές των εξαρτημένων από τους εργασιμούς της υπηκόων της. Είναι «αναβόημα» τη λησασία ακόμη και των δικτύων οντότητων, ζωές στους τόπους όπου οι ζωές τους, συγκεντρώνονται και αναπτύσσονται τις ζωές τους δραστηριότητες και επιβεβαιώνεται ότι οι επιλογές των κέντρων λήψης αποφάσεων στήνουν ως αποτελέσματα διαμεσοδοφίμων, άρα επιβεβαιώνουν σταδιακά στους τόπους όπου οι ζωές τους και οργανώνουν την καθημερινότητα. Και από εδώ προκύπτει το αποδόμένο της ρευστότητας περιφροσύνης στη ροή των κοινωνικών σχέσεων καταθέτοντας αναρρίθιας στους σχεδιασμούς της ζωής για να πάρουν προσημικά τη ζωή στα πόδια τους. Το να αποφασίσουμε τους επελέξουν των σχεδίων και να νιώθουν, τα τοπικά τμήματα -διαμεσοδοφίμων είναι μονόδρομος. Αυτό ως αποτέλεσμα το πρώτο για τη διακοπή ενός αναρρίθιας πολιτικού αντίστασης σε κάθε σχεδιασμό βασισμένο και κυριαρχία από την εξουσία της προσημωτικότητας τους στήνει.

ΦΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΤΙΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

Διαμαρτυρία απη μικρότερη σε αγέννητα Μάττα Αγ. Αναργούρων και πορεία προς κοινότητες που διατηρούνται από τον δήμο, τη κοπή της αντιπολιτευτικής και «μοζαϊκής» της περιοχής στις 22 Οκτώβρη. Η Πρωτοβουλία συμμετείχε στην πορεία κινώντας διατηρούντα πορεία της με συνθήματα ενάντια στην ανάπτυξη, το κράτος, τη χωρική και τη και κοπή της αποκοινωνικής και της καταδότης και αντιδικτικής άρσης.

παρενδύσει με την ψευδοσφήνη ότι όλα αυτοί είναι δικιά του «όργανα»: επιτίμης του σερμού μιας επίδοσης εξουσίας ενάντια στις ζωές του κυβερνητικού προαστιακού.

Η αλαζονική βία της των κυβερνητικών επιβεβαιώνεται ακόμη: *Πολιτικούς σκοκότητας εν όψει των δημοτικών εκλογών βρίσκονται πάνω από τις κινήσεις των κατοίκων Μενιδίου, Αγ. Αναργούρων και της περιοχής της Λαίης. Κοινωνικοί υπηκόους, που διαμαρτυρούνται για την κατασκευή του προαστιακού υπεράστιας»,* έκτακτη ο υπουργός Μεταφορών Χρ. Βιζελής στις 18.4.2002

Ας ό,τι καταλαβαίνουμε πρέπει να κατατίθεται κι άλλη προσημωγή κατά του έργου στις 13 του Μάη από *«δυο δημοτικούς συμβούλους και τρεις κατοίκους του Δήμου Αθηναίων κατά της κατασκευής του προαστιακού υπεράστιας σε κεντρικές περιοχές της Αθήνας με σημείο αναφοράς τις επιπτώσεις του έργου στο ήδη βεβαιωμένο πολεοδομικό περιβάλλον».*

Στις 8.6.2002 ο υπουργός του ΣΥΕ αλλά και κάποιος άλλος δημοτικός σύμβουλος του Δήμου Αθηναίων ζήτησαν να απορροφήσει οι προσημωγές κατά της υπέρβασης αντιστάσεις του προαστιακού υπεράστιας, με τον ισχυρισμό ότι επιτρέπονται σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όπως είναι οι οικονομικοί στήνους, οι επιβεβαιώσεις στο περιβάλλον(!) Θάμια τα Ολυμπιακά Ήθη!

Οι συστημιακές αντιρρήσεις όμως είναι οριστικές κι έτσι στις 26.6.2002 η προσημωγή γίνεται δεκτή από το ΣΥΕ και φροντίζει το έργο για το τμήμα Αθήνα-Αγ. Αναργούρων. Το έργο συνεχίζεται στο υπόλοιπο τμήμα του με προβληματικούς στήνους, όμως, που αναμειγνύονται πλέον την ουσιαστική του πρόσορα από τη κυβερνητική και εργολοβιακή διεύθυνση.

Κινώντας ένα μικρό σχετικά χρονικό άλμα σχεδόν 6 μηνών από τον Ιούνη του 2002 στον Δεκέμβρη του 2003 συναντάμε έναν ενδεικτικό απολογισμό: *«από τα 32 χιλιόμετρα της γραμμής μεταξύ 2ΚΑχαρνών και Αεροδρομίου (δηλαδή 64 χιλ. αφού η γραμμή είναι διπλή) χτες είχε ολοκληρωθεί η κατασκευή ενός (1) χιλιομέτρου, δηλαδή το 1,6% του συνολικού μήκους. Ο Χ. Τσίπρας διενθύνει τον σύμβουλο της ΕΡΤΟΣΕ, που επιβλέπει την κατασκευή του προαστιακού στο συγκεκριμένο τμήμα, τόνισε αριατά ενενθισμένος ότι «το έργο δεν έχει εκτροχιαστεί». Επίσης, το τμήμα Περασάς-Αθήνα-Τρεις Γέφυρες ανατίθεται τελικά από τον ΟΣΕ σε κοινοπραξία στην οποία συμμετέχουν και η ΑΚΤΩΡ (θημάσει την κοπή επίσημη κυριαρχία που είχε δηλωθεί και από την αρχή του έργου) χωρίς όμως να γνωρίζουμε σήμερα αν έχει τοποθετηθεί και το Ελεγκτικό Συνέδριο επί αυτού. Αν κάποιος προβληματίζεται τι σιχαφός έγινε με την απόφαση του ΣΥΕ για την αναστολή του έργου θα δυσκολευτεί λιγάκι να παραδοσθήσει τις εξηγήσεις.*

Θα μπορούσαμε, είναι αλήθεια, να προσθέσουμε σιχαφία αναρρίθιας και αναδιατάξουν των εργολοβιακών και κυβερνητικών επιλογών, συγκαταστήσει πολιτικών και παραπολιτικών, θεσμικών και εξουσιαστικών συμφερόντων με τηρή τα δημοσιεύματα στον τοπικό, κυρίως, τύπο αλλά και την πολύ μικρή μας εμπειρία από τις συγκαταστήσει κινήσεις τους. Θα ενισχύονται, απλά, η κατάδειξη της καταλήττης ουσίας των εργολοβιακών και κρατικών χωρικών: τα γυδία τους συμφέροντα.

δυο λόγια για τις συνέπειες

Δεν πρέπει να φαίνεται καθόλου παράξενο σε κανέναν ότι, από το στάδιο αιώμης του σχεδιασμού του έργου μέχρι και σήμερα, δεν λειτουργεί κανένας απολύτως θετικός από αυτούς που διαφημίζονται τα τελευταία χρόνια στο πλαίσιο του «εθνικού προαστιακού» της κρατικής εξουσίας: δεν ενθαρρύνεται «έγγραφο και έγραφο» κανένας δήμος, δεν υπήρξε κανένας «συνθηματικός και οργανωτικός κοινωνικός διάλογος», αντιμαρτυρήσαν με άπτηρη προσημωτικότητα «οι συγκαταστήσει ζωές», δεν υπήρξε κανένας «ορθολογισμός» και αντίθετος περιφροσύνη το ρευστικό σχέδιο της Αθήνας και εκφορσώθηκε στο μέγιστο η αντιμαρτυρητικότητα της «συγκαταστήσει στρατηγικής της κυβερνήσης». Καταστρατηγήθηκαν μερικά από τα εξουσιαστικά προσημωματα που χρησιμοποιούνται για να εργαζόμαστε οι υπηκόοι σε μια λογική καλής λειτουργίας των θεσμών, σε ένα φαύλο κύκλο κινήσεων που διαδοχικά αλληλεπιδρούν και σε έναν εργολοβισμό σε νομισματικές διεδικήσεις από δικαστήριο σε δικαστήριο. Το ζητούμενο της κυριαρχίας είναι ένα μέγιστο πλήθος που αναγνωρίζει το πολιτικό του κύρος σε μια θεσμολογία «κοινωνία των πολιτών». Η καταστρατηγήση των παραπάνω «σημωτονομικών λογισμών» δεν γίνεται όμως λόγω της έπαιτης ανάρσης των ολιγαρχικών αγέννων αλλά ενισχύει στην κυριαρχία θέσμιση ως βασική συνιστώσα της.

Πέρα όμως από τις πολιτικές συνέπειες του έργου αλλά και τις βαριές οικονομικές με τη καταπολέμηση εναντίον να ρέουν ποταμιάτη από τον δημόσιο κορβανά προς τις τσέπες των μεγαλοεργολοβών, οι κοινωνιακές και περιβαλλοντικές συνέπειες από το έργο είναι εξουσιαστικές: η πόλη υποκατάσταται στα δυο αποσπείροντας τα δικιά της προάστια από το κέντρο της μητροπόλης με «εκτός των άλλων» και βασικές υποδομές για ένα πολεοδομικό καταστατικό σχέδιο, σφραγίζονται ένα πείρος «νέοι» αμφίβολης προαστιακής από την προάστιαση, επιβεβαιώνεται η ατιμωσία με σιχαφία μόλυνση από τις πετρελαιοκίνητες πλέον αυτοκινήματα με τη συχνότητα δρομολογίων ένα κόπη λεπτά, διαλλοπίζονται οι επίγειες γραμμές βεβαιώνοντας και το ελάχιστο εναιρομειών έργο παραπλήρονα προάστια, στενώνουν παραπλήρονα των γραμμών οδούς (Κοινωτιστική υπηκόου) χωρίς να υπήρξει περιουσία της κινήσης, προσημωτίζονται ατιμωσίας ανιστόπιδες γήφυρες (μια κάθε δυο ή τρία χιλιόμετρα), τα άτομα με κινήτια προβλήματα πρέπει να ξεχάσουν την άλλη πλευρά της πόλης...

σχετικά με την ίδρυση αυτοοργανωμένου σωματείου εργαζομένων στην taste n' diet

Ε
ν

ά

ν

τ

ι

α

8

ω

ρ

ο

Εδώ και κάποιους μήνες οι εργαζόμενοι στην Taste n' Diet, μετά από καυρές πιέσεις που δεν όφειναν περνώρια αδράνειας από την πλευρά μας, αποφασίσαμε να κινηθούμε προς την κατεύθυνση της ευθείας αντιπαράθεσης με την εργοδοσία.

Με αρκετές δυσκολίες λόγω του ετερόκλητου των στόμων, των επιθυμιών και των επιδιώξεων τους, αλλά μέσα από συλλογικές, αυτοοργανωμένες διαδικασίες και με γνώμονα την αλληλεγγύη προχωρήσαμε στην ίδρυση του "Σωματείου Εργαζομένων στην Taste n' Diet". Μια κίνηση που για πολλούς από εμάς δεν παραμένει σε δικαιωμένες μισθολογικές ή άλλες διαδικασίες καλύτερευσης των συνθηκών εργασίας μέσα σε νόμιμο πλαίσιο, αλλά σαν πρωταρχικό σκοπό έχει τη δημιουργία μιας συνολικής συνείδησης ενόψει στην αλλοτρίωση και τον εκβιασμό της μισθωτής εργασίας. Μακριά από λογικές συνθηκολόγησης, κορματικού μηχανισμού και επαγγελματιες συνδικαλιστές, το σωματείο δεν αποτελεί για μας παρά τη νομική κάλυψη της δράσης μας απέναντι στην αλαζονία των αφεντικών.

Το κλίμα που επικρατεί στην εταιρία όλο αυτόν τον καιρό είναι έκρυθμο. Καθημερινά καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε καινούριες προκλήσεις, απειλές και ανακατατάξεις στο εργασιακό καθεστώς. Μια από τις κινήσεις της διεύθυνσης πριν από δύο περίπου μήνες ήταν και η απόλυση μιας συναδέλφου από τις πωλήσεις. Γι αυτό το λόγο, πέρα από τις όποιες ενέργειες κρεμάστηκαν για να πάρουμε πίσω τη συναδέλφω, μοιράσαμε σε όλη την εταιρία ένα μικρό κείμενο το οποίο γνωστοποιούσε την ύπαρξη του σωματείου, τους σκοπούς του καθώς και ότι δεν θα περάσει αναπάντητο το γεγονός της απόλυσης. Ο διευθυντής της εταιρίας προσπάθησε να κερδίσει τον πόλεμο των εντυπώσεων εξέδωσε με τη σειρά του μια ανακοίνωση-απάντηση στα όσα αναφερθήκαμε.

Παρακάτω δημοσιοποιούνται το κείμενο του διευθυντή καθώς και το κείμενο που συντάξαμε και μοιράσαμε αμέσως μετά για να να δώσουμε μια συνολικότερη εικόνα των γεγονότων που αποσιωπήθηκαν ή έφτασαν παραμορφωμένα στα αυτιά των συναδέλφων.

κάποιοι από τους εργαζόμενους στην Taste n' Diet (εταιρία που συμπεριλαμβάνεται στον ίδιο όμιλο με εταιρίες όπως "Gilli Diet", "Silhouette" και "Bodyline").

ε κ β ι α σ μ ό

Ανακοίνωση

Έπεσε στα χέρια μου μια ανακοίνωση περί ασφικτικών πιέσεων, αυταρχισμού της εργοδοσίας κτλ. Επίσης συνεχείς πιέσεις για υπερώριες και Σάββατα, παράδοση φαγητού σύμφωνα με τους χρόνους του πελάτη, πίεση για αυξημένη παραγωγικότητα με μειωμένες αποδοχές και λιγότερα επιδόματα από το νόμιμο... όπως και μια απόλυση για συνδικαλιστική δράση!

Νοιώθω λοιπόν την ανάγκη να καταθέσω την άποψή μου στους συνεργάτες μου, όλους εσάς. Ξεκινώντας, υπενθυμίζω ότι εργαζόμαστε σε μια εταιρία που για να έχουμε μέλλον, πρέπει να έχουμε παρόν, πρέπει να είμαστε παραγωγικοί. Όλοι μα όλοι πληρώνουμε από τους πελάτες μας και πρέπει να είναι, όσο το δυνατόν, ευχαριστημένοι. Εκεί λοιπόν επικεντρώνεται και η προσπάθεια από την διονομή μας, στην παράδοση του φαγητού όσο πιο κοντά γίνεται στην επιθυμία του πελάτη.

Τα Σάββατα η διανομή δε λειτουργεί. Πίεση για παραγωγικότητα με μειωμένες αποδοχές δεν υφίσταται. Τα επιδόματα είναι όσα δικαιούνται όλοι μας. Περιμένα λοιπόν να μας επιστήμάνει κάποιος τυκόν λάθη με τα επιδόματα.

Και βέβαια είναι αστεία και ανοήσια η παραπληροφόρηση των συνεργατών της εταιρίας μας για την απόλυση ενός υπαλλήλου για συνδικαλιστική δράση, όταν το «αφεντικό» (όπως χαρακτηρίστηκε) έχει δώσει πάρα πολλές ευκαιρίες στον συγκεκριμένο συνεργάτη -όλοι στην εταιρία το γνωρίζουν αυτό- και βέβαια όταν η απόλυση κοινοποιείται την Παρασκευή 28.11.2003 και το σωματείο γνωστοποιήσει την ίδρυσή του με μια τριμελή επιτροπή τη Δευτέρα 1.12.2003 προφορικά. Όντως η υπόθεση έχει πάρει τον δρόμο της δικαιοσύνης, κάτι που θα σταματήσει άμεσα δίνοντας ακόμη μια ευκαιρία στον συγκεκριμένο συνεργάτη.

Νόμιμα ότι ήμουν ένας προϊστάμενος-φίλος με ανοικτή πόρτα, αυτά και καρδιά. Τουλάχιστον από την δική μου πλευρά, αυτά παραμένουν ανοικτά. Οποιοδήποτε αίτημα ή πρόβλημα το άκουγα και θα το ακούω με προσοχή και διάθεση για επίλυση.

Όμως στην προσπάθεια μου αυτή παρανόμισα. Όπως για παράδειγμα, επιτρέποντας το κάπνισμα (κάτι που απαγορεύεται από τον Νόμο και δεν επιτρέπεται σε κανένα άλλο κατάστημα), και στο ότι οι ταμείς μας λειτουργούσαν, χωρίς να κινδύνε κάρτα οι διανομείς μας στην ορχή και στο τέλος του ωραρίου τους, δείχνοντας ανοχή, επείκεια και ελαστικότητα σε όλους και ειδικότερα σε αυτούς που απασχολούνται και κάπου αλλού. Τώρα ίσως πρέπει να γίνουμε νόμιμοι.

Κανείς όμως δεν στάθηκε στις υποχρεώσεις αλλά μόνο στα δικαιώματα. Κανείς δεν θυμάται, από την διανομή, ότι όταν οι μεριδείς το επέτρεπαν, όλοι ήταν από τις 11 το πρωί ελεύθεροι να φύγουν...

Καλοσωρίζω λοιπόν ειλικρινά το σωματείο μας και ελπίζω να βρούμε λύση που μπορούμε μαζί να διορθώσουμε.

Εκ της διεύθυνσης Χρήστος Ν. Μανιάς

...δουλεύοντας στην Taste n' Diet

Σκοπός του παρόντος κειμένου είναι να καταγράψουμε, περισσότερο αναλυτικά απ' ό,τι στο προηγούμενο, την αλληλουχία των γεγονότων που μας ώθησαν στην ίδρυση του "Σωματείου Εργαζομένων στην Taste n' Diet", καθώς και αυτά που τώρα διαδραματίζονται, σε μια κομβική φάση της αντιπαράθεσης με την εργοδοσία. Τονίζουμε ότι δεν μας ενδιαφέρει να απαντήσουμε στα όσα με γλαφυρό τρόπο αναφέρθηκε ο διευθυντής της εταιρίας, εκτός από αυτά που θεωρούμε χονδροειδείς ανακρίβειες και δεν γίνεται να αποφεύγουμε.

Από τα μέσα του καλοκαιριού ξεκίνησε από τους προϊσταμένους να διαδίδεται η φήμη ότι η εταιρία "δεν πηγαίνει καλά, ότι έχει πείσι η δουλειά" και ότι ίσως "αναγκαστούν" να προβούν σε απολύσεις. Στα τέλη του Σεπτεμβρίου ανακοίνωσαν ότι οι διανομείς με εκκώρυχη σύμβαση (οι υψηλόμισθοι, όπως αποκαλεστήκαν), ή θα συνανέμεσαν στην αλλαγή της σύμβασής τους σε εξόδαρη -με προφανώς μειωμένες αποδοχές- ή θα απολυθούν. Εκτός του ότι η κίνηση αυτή ήταν και τυπικά, σύμφωνα με το εργατικό δίκαιο, παράνομη, η εργοδοσία έδειξε με περίσσιο σθένος τις προθέσεις της, βουζυζόμενη στην ανασφάλεια

που νοιάθουν οι εργαζόμενοι μπροστά σε μια ενδεχόμενη απόλυση, για να επιβάλει νέους όρους εκμετάλλευσης.

"Θα απολύσουμε όσους θεωρούμε ότι δεν μας χρειάζονται και αυτοί που θα μείνουν θα μοραστούν την επιπλέον δουλειά των απολυμένων". Λιγότεροι ή φτηνότεροι εργάτες, αύξηση της παραγωγικότητας = άμεση μεγιστοποίηση των κερδών. Δεν υπάρχει κάτι παράξενο σ' αυτό. Είναι γνωστές οι προθέσεις των αφεντικών και αναμενόμενες οι τακτικές τους!

Αυτή λοιπόν στάθηκε η οραμή για τη δημιουργία μιας συλλογικότητας εργαζομένων που και με νομική κάλυψη (την ίδρυση σωματείου) θα προσπαθούσε για τη διασφάλιση των συμφερόντων της.

Δεν υπερασπιζόμαστε το "δικαίωμα στην εργασία" και δεν επικαλούμαστε το δικό μας σε συνάρτηση με τη νομιμότητα των συμβάσεων εργασίας, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα μπορούσαμε να μείνουμε άπραγοι μπροστά σε μια απροκάλυπτη επίθεση που θα υποβίβαζε τη νομιμότητα και τις ήδη υπάρχουσες συνθήκες εργασίας κάποιων από εμάς.

Τελικά, μετά από πιέσεις, προθεσμίες και διάφορα τεχνάσματα που επιστρατεύθηκαν από τη μεριά τους, καθώς και την χρονοβόρα διαδικασία που χρειαζόταν η ίδρυση του σωματείου, οι διανομείς αναγκάστηκαν να υπογράψουν τις νέες συμβάσεις.

Κατά τη διάρκεια όλης αυτής της περιόδου και λίγο μετά, κάποιοι διανομείς έφυγαν ή ανέλαβαν διαφορετικά καθήκοντα στην εταιρία. Αποτέλεσμα, η αισθητή μείωση του προσωπικού στη διανομή - αφού η διεύθυνση αρνούσαν να κάνει προσλήψεις - σε τέτοιο βαθμό, που σε κάποιους τομείς να αντιστοιχούν εβδομήντα μερίδες σε κάθε διανομέα και να χρειάζεται η βοήθεια ακόμα και του τομεάρχη για να βγει η δουλειά.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη της πίεσης από τον όγκο της δουλειάς συνέβη και το περιστατικό όπου ο προϊστάμενος του τομέα της Δάφνης επιτέθηκε και ξυλοκόπησε ένα διανομέα ο οποίος, όπως τυχαίως(!), ήταν μέλος της προσωρινής διοικούσας επιτροπής του σωματείου. Αυτό το γεγονός έληξε με την απόλυση του διανομέα, αφού ο ίδιος δεν θέλησε να συνεχίσει τη δουλειά κάτω από αυτές τις συνθήκες και αποφάσισε να απευθυνθεί από αυτή την υπόθεση το συντομότερο.

Στα γραφεία η κατάσταση είναι εξίσου προβληματική. Πολλές από τις κοπέλες στην πώληση ή διαποληγοί αναγκάζονται κάτω από την απειλή μιας ενδεχόμενης απόλυσης -εφόσον δεν συμμορφωθούν- να εργάζονται Σάββατα και υπερωρίες, ακόμα και πάνω από τις προβλεπόμενες ώρες -που έχουν υποχρέωση από το εργατικό δίκαιο-, χωρίς μάλιστα να πληρώνονται για αυτές. Η απαρόδεκτη αυτή κατάσταση συμπληρώνεται από τις κάμερες που υπάρχουν σε κάποια σημεία (συνδεδεμένες με το γραφείο του διευθυντή) για να εποπτεύουν και να καταδίδουν την παραμεληρή κίνηση των υπαλλήλων. Η χρήση αυτή της κάμερας στους εργασιακούς χώρους -από τη στιγμή που δεν προφυλάσσει από ενδεχόμενες αξιόποινες πράξεις-, εκτός του ότι προσβάλλει και περιτέλει ακόμα περισσότερο ό,τι έχει απομείνει από αυτό που χαρακτηριστικά ονομάζεται "ατομικά δικαιώματα", είναι - επίσης - και νομικά παράνομο.

Φτάνοντας στο περιστατικό της απόλυσης της συναδέλφου στις πωλήσεις, πρέπει να επιστημονούμε ότι είχε δεχτεί και πάλι απειλές για απόλυση μερικές εβδομάδες πριν, αφού είχε αρνηθεί την αλλαγή της σύμβασής της σε πεντάωρη και τη μετάθεσή της σε άλλα γραφεία της εταιρίας, κάτι που δεν προβλεπόταν από τη σύμβασή της. Η απόλυση έγινε κάτω από παρόμοιες συνθήκες, με την δικαιολογία αυτή τη φορά ότι η συναδέλφου "δεν ήταν παραγωγική". Την επομένη, μια επιτροπή εργαζομένων συναντήθηκε με τον διευθυντή για να του υπενθυμίσει ότι η απόλυση είναι παράνομη και αυτός από την πλευρά του δήλωσε ανένδοτος. Και σε αυτό το σημείο δεν χρειάζεται να μοούμε σε λεπτομέρειες, να καταδεικνύουμε δηλαδή το αυταπόδεικτο, για το αν η εργοδοσία ήθελε για τη συμμετοχή των συναδέλφων (στη Δάφνη και τις πωλήσεις) στο σωματείο. Μιλάνε οι πράξεις τους και η συμπεριφορά τους. Δεν θα παίξουμε το παινίδι της διεύθυνσης, αυτό του απολογητή. Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα

και όποιος κατάλαβε, κατάλαβε. Η συναδέλφου είναι ξανά μαζί μας και αυτή είναι η πρώτη μας νίκη. Νίκη όλων των εργαζομένων που στάθηκαν αλληλέγγυοι και ανέδειξαν τη δυναμική που μπορεί να αναπτύξει η συλλογική τους δράση.

Άξιο θαύρασμού, πάντως, μπορούμε να χαρακτηρίσουμε το βράσιος του "πρόισταμένου-φίλου" να διακηρύσσει ότι "θα δώσει όλη μια ευκαρία στον συγκεκριμένο συνεργάτη", από την στιγμή που η απόλυση της εργαζόμενης θεωρούνταν παράνομη και εφόσον επέμενε σ' αυτήν, η εταιρία θα αντιμετώπιζε τις ανάλογες νομικές κυρώσεις.

Αυτό που τις τελευταίες μέρες επικρατεί από την πλευρά της εταιρίας είναι η προσπάθεια διαστρέβλωσης των σκοπών του σωματείου και η τρομοκράτηση των μελών του. Τα καθήκοντα αυτά έχει αναλάβει ανώτερο στέλεχος της επιχείρησης, δοκιμάζοντας με διάφορους τρόπους να αποσπάσει πληροφορίες για τα μέλη και τη δράση τους. Δοκιμάζοντας να δώσει στη διαδικασία τον χαρακτήρα παράνομης οργάνωσης και εξιχνίασης τον λόγο από τους εργαζόμενους για την συμμετοχή τους.

Η πιο επείγουσα όμως από τις τακτικές της διεύθυνσης είναι η προσπάθεια να διαρέσει τους εργαζόμενους και να τους στρέψει ενάντια στην λειτουργία του σωματείου. Προς στιγμήν έχουμε δύο τέτοιες απόπειρες. Η πρώτη έλαβε χώρα στην ανακοίνωση του διευθυντή όταν, απαντώντας στο πρώτο μας κείμενο, έδωσε όλο το βάρος στην κατάσταση που επικρατεί στη διανομή, σαν να γράφαμε όσα γράφαμε εκ μέρους της διανομής και μόνο. Η πρόθεση του ήταν εμφανής: οι διανομείς λένε ανακριβείς, διεδικούν ανυπόστατα πράγματα και τελικά είναι αυτοί που δημιουργούν προβλήματα στην εταιρία.

Η δεύτερη απόπειρα έχει να κάνει με τη διαρροή της πληροφορίας ότι ο πρόεδρος του ομίλου προειδοποίησε ότι ή θα διαλύσουμε το σωματείο ή αυτός με τη σειρά του θα κλείσει την εταιρία. Τα πράγματα γίνονται σοβαρότερα σ' αυτήν την περίπτωση! Το σωματείο, λοιπόν (δηλαδή αυτοί που το αποτελούν), θα ευθύνεται για το αν η εργοδοσία απολύσει περί τους εκατό εργαζόμενους. Το σωματείο που ακόμα δεν έχει καλά καλά λάβει υπόσταση και δεν έχει προλάβει να παρέμβει σε τίποτα. Η μικρότητα, η παραποίηση της πραγματικότητας και η σκεοφαντία συναγωνίζονται το κακό κισόφρο.

Όσον αφορά τη γνησιότητα των λεγομένων του προέδρου της εταιρίας, θεωρούμε ότι πρόκειται για ένα ακόμα ποροτέκνημα της διεύθυνσης προς εκφοβισμό των πάντων. Καμία εταιρία δεν έκλεισε επειδή συστάθηκε ένα σωματείο από τους εργαζόμενους, πόσο μάλλον μία του μεγέθους της Taste n' Diet. Από εκεί και ύστερα, αν το αφεντικό κερδίζει μερικές δεκάδες εκατομύρια λιγότερα από όσα υπολόγιζε και έχει πραγματικά σκοπό να κλείσει την εταιρία -επειδή "δεν βγαίνει"-, η ευθύνη δεν μπορεί να βραίνεται κανέναν από τους εργαζόμενους. Πάντως εμείς δεν πρόκειται να απολύσουμε κανέναν!

Καλωσορίζουμε λοιπόν όσους συναδέλφους
-και όχι τα ανώτερα και διευθυντικά στελέχη-
θέλουν να συμμετάσχουν στις διαδικασίες και τις αποφάσεις
του σωματείου των εργαζομένων της εταιρίας,
κρίσιμα, για την υπεράσπιση των συμφερόντων μας.

Και τέλος, ένα σύντομο ανέκδοτο: "Το αφεντικό και ο διευθυντής με τους υπαλλήλους τους είναι συνεργάτες", ή αλλιώς, "με το αφεντικό είμαστε μια οικογένεια"... Μερικές εκφράσεις που εύκολα ξεστομίζονται από τα πάνω επιβάλλοντες μια υστερόβουλη οικειότητα, με πρόθεση την εργασιακή ερήνη και ένα "κοινό σκοπό": την καλή υγεία και ανάπτυξη της εταιρίας. Σαν να εννοούν ότι τα κέρδη της εταιρίας, που όλοι εργάστηκαν γι' αυτά, ανήκουν σε όλους. Σαν να μην υπάρχει αυτή η δεδομένη ιεραρχική σχέση αφεντικού-υπαλλήλου. Σαν να μην είναι αναλίστημος ο κάθε εργαζόμενος όταν "δεν τον χρειάζονται άλλο" ή όταν δολοφονείται σε κάποιο "εργατικό ατύχημα". Γι' αυτούς και πολλούς ακόμα λόγους, οι σχέσεις μας με τ' αφεντικό και τους αυλικούς τους δεν μπορούν παρά να είναι ανταγωνιστικές όσο και αν προσπαθούν να το αποκρύψουν.-

"Φέρνουν ενισχύσεις"

Αυτή τη φορά οι σφαίρες των ενστολών δολοφονιών βρίσκον τον στόχο τους πάνω στον Ηρακλή Μαραγκάκη. Κάπου εκεί στις Γαινίες Μαϊζουβίου, στα Ανώγεια της Κρήτης. Σε ένα από τα αμέτρητα καθημερινά μπλόκα των αντιστασιακών δρώνων που στήνουν τα ειδικά σώματα, οι επίδικτες δυνάμεις κατοχής του υψοῦ. Μπλόκα ένστολων που έχουν συσταθεί στην Κρήτη για να αντιπαρατεθούν στην ισχυρή και παρατεταμένη απειθαρεία των κρητικών. Απέναντι σε ένα τέτοιο μπλόκο των Τ.Α.Ε. (Τμήμα Αστυνομικών Επιχειρήσεων) βρέθηκε και μια παρέα την Παρασκευή 5 Δεκεμβρίου. Την άρνηση της παρέας να μιν σταματήσει και δεχθεί το μπλόκο, ακολούθησε η επιλογή τριών μπότσων να στρέψουν τα όπλα τους παραβολώντας προς τους τρεις επιβάτες του οχήματος. Ο νεκρός ήταν μόνο ο Ηρακλής. Λίγες ώρες αργότερα οι κάτοικοι των Ανωγείων καταδίκασαν περφοβλήντως και εκδιώκουν τους δολοφόνους από το γεμάτο κάλες όχημα της παρέας που είχε μεταφερθεί στο χωριό, απετρέποντας ταυτόχρονα κάθε είδους έρευνα των «ειδικών».

Την επόμενη ημέρα (Σάββατο 6 Δεκεμβρίου) αγανακτισμένοι και οργανωμένοι οι συγγενείς και οι φίλοι του Ηρακλή μαζεύονται έξω από το κτίριο της ασφάλειας Ηρακλείου όπου κατέφθασαν να δώσουν τις τυπικές καταθέσεις οι τρεις μπότσοι. Η μπέρα του Ηρακλή επιχειρεί να εκθέσει εντός του κτηρίου για να αντικρίσει τα κομάντο που εκτέλεσαν τον γιο-της. Το καταφέρνει ύστερα και από τις οργανωμένες και βίαιες διαμαρτυρίες του μαζεμένου κόσμου. Σιγά σιγά, κι ενώ γίνεται γνωστή η συνθήκη έξω από την ασφάλεια του Ηρακλείου, καταφθάνει κι άλλος κόσμος με έκδηλες τις διαθέσεις εκδίκησης. Η πολιορκία και ο αποκλεισμός του κτηρίου κράτισε τουλάχιστον τρεις ώρες με τους μπότσοι στο εσωτερικό του να έχουν πάρει εντολή να μιν προκαλούνε τους 100-150 συγκεντρωμένους. Ενδεικτική είναι κι δήλωση του αστυνομικού διεθυντή: "δεν κρίθηκε σκόπιμη η παρουσία αστυνομικών δυνάμεων έξω από το κτίριο της ασφάλειας για να μιν πρακτικθούν οι συγκεντρωμένοι διαδηλωτές". Η οργή των συγκεντρωμένων, όμως, δεν ήταν δυνατόν να συγκρατηθεί. Ούτε από τους δημοσιογράφους που έσπευσαν να αποσκηθύν ότι θα δώσουν δημοσιότητα στο θέμα και επέπρασαν την άρνηση των συγγενών του Ηρακλή, ούτε από την παρουσία της αντιπροσωπείας -που παρεύρισκονταν και αυτή κλειδωμένη στην ασφάλεια-. Σε μια τόσο φορτισμένη στιγμή η συμβολική παρουσία της αντιπροσωπείας, αν δεν ήταν εκθρική ήταν σίγουρα μάταιη. Στο άκουσμα μιας δυνατής φωνής "φέρνουν ενισχύσεις!", ξεκίνησαν οι επθέσεις προς το κτίριο της ασφάλειας και στα οχήματα που βρίσκονταν στο εξωτερικό της, αλλά και στο χωριό. Η αντίθεση των μπότσων από το εσωτερικό είχε σαν αποτέλεσμα την άμεση επιστροφή τους εντός του κτηρίου, ενώ ένας ασφαλίτης βρέθηκε κλειδωμένος έξω από το κτίριο στα χέρια των συγκεντρωμένων. Ακολούθησαν έξι συλλήψεις κοντά στην ασφάλεια Ηρακλείου από τις ενισχύσεις που στάλθηκαν.

Αργά το βίω βρέθη έπισημοποίησε και πραγματοποιήθηκε πορεία προς την ασφάλεια Ηρακλείου στην οποία συμμετείχαν περίπου 150 άτομα. Τη Δευτέρα 8 Δεκεμβρίου οδηγήθηκαν στα δικαστήρια Ηρακλείου οι έξι συλληφθέντες του Σαββάτου, εκτός από έναν από τις προηγούμενες ημέρες το οποίο βασανίστηκε από τους μπότσοι. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι και για τους έξι σχηματιστικόν δικογραφίες με κατηγορίες πλημμεληματικού βοήθου, δικογραφίες οι οποίες με διάφορο πικνύματα της απειροπαγέλλας δεν έπαισαν ποτέ στο κέρια των δικηγόρων -ούτε βέβαια οι απολογίες των κατηγορούμενων, με αποτέλεσμα να βρεθούν στα ασκήματα χωρίς να γινώσκουν τις κατηγορίες

τους! Τελικά για τους «6» ορίζεται δικαστήριο για τις 15/12.

Την ίδια ημέρα, και ύστερα από έκτακτη σύσκεψη στην αστυνομική διεύθυνση Ηρακλείου με την συμμετοχή υποστράτηγου της ΕΛ.ΑΣ καθώς και αξιωματικών που ήρθαν στο Ηράκλειο για να καριστούν την υπόθεση, ξεκινάει η επιχείρηση τρομοκράτσης από την τοπική αστυνομία όσον εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στους έξι συλληφθέντες και όσον επιδιώκουν να εκθρύνουν την οργή τους απέναντι στις κρατικές δολοφονίες. Πάιρνονται έκτακτα μέτρα φύλαξης των αστυνομικών τμημάτων, γίνονται προσαγωγές ατόμων που παραβρέθηκαν στα δικαστήρια, ενώ ξεκινάει παρακολούθησιες ατόμων και χώρων. Στο επίκεντρο βρίσκεται η κατάληψη Ευαγγελισμού στο Ηράκλειο όπου καθημερινά τις ημέρες εκείνες περνούσε πολύς κόσμος που επιθυμούσε να αυτοοργανώσει τις αντιστάσεις του απέναντι στις κρατικές δολοφονίες. Στις 9 του Δεκεμβρίου πραγματοποιείται στο Ηράκλειο «πορεία ενάντια στην αστυνομική βερβορόπια» με τη συμμετοχή 400 ατόμων. Η έντονη παρουσία της αστυνομίας δεν εμπόδιζε την πορεία να εξαλειφθεί με έντονο παλμό και να συσπερώσει πολλούς περσοτικούς κατά τη διάρκεια της. Χαρακτηριστικά του κλίματος που επικρατούσε ήταν τα εξής συνθήματα: "Μπάτσες δικαστές, ειδικό φρουροί, όλοι θα πληρώσετε το αίμα του Ηρακλή" - "Οι άντρες των Τ.Α.Ε. δολοφονούν οβέρτα, τώρα να αρχίσει κοινωνική βεντέτα" - "Βγάλετε τα όπλα από το συρτάρι, οι μπότσοι σκοτώσαν, κι άλλο παλικαριό" - "Μπλόκο εξακρίβωσης παραβολισμού, αυτή είναι η ασφάλεια η ολομοιακή".

Έξω για τις 12 του Δεκεμβρίου καλείται συγκεντρωτική αλληλεγγύη στους «6» στα δικαστήρια Ηρακλείου. Οι συλληφθέντες παραπέμπονται για δίωξη στις 28 Ιούνη.

Η δολοφονία του Ηρακλή Μαραγκάκη, ήταν άλλη μια δολοφονία του κράτους. Ήταν μια δολοφονία που φανεώνει ότι ο κοινωνικός πόλεμος διεξάγεται παντού. Από τη μια το κράτος και από την άλλη η κοινωνία και όσοι αντιστέκονται. Ο κοινωνικός έλεγχος, με χιλιάδες μπλόκα και κάμερες, εντείνεται ακόμα περισσότερο όσο πλησιάζουμε και στην περίοδο της ολομοιακής ασφάλειας. Το δόγμα της μηδενικής ανοχής εφαρμόζεται πλέον στην πράξη. Ήθελε άραγε πολύ προσπάθεια να συνδύσει κάποιος τη δολοφονία του Ηρακλή με τη διήμερη επίσκεψη-επιθεώρηση (εικίνες τις ημέρες) των ολυμπιακών μέτρων ασφάλειας στο Ηράκλειο από αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ. Τα νέα μέτρα για την ασφάλεια των κυριάρχων, είναι προφανές ότι δεν πάιρθηκαν για να αντιμετωπιστούν μόνο οι κοινωνικές αντιστάσεις. Υπάρχουν για να ελέγχουν και να καθυποτάσσουν ολόκληρη την κοινωνία. Ο έλεγχος της καθημερινότητας, δηλαδή ο έλεγχος κάθε πτυχής της ανθρώπινης δραστηριότητας το αποδεικνύει εξάλλου. Τα μπλόκα δεν είναι ένα και δύο πλέον, οι κάμερες είναι παντού.

Οι διαμεσολαβητικοί μηχανισμοί λειτουργήσαν και αυτή τη φορά ακαριαία προσπαθώντας να εκτονώσουν την κατάσταση και να χειραγωγήσουν το πνεύμα εκδίκησης.

Τα μιν πρόσφεραν το φιλανθρωπικό μερίδιο στα δελτία τους επιχερύντας να καταδείξουν μόνο το αστυνομικό και δικαστικό κομμάτι της υπόθεσης και να δημιουργήσουν το έδαφος έτσι ώστε οι τρεις μπότσοι να πέσουν στα μαλακά. Χαρακτηριστικές είναι εξάλλου οι προσπάθειες των μέσων να πείσουν ότι η περιοχή όπου συνέβηκε η δολοφονία ήταν σαν το Σικάγο με υψηλούς δείκτες παραβατικότητας. Ανακρίβωναν λοιπόν τις πενιχρές αναφορές τους στις έρευνες της και τα γεγονότα ήταν άγνωστα! Και φυσικά την κατάλληλη στιγμή ξέρασαν όλο το μίσος τους πάνω σε όσους βρέθηκαν έξω από την ασφάλεια Ηρακλείου. Ενώ ταυτόχρονα -τα τοπικά κυρίως μέσα- επικρότασε όσους βρίσκονταν τις ημέρες εκείνες στην κατάληψη του Ευαγγελισμού.

Οι συνδικαλιστές και το κόμμα (κυρίως της αριστεράς) επανέλαβαν για άλλη μια φορά το αίτημά τους για εξανθρωπισμό και εκπαίδευση των οματών ασφαλείας. Το ότι τα τελευταία χρόνια ποτέ δεν βρέθηκαν στο δρόμο (εκτός ελάχιστων εξαιρέσεων στις οποίες χρησιμοποιούν φαίδρα επικηράματα του τύπου "να αρροπαστεί η αστυνομία") έστω για να διαμαρτυρηθούν για τις κρατικές δολοφονίες και το ότι επιδιώκουν να εξανθρωπιστούν έναν κτηνώδη μηχανισμό, μιλούν φανερα ότι στον κοινωνικό πόλεμο έχουν συστρατευθεί με την κυριαρχία.

Στην υπόθεση του Ηρακλή έσπασε για άλλη μια φορά ο μύθος περί αθροισμού της ανθρώπινης ζωής από την κυριαρχία. Όσο και αν το επικαλούνται μέσα από έκτακτα στρατοδικεία και νόμους, τόσο τα γεγονότα όσους δρόμους θα τους αφήνουν έκθετους. Η βία του κράτους και του κεφαλαίου θα είναι πάντοτε δολοφονική όταν δεν ορσούν οι συναινετικοί μηχανισμοί της κυριαρχίας.

Απέναντι σε αυτήν την προγραμματική υπάρχουν φυσικά και οι αντιστάσεις. Γεγονότα σαν κι αυτά που πραγματοποιήθηκαν μετά τη δολοφονία του Ηρακλή στο Ηράκλειο, φανερώνουν ότι πάντα θα υπάρχουν αντιστάσεις που δεν συνανοούν στις επιταγές και τις δολοφονίες της κυριαρχίας. Αντιστάσεις οι οποίες είναι σε θέση μέσα από διαδικασίες αυτοοργάνωσης να βρίσκονται στο ύψος τους από αποκοπή από τη σχέση τρομοκράτσης. Αντιστάσεις οι οποίες είναι οι έτοιμοι να κινούνται ακόμα κι επιθετικά όταν έκτακτα μέτρα τα μιν λαμβάνονται.

Ιούνης 03

BLACK BLOCK ATTACK

για τα γεγονότα αντίστασης στη Θεσσαλονίκη ενάντια στη σύνοδο των ευρωπαϊκών ηγεμόνων

Σύνοδος, συγκυρίες και αποφάσεις

Η σύνοδος κορυφής των ευρωπαϊκών ηγεμόνων τον Ιούνιο στη Χαλκίδα, έκλεισε ένα δύσκολο κύκλο διαβουλεύσεων και αποφάσεων για το μέλλον του ευρωπαϊκού διεθνούς. Οι μίνες που προηγήθηκαν (με κύρια αφορμή και αφετηρία την πολεμική οργή του αμερικανικού κράτους και της στρατηγικής της απόλυτης μοναμέρειάς του), αποτέλεσαν το πεδίο εκείνο της εμφάνισης ή άδυνσης ενδοευρωπαϊκών αντιθέσεων, αντιπαροθέσεων, διαφορετικών θέσεων, επιλεκτικών συμφρασιών, που λειτουργήσαν βραχυπρόθεσμα έτσι, ως προκείμενα στη λεγόμενη «προοπτική ανάπτυξης, συνεργασίας και ευταμίας των ευρωπαϊκών κρατών». Κι αυτή η προσπάθεια των ευρωσυμμεριζόντων θόλων, ότι μόνο «εξαιτίας κάποιων δομικών τους προβλημάτων, αλλά επιπλέον από την περαιτέρω δυσχέρεια στην άρθρωση και πραγμάτωση μιας λειτουργικής πολιτικής βούλησης. Της βούλησης αυτής που μέσα στη συγκυρία μιας εμπόλεμης πλανητικής πραγματικότητας που προσχηματικά ξεκίνησε μετά την 11/9, θα αποτελούσε μια δυναμική -όσο και αμπαρτί- συνιστώσα της. Οι συνεκτικοί δεσμοί αυτού του υπερεθνικού μορφώματος, κλονιστήκαν από την παρατεταμένη του «απροξία».

Η περίφημη διεύρυνση του διεθνούς προς τα ανατολικά επανέφερε στο προσκήνιο ένα χαρακτηριστικό πρόβλημα τέτοιου είδους υπερεθνικών ολοκληρώσεων: την δυσκολία προσαρμογής των νέων μελών στη συνολική λειτουργία αυτών των θεσμών και στο πλέγμα της αυστηρής εσωτερικής ιεραρχίας (πόσο μάλλον στις περιπτώσεις αυτών των εθνικών κρατών που θα πρέπει να αφομοιώσουν το ρόλο του φυσικού συγγενή. Οι φυγόκεντρες λοιπόν τάσεις οπλίστηκαν από τις διαφωνίες τόσο με το «σύμφωνο σταθερότητας» αλλά κυρίως από τις κόβτες αρνήσεις σχετικά με τις οικονομικές ποσοστάσεις των ευρωπαϊκών κοινοτήτων στις κώρες αυτές και την δυνατότητα μιας ισότιμης πολιτικής παρέμβασης στα πολιτικά δρώμενα της ΕΕ (χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η στάση της Πολωνίας). Η «προβληματική» για την ενιαία ευρωπαϊκή πολιτική (όπως την αντιλαμβάνεται ο καινοφανής γαλλογερμανικός άξονας) στάση αυτών των χωρών, οξύνθηκε ακόμη περισσότερο όταν τοποθετήθηκαν (και για λόγους διπλωματικών παιχνιδιών) ξεκάθαρα στο πλευρό των ΗΠΑ στον πόλεμο του Ιράκ, κάτι που διακρίβωσε το «ερπνόφιλο» μέτωπο της ΕΕ.

Λίγους μήνες πριν την φέσιμα της επίσημης ένατης τους τον Απρίλιο στην Αθήνα, ο αρμόδιος επιτροπός για τα ζητήματα της διεύρυνσης Φερκίγγεν απειλούσε ρητορικά πως «το παράθυρο της ευκαιρίας μπορεί και να κλείσει». Επιπλέον η στάση της Αγγλίας της Ιταλίας και της Ισπανίας στον πόλεμο και η ρήξη τους με την πλειοψηφία των μελών δημιούργησε σχεδόν όρους χαρακωμάτων στο εσωτερικό της ΕΕ, ιδιαίτερα στην περίοδο αυτή που το διεθνές αναζητούσε μια συνεκτική και λειτουργική δομή που κορυφωνόταν με τις απαιτήσεις για το ενιαίο «Ευρωπαϊκό Σύνταγμα». Οι κροδαινόντες το λάβαρο της «ευρωπαϊκής ομοσπονδίας» είχαν να αντιμετωπίσουν πολιτικές επιλογές «εθνικιστικών ομιχλώσεων». Η «δομική ισχύς» της Ένωσης χρειάζονταν επανάρθρωση και ψέκρας επανοδιορθώσεων στους νέους πλανητικούς όρους που ξεδιπλώνονταν.

Το εξόμνο Ιούνιο της ελληνικής προεδρίας ήταν κρίσιμο και για τις αποφάσεις όσο και για την προέλιξη του εδάφους για την μετακίνηση στη νέα ταυτότητα της ΕΕ. Και η σύνοδος στη Χαλκίδα εθιμοτυπικά και συμβολικά περισσότερο παρά επί της ουσίας, ήρθε να βάλει σε πιο στέρες βάσεις ζωτικής σημασίας σχεδιασμού που είχαν αποφασιστεί σε προηγούμενες συσκέψεις και συνόδους (Λάσεν, Βρυξέλες, Νίκαια κτλ.). Όπως ακριβώς στη φέσιμα της διεύρυνσης τον Απρίλη, έτσι και στη Χαλκίδα, πίσω από το αστροφερό κορόμφιλο και τις κεραιές, την φημισμένη προπαγάνδα, προσπαθήθηκε να επιτευχθεί η κοινωνική νομιμοποίηση των νέων κυριαρχικών σχεδίων. Συνοπτικά τόσο στο εξόμνο της ελληνικής προεδρίας όσο και στο επιστέγασμά της στη Χαλκίδα αποφασίστηκαν:

-Στις 16 Απριλίου στην Αθήνα και στη Στοά του Αιτώλου υπογράφεται η διεύρυνση της ΕΕ με 10 νέα κράτη

-ενιαία ευρωπαϊκή μεταναστευτική νομοθεσία, με επαχθέστερους όρους αναφερόμε με τη χορήγηση ασύλου και «φιλοξενίας» στο ευρωπαϊκό πεδίο. Διατέθηκαν επιπλέον 140 εκατ. ευρώ για την ενίσχυση των συνόρων της Ευρώπης- φρούριο που θα διατεθούν συντηρητικά σε Ελλάδα και Ιταλία. Ταυτόχρονα θεσμοθετήθηκε ειδική ευρωπαϊκή υπηρεσία ελέγχου των συνόρων και ένα εκ των δύο θαλάσσιων στρατηγείων θα εδρεύει στην Ελλάδα. Επιπροσθέτως, η ΕΕ, στο σύνολό της και όχι μόνο σε διμερές επίπεδο, θα απαιτεί από τις τρίτες κώρες στενότερη και αποτελεσματικότερη συνεργασία στο θέμα των λαθρομεταναστών και αυτό το

Ιούνης 03

BLACK BLOCK ATTACK

κρίτριο θα προταθεί στις σχέσεις αυτών των τρίτων χωρών με τις Βρυξέλλες.
 - Κατατέθηκαν κείμενα προετοιμασίας για την αναθεώρηση του ασφαλιστικού συστήματος. Είχε προηγηθεί -λίγες μέρες πριν τη σύνοδο- η τριμερής συμφωνία Γαλλίας, Γερμανίας, Αγγλίας για την πλήρη αναμόρφωση του εργασιακού και του ασφαλιστικού. Η επανο-απορρόχιση του εργατικού και του ασφαλιστικού μέσα στο πλαίσιο της περίφημης «ευρωπαϊκής σύγκλισης» τίθεται πλέον σαν αξονικό ζητούμενο για το μέλλον της ΕΕ. Συμπίεση του εργατικού κόστους, μείωση της κρατικής εισφοράς στην ασφάλιση και αύξηση της εργατικής, είναι μερικά μόνο σημεία μιας γενικευμένης επίθεσης και στα τελευταία φηγάτα κοινωνικών κατακτήσεων. Στο σχετικό κείμενο ο κεντρικός άξονας της φιλοσοφίας αποτυπώνεται με έναν γνώριμο τρόπο: «Υπάρχει επείγουσα ανάγκη να ενταθεί ο ρυθμός πορείας της μεταρρύθμισης των εθνικών αγορών εργασίας με τον εντοπισμό μέτρων που μπορούν να γίνουν σύντομα πράξη...», «ο εκσυγχρονισμός της εργατικής νομοθεσίας» πρέπει «να λαμβάνει υπόψη την ανάγκη για ευελιξία»... (από το επίσημο site της ελληνικής προεδρίας)

- Στο πλαίσιο της «αντιτρομοκρατικής» στασιμότητας η ΕΕ απέκτησε (έτσι και σε μορφή προσχεδίου) το δικό της «δόγμα στρατηγικής ασφάλειας» που αποτυπώθηκε στο περίφημο κείμενο Σολάνα. Πέρα λοιπόν από την ισχυροποίηση νομοθετικά και υλικό της οργανωμένης έγκλισης στο εσωτερικό του ευρωπαϊκού φρουρίου (τρομονόμοι, σενγκεν, στενότερη συνεργασία υπηρεσιών καταστολής), αρθρώθηκε για πρώτη φορά η ενιαία βούληση που θα θέσει τέλος στις «ληιψυκίες». «Σε μια εποχή παγκοσμιοποίησης, η ευρωπαϊκή ασφάλεια επηρεάζεται από και περισσότερο από τις βίαιες συγκρούσεις, διαλυμένα κράτη και τις οργανωμένες έγκλιμα πέρα από τα σύνορα της Ένωσης. Μια αποτελεσματική πολιτική αντιμετώπισης αυτών των προκλήσεων είναι συνεπώς σημαντική προτεραιότητα. Συναθροίζοντας όλα αυτά τα στοιχεία -αποφασισμένους τρομοκράτες να μετληθούν σε άκρα βία, διαθεσιμότητα όπλων μαζικού αόληθου και κρατικά συστήματα υπό διάλυση- βλέπουμε ότι κινδυνεύουμε να αντιμετωπίσουμε μια πραγματικά σοβαρότατη απειλή. Ως ένωση 25 κρατών, που δαπανούν συνολικά 160 εκατομμύρια ευρώ για την άμυνα, θα έπρεπε, αν χρειαστεί, να μπορούμε να εκταλοήμε δύο ή περισσότερες επικεχρήσεις ταυτόχρονα. Χρειάζεται ν' αναπτύξουμε μια στρατηγική νοοτροπία, που να προωθεί την έγκαιρη, γρήγορη και όπου χρειάζεται σιβερή επέμβαση» (κείμενο Σολάνα).

Ωστόσο πέρα από τις θριαμβολογίες είναι φανερό ότι οι αντιστάσεις μεταξύ των εταίρων είναι ακόμη ισχυρές ώστε να βρεθεί η χρυσή φόρμουλα. Παρόλ' αυτά η πολιτισμένη ενιαία εξωτερική πολιτική απόκτησε για τους ευρωπαίους ηγεμόνες και τους υλικούς εκεινούς όρους που μπορούν να την πραγματώσουν. «Η εξέλιξη αυτή (η ομόφωνη συμφωνία στο κείμενο Σολάνα) αποτέλεσε ένα σημαντικό βήμα προς την προσεδετική δημιουργία μιας κοινής Ευρωπαϊκής Πολιτικής Άμυνας και Ασφάλειας. Η προσπάθεια να ασκεί η Ευρώπη σημαντική επιρροή σε θέματα διεθνούς ασφάλειας συνταράσσεται τώρα με την κωνότητα ανάληψης τακτικής, αποτελεσματικής δράσης. Ο στόχος του Σχεδίου Δράσης ήταν ο καθορισμός και η διάρθρωση των ελλεγμάτων ως προς τις δυνατότητες οι οποίες θα επέτρεπαν την πλήρη επιχειρησιακή ετοιμότητα της δύναμης διαχείρισης κρίσεων της ΕΕ που αριθμεί 60.000 μέλη, μέσω της δημιουργίας πάνελ ειδικών και ομάδων εργασίας (συμπεράσματα από το επίσημο site της ελλην. προεδρίας). Ταυτόχρονα τα αφεντικά της Ευρώπης πέρα από την προώθηση του θεσμικού και υλικού πλαισίου του ευρωστρατού (που σύμφωνα με το άρθρο 42 θα μπορεί να δρά και εντός των ορίων της ΕΕ αν ζητήματα ασφάλειας το απαιτήσουν), επαναρρυθμίζουν τις σχέσεις τους με την υπερατλαντική τους φίλη: «Η συμπληρωματική δράση με το ΝΑΤΟ και άλλους διεθνείς εταίρους θα συνεχίσει να προσφέρει αμοιβαία πλεονεκτήματα και δικαιότερη κατανομή της ευθύνης για την αντιμετώπιση των προκλήσεων ασφάλειας» (κείμενο Σολάνα).

- Επανοδευθένση των εσωτερικών λειτουργιών, με την προώθηση σχεδίων για το νέο ευρω-Σύνταγμα, που η φιλοσοφία του συμπυκνώνεται σε μια όλο και πιο συγκεντρωτική δομή. Το ζήτημα εφέλλου αυτό αποτέλεσε και το κύριο πεδίο διαφωνιών στα τραπέζια των διαβουλεύσεων, αφού θέτει το ζήτημα της μη ισοτιμίας εκπροσώπησης των κρατών μελών στη λήψη αποφάσεων.

- Η ελληνική προεδρία ολοκληρώθηκε με την Επίσημη Σύνοδο Κορυφής Ε.Ε. -ΗΠΑ, στις 25/6 όπου υπεγράφησαν τρεις συνθήκες: έκδοσης και δικαστικής αρωγής, καταπολέμησης όπλων μαζικής καταστροφής, συνεργασίας για υδρογόνο, αεροεταρείες και έλεγχους στα πλοία. Η σύφιξη των ευρωατλαντικών δεσμών στη «καταπολέμηση της τρομοκρατίας» δείχνει τα δόντια της. Πέρα από αυτά που προκαλούν ριζικές στην αγορά συνεργασία, αυτό που συνέχει πλέον σε πλανητικό επίπεδο τους ηγεμόνες δεν είναι τίποτα άλλο από την εξαπλούμενη και αματρώτερη φιλοσοφία του «δόγματος της ασφάλειας».

Το ελληνικό κράτος επένδυσε πολλά στους έξι μήνες της προεδρίας του, τόσο για την ενδυνάμωση της διεθνούς του θέσης και την προώθηση των ζωτικών του εθνικών συμφερόντων (ένταξη της Κύπρου και επίλυση του ζητήματος της «τουρκοκυπριακής καταχής») όσο και κυρίως στο εσωτερικό κοινωνικό πεδίο. Η φίστα της Χαλδιαδίας, η γέννηση του γεγονότος μέσω των ΜΜΕ, αποτέλεσε την κορινίδα όλου του εξαμήνου. Η κοινωνική νομιμοποίηση της «ευρωπαϊκής διάστασης και προοπτικής του ελληνικού κράτους» και η συνείδηση στους εκάστοτε σχεδιασμούς, απαιτεί πέρα από την ξεκάθαρη στρατηγική επιβολής και τη λεπτή χειρουργική των προπαγανδιστικών μηχανών.

Μέσα, λοιπόν σε αυτό το πλαίσιο, που τα κομμάτια του ξεδιπλώνουν την ολοένα και ασφατικότερη ευρωπαϊκή πραγματικότητα ήταν ξεκάθαρο πως οι φιλοξενούμενοι ηγεμόνες και οι οικοδεσπότες τους, θα έρχονταν αντιμετώπιση με τις δυναμικές εκείνες που θέτουν στο κέντρο των πραγμάτων την ανατροπή της δοσμένης πραγματικότητας. Εκεί όπου δεν χωρούν κοινά τραπέζια, διάλογοι, «ρεαλισμοί», ψευδοεπιλήθετες κοινωνίες των πολιτών, ανθρωπνότερα πρόσωπα στον κριάτη.

η αριστερά και το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης

Από το «ένος άλλος κόσμος είναι εφικτός» και «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη», μέχρι την «παράγραφο των κριών του Γ κόσμου» και τη «φορολόγηση των πλουσίων» δεν μεσολαβεί παρά ένα νήμα αιματηρικής ρητορείας των επιδοξων κηδεμόνων του «κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης».

Μια συνθηματολογία που απογγινώνεται μπροστά στα ανατριπτικά γι' αυτήν κριτήματα ΠΑΤΡ, ΠΩΣ, ΑΠΟ ΠΟΙΟΥΣ. Κι αν αυτό που διαφαίνεται, σε μια πρόχειρη αποστημιολόγηση των παραπάνω, είναι ότι στον κόσμο που θεωρεί εφικτό η «αριστερά των κινήσεων» δεν παύουν να υπάρχουν πλούσιοι, κέρδη και Γ κόσμος -άρα και σκέυτες και δομές εξουσίας- είναι γιατί αυτό απορρέει από την ίδια την ουσία του ρόλου της. Ένας ρόλος που ερμηνεύονται τον, παρά τις θεωρητικές αποκλίσεις των οργανώσεων - κομμάτων που τον ενσαρκώνουν και τις διάφορες πλευράσεις τους, έχει σε κάθε περίπτωση ανάλογα, αν όχι ίδια χαρακτηριστικά. Έτσι από την άσφαρη εναντίωση στον καπιταλισμό (ΚΚ), μέχρι και την διορθωτική κριτική στον τελευταίο-δηλαδή μια σοσιαλδημοκρατικότερη διακρίση της εξουσίας-(ΚΦ), οι δομές των οργανώσεων - κομμάτων δεν έχουν να επιδείξουν τίποτα πέρα από τους σκοπούς τους: την κοινωνική χειραγώγηση και την αποδυνάμωση κάθε αδιεξολεψίτης ριζοσπαστικής πολιτικής αντίληψης που προτάσσει την κοινωνική απελευθέρωση. Κι αν κοιτάξει κάποιος στο εσωτερικό τους θα δει το πλέγμα των σχέσεων εξουσίας που το διαπερνά-με τα μεν ΚΚ να διατηρούν αναλλοίωτο το συγκεντρωτικό οργανωτικό σχηματισμό τους και τα ΚΦ να απλώνουν ομηρέες πληροφορησιμολογίες να προβάλλει μονίμως «κοινωνία των πολιτών», λες και η έννοια άνθρωπος θάρτηκε οριστικά κάτω από το σάβανο της διαμεσολάβησης.

Αν αξίζει μια ιδιαίτερη αναφορά στο ΚΦ είναι γιατί αυτό το κομμάτι της αριστεράς φαίνεται να καταλαμβάνει το κενό που άφησε η κατάρρευση των παραδοσιακών ΚΚ μετά την κατάρρευση των υπαρκτών παραδειγμάτων τους. Με ληξιαρχική πράξη γέννησης το συνέδριο του Πόρτο Αλέγχερ το 2001, το WSF και τα κατά τόπους παραρτήματά του αυτό που προάγουν είναι οι ίδιες οι αντιφάσεις τους. Τι σύνθεσή τους αποτελούν ΜΚΟ, διανοούμενοι, κόμματα, υπαρχοί, αφεντικά και καταπεζόμενοι, «επαναστάτες» καλλιτέχνες...οι πάντες. Οι ηγέτες τους «κατόφισαν» να κρίσουν επίσημοι συνομιλητές εθνικών κυβερνήσεων και πολυεθνικών, από κάποιες από τις οποίες χρηματοδοτούνται και υποτίθεται πως τις αντισταθούν. Θλιβεροί σημαφόροι ενός οικονομικού εναλλακτισμού που όχι μόνο αφήνει ανέπαφες τις δομές εξουσίας και κεφαλαίου, αλλά τις ενδυναμώνει, αφού κοινός τόπος των τάσεων που το αποτελούν είναι οι διορθωτικές αλλαγές στον καπιταλισμό. Μια ιδεολογικοποιημένη ρωμπία που εν τέλει εκτονώνει την όποια κοινωνική αγωνία δίνοντας παράλληλα στην κυριαρχία το καλύτερο άλλοτε αυτό της δημοκρατικότητάς της.

η περίπτωση της Θεσσαλονίκης

Αν κάποιος ίδριαν εξίσου με τους μπάτσους στην αγωνία για την κατοχύρωση της ασφάλειας και της νομιμότητας των διαδικασιών στη Θεσσαλονίκη, αυτοί ήταν τα κόμματα και οι αριστερές συμμαχίες. Χρησιμοποιώντας από την ελληνική προεδρία, ουσιαστικά τη διαφήμιση πριμίας το τηλεοπτικό βήμα που τους παραχώρησε κρατικό κανάλι, τα καταλύματα και τις «λοισιές διευκολύνσεις». Επιδόθηκαν σε ένα στίβο πετάρχησις και νομομορφούνης στην προστάθεια τους απ' τη μια να παρουσιάσουν την ειρηνικότερη παρέλαση, θέτοντας παράλληλα τα όρια που αρκίζει κάθε παραβατική πράξη, κι απ' την άλλη να αποπολιτικοποιήσουν και εγκληματοποιήσουν αναρχικούς και αντιεξουσιαστές κρουγάζοντας για τις ασπασμένες βιτρίνες και σπαίνοντας για τα βασανιστήρια και τους ξυλοδαρμούς από τους μπάτσους. Άλλωστε οι συγχρόστεις όταν συμβαίνουν αλλού πρέπει άλλοτε να εκθειάζονται κι άλλοτε να αποσιωπούνται από τους κωδικούς υπαλληλάσκους της αριστεράς που δυστυχώς γι' αυτούς εν προκειμένω δεν υπήρξε νεκρός για να διεκδικήσουν κομμάτι από τη μνήμη του.

Η ακατάχρητη αριστερή προβοκατορολογία, αλληλοτροφοδοτούμενη από τα τρομογόνα στενάρια και τη θεαματικά σπινθηροειδή, παρουσίαση των συγκρούσεων από τα ΜΜΕ, ήρθε να ενισχύσει τα επιχειρήματα του ιδεολογήματος των αφεντικών περί ασφάλειας. Τα τελευταία (μέσω του Κ. Λαλιώτη) βρίσκοντας φυσικό πρόσφορο το έδαφος της συνδιαλλαγής με την αριστερή χειραγώγηση, επήλθαν σε συμφωνία «...για την αποφυγή εντάσεων και επεισοδίων που θα θέσουν σε κίνδυνο την ασφάλεια της συνόδου και των ξένων ηγετών». Κομμάτι συνεργασίας που διεκδίκησε και το Κοινωνικό Φόρουμ (ΣΥΝ-ΔΕΑ-ΑΚΟΑ-ΚΟΕ-ΔΙΚΤΥΟ...) ενισχύοντας τις αλυσίδες του και τα επιχειρησιακά κενά της αστυνομίας, αφού καθοστήρισε την πορεία του, ώστε να είναι διακριτό το Black Block. Απ' τη μια διευκόλυνε τις δυνάμεις καταστολής να χτυπήσουν το τελευταίο, κυρίως όμως προσπάθησε να διοργανώσει την πορεία του από την εκτροπή της, γιατί κάτι τέτοιο τουλάχιστον θα αποδυνάμωνε το ρόλο του ως κοινωνικού χειραγωγού καθώς η ανάμειξη κομματιών του σε πράξεις πέραν της επιβεβλημένης αστικής νομιμότητας, θα έθετε τριγμούς στο εσωτερικό του και την επιβίωσή του πολύχρονη συνολικά. Περί αυτού άλλωστε και οι οστερικές καταγγελίες από μικροφώνου για το «ρόλο των γυναικών - αγωνιστών και της αστυνομίας», σκεπτικό που δεν απέει από αυτό των άλλων οργανώσεων-κομμάτων.

Έτσι η «Δράση Θεσσαλονίκη 2003» (ΚΚΕ-ΣΕΚ) κατήγγειλε την εγκατάσταση συστήματος παρακολούθησης με κάμερες καλάντας «κάθε δημοκρατικό πολίτη να ανεπιταθεί στον περιορισμό των λαϊκών ελευθεριών», ενώ για τους κιλιάδες κρατικούς δολοφόρους που είχαν καταλάβει την πόλη ούτε λόγος, αντιθέτως συνεργάστηκαν κι αυτοί μαζί τους. Η μιλιταριστι-

ΤΟ ΠΛΗΡΟΣ ΚΑΤΗΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΥΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ

Die Informationen sind der Öffentlichkeit zugänglich und werden in der Öffentlichkeit zur Verfügung gestellt. Die Informationen sind der Öffentlichkeit zugänglich und werden in der Öffentlichkeit zur Verfügung gestellt.

Informationen sind der Öffentlichkeit zugänglich und werden in der Öffentlichkeit zur Verfügung gestellt. Die Informationen sind der Öffentlichkeit zugänglich und werden in der Öffentlichkeit zur Verfügung gestellt.

INFOVERANSTALTUNG
Mo. 22.12.2003 19 Uhr, A6-Laden

στο πλαίσιο των επανών τις μέρες τις συνόδου με συντρόφους από το εξωτερικό, διοργανώθηκε στο Βερολίνο στις 22/12 εκδήλωση για τα γεγονότα του Ιούνη και την υπόθεση αλληλεγγύης στους 7 κρατούμενους με τη συμμετοχή συντρόφων από την συλλογικότητα των αναρχικών από τις δυτικές γειτονίες της αθήνας και του πελοπόν. Στη συζήτηση πέρα από την ενημέρωση έγιναν τοποθετήσεις σχετικά με τις δύο υποθέσεις αλλά και κατατέθηκαν προβληματισμοί αναφορικά με την παρουσία των αναρχικών-αντιεξουσιαστών στη Θεσ/νίκη. Εκτενής αναφορά έγινε επίσης και σε σχέση με την κοινωνική και πολιτική κατάσταση στη Ελλάδα και τη γενικότερη όραση των Α/Α στον ελλαδικό χώρο.

10 Ιουνίου 03
BLACK BLOCK ATTACK

ΠΟΡΕΙΑ
ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΗ
 για τον Πρώτο Στρατηγό του Πρωταύγουστου
 και τον Πρώτο Λοχαγό του Βασιλιά
 ΕΞΟΧΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

**ΣΥΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΗΣ Ε.Ε.
 ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 20-21-22 ΙΟΥΝΗ**

Για να κληθεί μια κυβέρνηση της δεξιάς, είναι απαραίτητο, οι υπεύθυνοι των αντιστάσεων της Ε.Ε. και οι «εργαζόμενοι» της αριστεράς και μερίδες της αριστεράς, οργανώσουν άμεσα την εκμετάλλευση της κατάσταση, των αποκλεισμών, των κοινωνικών κλίσεων, της ανισότητας.

Απαιτούμε από τους θεσμοδότες όπως οι πολιτικοί και οικονομικοί οργανισμοί λαμβάνουν τις αποφάσεις τους μέχρι τις μεσημέρι μας όπως τις αποφασίζουμε.

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ-ΤΑΞΙΚΟΣ

Η αρχή της μηχανοκίνητης πορείας (12/6) στις δυτικές γειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά

κή παρέλαση των κοκκινοφροσών, εν μέσω πολιτικών αναταράξεων για την επακή του υπαρκτού, αυτή τη φορά δεν έκανε έφοδο στα κεκτημένα ανάκτορα. Η «συνδυαστική κόκκινη νεολαία» υπό τις εντολές των καθοδηγητών της έφταξε «ντουβάρια διαπύραστα» για να προσπαθήσει τα σύμβολα της κυριαρχίας- έτσι κι αλλιώς το ίδιο το κόμμα δεν αποτελεί κοινοβουλευτικό κόμμα της.

Όσον αφορά το σημείο της πολιτικής υπεροχής που πάντα ευελπιστούν να εισπράξουν μέσα από τέτοια μαζήματα όλες οι οργανώσεις - κόμματα της αριστεράς, το καθένα για τον εαυτό του θεωρείται ότι νίκησε σε μια μάχη που ποτέ δεν έδωσε. Κι αν κάποιοι ελάχιστοι προσπάθησαν να εκτρέψουν μια ελεγχόμενη κατάσταση στα Μαργαρά η κίνηση τους αυτή κάθισε στην επικοινωνιακή ομίχλη των διακυβάνων. Κι αφού όλοι είδαν τις μάζες να συρρέουν στις γραμμές τους έτρεξαν να εξαγγυρήσουν την όποια παρουσία του/της ΚΦ πρόλαβε να μετατραπεί σε κομματικό σχηματισμό εν όψει εκλογών*).

* Το Ε.Κ.Φ. στις 23-06-03 με δελτίο τύπου εξέφρασε «την αγανάκτηση και την οργή του στις αστυνομικές δυνάμεις που ενώ είχαν όλη τη δυνατότητα να αναστάσουν έγκρατα το επεισόδιο αντιθέτως τα παροδότησαν και το άφησαν να εξελιχθούν για να δικαιώσουν το κλίμα τρόμου που καλλιιεργήθηκε έντεχνα όλο το προηγούμενο διάστημα».

Στις 12-12-03 με άρθρο εκπομπής του στην εφημερίδα ΑΥΤΗ «εξομολογεί» ότι «η συμπαράσταση της Αριστεράς και του Ε.Κ.Φ. στη δικαστική περίπτωση των 7 δεν σημαίνει πολιτική κάλυψη των επεισοδίων της Θεσσαλονίκης. Όσο σημαντικό είναι για το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης να επιδιώκεται σε ενέργειες δυναμικής κοινωνικής υπακοής, που αποδεχόμενα πολλαπλασιάζουν την επικοινωνιακή του εμβέλεια, άλλο τόσο καθοριστικό είναι να οριοθετείται με τη μέγιστη δυνατή σαφήνεια από όσους επιδιώκουν να κάνουν φασαρίες πάνω στην πλάτη του... Η υπόθεση των 7 συλληφθέντων είναι ένα απολύτως διαφορετικό ζήτημα, για την ακρίβεια μια κραυγαλέα περίπτωση παραβίασης κοινωνικών δικαιωμάτων».

Αυτό που μεσολάβησε μεταξύ των δύο ανακινώσεων είναι η απεργία πείνας των 5 από τους 7 συλληφθέντες. Με έναν ακτιβισμό που στην πιο «ριζοσπαστική» του εκδοχή φτάνει μέχρι το «όχι στην κατασκευή ενόχων», το ΕΚΦ στην προσπάθειά του να κρατήσει ότι αποκόμισε από τα αντιπολεμικά συλλαλητήρια και τη Θεσσαλονίκη και με ένα ανθρωπιστικό προσέγγιση που συναντά τα όρια της δημοκρατικότητας εγκαλεί την αστυνομία για αυθαρησία, τις οποίες την αδράνει, πριν επικαλούνταν. Παράλληλα δικαιώνει την υπόθεση των 7 από τη συγκυρία στην οποία συνελήφθησαν και την όποια-με την έννοια της ιδιαίτερης πολιτικής αντίληψης του καθενός από τους 7- πολιτική δράση των ίδιων, θυματοπαίωντων και εγκλωβίζοντας την υπόθεσή τους στα όρια της αστικής νομιμότητας. Παραθέτομε αποσπάσματα από γράμματα, προς απάντηση των τραγικών μισοηλικιών της αριστερής προφορίας:

«...Όσο για την αριστερά του κεφαλαίου, ενάντια σε ποιους νομίζουν ότι διαδηλώνουμε στις 21 Ιούνη στη Θεσσαλονίκη;»

Γεωργίου 7-7-03, δικαστικές φυλακές Διαβατών

«...Το ότι βρίσκομαι στη φυλακή με κατασκευασμένες κατηγορίες, δεν σημαίνει ότι δεν είμαι «ένοχος». Είμαι συνειδητά «ένοχος» απέναντι στη δολοφονική «αθωότητα» τους...»

Μικαλίς 20 -7-03, φυλακές Αυλώνα

η συμμετοχή των αναρχικών-αντιεξουσιαστών στις ευρωπαϊκές συνόδους

Με αφετηρία τα γεγονότα του Σάατλ και διαδρομή της διεθνούς συνόδους των κυρίαρχων στον ευρωπαϊκό χώρο (Πράγα, Γκέτεμποργκ, Βαρκελώνη, Γένοβα), η παρουσία των αναρχικών και αντιεξουσιαστών ήταν έντονη και μαζική. Χαρακτήρισαν τις συνόδους με τα στοιχεία της ρήξης απέναντι στην συνδιαλλαγή που προκρίνει η αριστερή αντίληψη και με την έμπροσθεν σύγκρουσή τους με τις δυνάμεις καταστολής. Η δυναμική παρουσία τους εκπορεύεται από μία αντίληψη που τους καθιστά βασική συνιστώσα του Κινήματος Κατά της Παγκοσμιοποίησης (στον αντίποδα της θεσμοποίησης του κινήματος στο Πόρτο Αλέγκρε, όπου συστάθηκε η ρεφορμιστική διεθνής της Αριστεράς των Φόρουμ και των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων), με έντονο παρεμβατικό χαρακτήρα ενάντια στις προθέσεις βελτίωσης του παγκόσμιου συστήματος εκμετάλλευσης και με στόχο τη συνολική ανατροπή του.

Γενικότερα οι Α/Α προσβλέπουν στην προώθηση μιας παγκόσμιας εξεγερτικής αδιαμεσολάβητης δράσης και μέσα από το πολέμοιο κίνημα αντιπαγκοσμιοποιητικού χαρακτήρα ως αντίπαλο δέος προς τους κυρίαρχους. Αυτή τους η αντίληψη για την δράση από πολύ νωρίς στην ιστορία των συναντήσεων αυτών, ήταν που οδήγησε στο να θεωρούνται οι «απόρριπτοι» και «προβληματικοί» συμμετέχοντες που αμαύρωναν τις συμβολικές συγκρούσεις και τις διαδηλώσεις- παρέλασεις του ρεφορμιστικού κινήματος. Αυτός ήταν και ο λόγος που από την Πράγα και μετά, η συνεργασία των δυνάμεων καταστολής με το «κίνημα», ήταν τόσο άρονη όσο και κυβία.

Η παρουσία των Α/Α στις συνόδους, είναι μέρος της εναντίωσης στην εξουσία σε κάθε πτυχή του καθημερινού κοινωνικού και ταξικού πολέμου, είτε αυτή είναι τοπική, εθνική ή παγκόσμια. Αναγνωρίζουν τη σημαντικότητα του αγώνα κάθε στιγμή και σε κάθε τόπο, όπου αυτό είναι δυνατόν, γι' αυτό και ανάμεσα τους δεν υπάρχουν μόνιμες προνομιούχες ή σκέματα που ασχολούνται αποκλειστικά με την προετοιμασία αντισυνόδων. Αντιλαμβάνονται τις δράσεις αυτές ως στιγμές αγώνα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους (μαζικότητα, διεθνείς συναντήσεις συντρόφων, αλληλεπιδράσεις στα προτάγματα και τις πρακτικές κ.α.) δίκες να τις περατούν και να τις διακρίνουν από τη συνολικότερη δράση τους. Στόχος τους είναι η εκτροπή του χαρακτήρα των αντισυνόδων προς την εξεγερτική κατεύθυνση, αφού είναι δεδομένο πως ο κόσμος που συμμετέχει σε αυτές, είναι περισσότερο από ακούσιος που κινείται στο

ΙΟΥΝΟΣ 03

πραγματοποιήσιμα όρια που επιβάλλουν κόμματα και οργανώσεις (π.χ. Γένοβα). Ένας άλλος ουσιαστικός στόχος είναι η ανταλλαγή εμπειριών αγώνα, εκτιμήσεων και αναλύσεων με βάση τα διαφορετικά χαρακτηριστικά, δεδομένα και συμπεράσματα ανάμεσα σε ομάδες και συλλογικότητες που όνουν σε διάφορα μέρη του κόσμου. Το περιεχόμενο αυτών των επαφών δεν είναι άλλο από την παγκοσμιοποίηση της αντίστασης.

Αυτοί είναι και οι λόγοι που επιτρέπουν την προοπτική της βόσκης κριτικής περί μη συμμετοχής τους σε τέτοια γεγονότα λόγω του θεσμοθετημένου πια χαρακτήρα τους, της προκαθορισμένης- τελετουργικής σύγκρουσης, της θεματοποιημένης βίας κ.τ.λ. Με δεδομένο ότι οι Α/Α εναντιώνονται στις αποφάσεις των διευθυντηρίων εξουσίας σε κάθε πεδίο της καθημερινής ζωής εκεί που οι αποφάσεις αυτές εφαρμόζονται, δεν θα μπορούσαν να λείπουν και από εκεί που οι αποφάσεις αυτές επικρατούν. Εξ' άλλου οι αποκλεισμένες ζώνες και οι στρατοί κατοικίες σε κάθε πόλη όπου οργανώνονται οι σύνοδοι κορυφής κάθε φορά, κάτι παραπάνω σημαίνει πέρα από μια απλή φέιστα.

Ιούνης 03

η δράση των αναρχικών-αντιεξουσιαστών στη σύνοδο κορυφής των ηγετών της ΕΕ στη Θεσσαλονίκη

Η παρουσία και η δράση των Α/Α κατά τη διάρκεια της συνόδου των ευρωπαϊκών ηγετών τον Ιούνιο του 2003, δεν μπορεί να ειπωθεί ξεκομμένα από το κοινωνικοπολιτικό περιβάλλον όλης της χρονιά που προηγείται. Η ελληνική έκδοση της αντιπροσωπικής εκστρατείας, με αφετηρία τον τυχαία έκρηξη στα χέρια του Σ. Ξηρού το καλοκαίρι του 2002, η δίκη της 17N, η ένορξη του πολέμου στο Ιράκ, οι μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσεις και οι κινητοποιήσεις ενάντια στις προσυνόδους της Ε.Ε. σκιαγραφούν το κλίμα που προηγείται της συνόδου.

Με αφορμή τα γεγονότα αυτά η δράση τους ήταν έντονη και πολύμορφη και είναι γεγονός ότι με δεδομένη τη σημαντικότητα των ζητημάτων, συσπείρωσε και κινητοποίησε μεγάλο αριθμό νέων συντρόφων. Με γενικότερο πνεύμα τη δράση ενάντια στον πόλεμο και την κρήνη των κυριαρχιών, διαμορφώθηκαν ανοικτές συνελεύσεις και πρωτοβουλίες αγώνα, διοργανώθηκαν εκδηλώσεις, παρεμβάσεις και διαδηλώσεις, με κύρια χαρακτηριστικά τους τη μαζικότητα και τη μαζικότητα.

Υπό αυτές τις συνθήκες, έγιναν καλέσματα πανελλαδικού χαρακτήρα, κυρίως από συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης, για τη διερεύνηση θέσεων και διαθέσεων ενόψει του Ιουνίου. Οι απόπειρες αυτές δοστωκώς δεν εκπλήρωσαν τους σκοπούς τους, αφού σε γενικές γραμμές, ομάδες και άτομα δεν ξεπέρασαν ότι μόνο τη δυναμική των διαφορετικών τους απόψεων, εκτιμήσεων και στοχοώσεων αλλά και τις επιφυλάξεις τους, αφαιρώντας έτσι τη δυνατότητα συγκρότησης έστω ενός συντονιστικού σκέματος που θα αναλάμβανε μέρος της οργανωτικής προετοιμασίας για τον Ιούνιο. Από τα καλέσματα αυτά ωστόσο, διαρρέθηκαν και δηλώθηκαν ξεκάθαρα οι διαθέσεις του μεγαλύτερου μέρους των Α/Α, όσον αφορά τον γενικό χαρακτήρα της παρουσίας τους στη Θεσσαλονίκη. Οι προθέσεις αυτές συμπυκνώθηκαν στην αδιαμεσολάβητη και αντιθεσμική δράση, που απέκλεισε οποιαδήποτε σχέση με κόμματα, οργανώσεις, δέμους, πανεπιστημιακές αρχές κ.τ.λ. και τη μη χρήση και απεύθυνση μέσω των Μ.Μ.Ε. (*).

Από τις αρχές του 2003, ξεκίνησαν οι διαδηλώσεις ενάντια στις προσυνόδους και τον πόλεμο στο Ιράκ, όπου η δυναμική παρουσία των μπλοκ των Α/Α προέβλεπε τα γεγονότα του Ιουνίου αλλά ενεργοποίησε και τον κρατικό μηχανισμό και την κυρίαρχη προπαγάνδα ώστε να θεωρηθεί υλικό και ιδεολογικό τις επιδιώξεις τους για μια ομαλή και δίκαιη πολιτική κόστος διεξαγωγή της συνόδου. Παρόλο που η συμφωνία της κυβέρνησης «με τους πολίτες» δούλεψε μέσω της συνθηκολογημένης αριστεράς, επιλέχθηκε τελικά ως τόπος διεξαγωγής της συνόδου το Πόρτο Καρράς της Χαλκιδικής (για το φόβο ποιών άραγε...). Σπίνοντας τη γνωστή "κόσμητη ζώνη" μακριά από την πάλη εξασφάλισαν αφενός μεν, τη δυσκολία πρόσβασης στο χώρο της Συνόδου από τον μεγάλο όγκο των διαδηλωτών που θα έφταναν στη Θεσσαλονίκη, αφετέρου δε, μια αποτελεσματικότερη καταστολή σε περίπτωση επεισοδίων.

Μέσα στο κλίμα αυτό, μία εβδομάδα πριν τη σύνοδο, ομάδες και άτομα του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου, άρχισαν να καταφθάνουν και προχωρούν σε κατάληψεις πανεπιστημιακών χώρων. Για πρώτη φορά σύντροφοι από όλη την Ελλάδα συναντήθηκαν σε τέτοια μεγέθη για να δράσουν ενάντια σε ένα συγκεκριμένο γεγονός. Οι χώροι των πανεπιστημίων μετατράπηκαν σε ένα μεγάλο πεδίο αυτοοργάνωσης και συμβίωσης πολύ ζωντανό βέβαια αλλά και -με δεδομένη την έκταση του- άκωχο προβλήματα. Έγιναν συνελεύσεις, συζητήσεις, εκδηλώσεις, βενεπροβολές κ.α. Λειτουργήσαν αυτοοργανωμένες ομάδες νομικής υποστήριξης (Legal Team), ηλεκτρονικής αντιπληροφόρησης (Indymedia) και ιατρικής περίθαλψης (Medical Team), οι οποίες τις μέρες των γεγονότων, και μετά από αυτές, έδωσαν σημαντική βοήθεια στους διαδηλωτές, τους συλληφθέντες και στο κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε.

Τη Δευτέρα 16/6 κατάληφθηκε το κτήριο της φιλοσοφίας από Α/Α για να κατοχυρωθεί ως χώρος συνάντησης με τους συντρόφους που αναμένονταν τις επόμενες μέρες από Ελλάδα και εξωτερικό. Η ένορξη της κατάληψης είχε προβληματικό χαρακτήρα, επειδή στην συνέλευση που προηγείται -από πέντε χρόνου- δεν καθορίστηκαν από κοινού ο χαρακτήρας και οι όροι λειτουργίας της, με αποτέλεσμα τις πρώτες ώρες της κατάληψης να διατυπωθούν ετερόκλητες επιθυμίες και να εκφραστούν τέτοιες προβληματικές συμπεριφορές που επέβαλλαν έναν αυστηρό πολιτικό χαρακτήρα που απέκλειε τη όποια κοινή αποδοχή του εργαλείου. Αυτό οδήγησε αμετάκλητα συντρόφους στο να επιλέξουν να μη συμμετέχουν τελικά σε αυτήν και να στάσουν ανοικτή συνέλευση διαρκείας στο γραφείο του Μετεωρολογικού. Ωστόσο, σύντροφοι αποκαθιστώντας την πολιτική ισορροπία της κατάληψης, την κράτησαν και

Από τον θύρανα κρηνογραφία
των καταστάσεων έλονται γεννηθεί,
και κρηνογραφία κρηνογραφία
σε κρηνογραφία από κρηνογραφία κρηνογραφία
και βύσσινος η κρηνογραφία των κρηνογραφία κρηνογραφία.

Είσοδος
σε κρηνογραφία κρηνογραφία
σε κρηνογραφία κρηνογραφία
σε κρηνογραφία κρηνογραφία
σε κρηνογραφία κρηνογραφία

SOLIDARIDAD A LOS FEMIGRANTES
SOLIDARIDAD TO THE IMMIGRANTS
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

18/6
19:00
19:00

ΣΥΖΗΤΗΣΗ MEETING CHA-LA
με ανοικτή συμμετοχή, με κρηνογραφία κρηνογραφία
κρηνογραφία κρηνογραφία κρηνογραφία κρηνογραφία

www.indymedia.org.uk
www.indymedia.org.uk
www.indymedia.org.uk

Η κρίση της εκδήλωσης-συστήσης
για την αλληλεγγύη στους μετανάστες, στις 18/6
στο χώρο των πανεπιστημίων

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΥΝΟΔΟ
ΤΩΝ ΜΥΣΤΩΝ ΤΗΣ Ε.Ε.**

Η συνέλευση κορυφής της Ε.Ε στη Θεσσαλονίκη προέβη την ιερουργία και την ηττήση της δημοκρατίας, για την εξόντση της καπιταλιστικής εκμετάλλεσης και της κρατικής τρομοκρατίας μέσα και έξω από τα σύνορά της. Για την εξόντση και την εξορία της λαοκρατίας στην καπιταλιστική συνθήκη με οικονομικά και πολιτικά μέσα. Για την άρση της ταξικής εκμετάλλεσης και της κοινωνικής καταπίεσης στο πλαίσιο της με το βέθεμα των ανισοτήτων και του εκσυγχρονισμού της καταστολής για τη συντήρηση κάθε μορφής αντίστασης. Και τέλος για τη δολοφονική θύρα της των συνόρων απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες.

Η συνέλευση των 25 εγκληματιών και δολοφόνων ηγετών της Ε.Ε πραγματοποιείται μέσα σε μια πρωτοφανή προκλητική κλίση και στρατηγική εκμετάλλεσης της πόλης που μετατρέπεται ολοκληρωτικά σε κόκκινη ζώνη ασφαλιστικού ελέγχου.

Οι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές που αγωνίζονται καθημερινά σε κάθε μέσο επιβολής των εξουσιαστικών εργαλείων δραστηριοποιούνται στη Θεσσαλονίκη προδίδοντας την όραση των κοινωνικών αντιστάσεων και στο γύρο που συμβολικά και θεματικά κατοχυρώνονται αυτή οι εργαλειακές. Για να ανακόψουμε στα οδοσφάλματα την επίθεση της κυριαρχίας που σκοπεύει να εξολοθύνει τη στήλη, τη δύναμη και το θάρρος. Για να συνεννοηθούμε στο δρόμο με όσους αρνούνται την εξουσία των κυρίαρχων να καθορίζουν το μέλλον του κλάσσης καταγγέλλοντας κάθε προκλητική ελιθερία, και να προωθήσουμε εκεί το πρόσωπο από τη διαμαρτυρία στην εξέγερση. Για να αντικαταστήσουμε με εκείνους που μορφή στην κρατική και καπιταλιστική θρησκεία αναζητούν τρόπους επιβίωσης σε προηγούμενη εξουσιαστικά μοντέλα ή τον υπαθήμενο εξημερωτικό των υπάλληλων.

Για να προτάξουμε τον αντιεξουσιαστικό, αντικαπιταλιστικό και αυτοκρατορικό λόγο απέναντι στην καθοριστική προπαγάνδα, τη μηχανοργάνωση των ΜΜΕ και τις προσημασμένες ρητορίες. Για να προωθήσουμε την αυτοοργανωμένη άμεση δράση κίνηση στη διαμορφώση και τη συνείδηση της κοινωνικής αλληλίας στα όσα της κρατικής νομοθεσίας. Δεν μας ενδιαφέρει η αυτάρκεια του συστήματος της παραγωγής κυριαρχίας μέσα από πρόταση εκλεκτικής διαχειρίσεως της αλλά ο συνεχής αγώνας για την απελευθέρωση του ως μοναδική προοπτική για την κοινωνική απελευθέρωση για έναν κόσμο χωρίς φυλακές, σύνορα και κράτη. Για αυτούς τους λόγους, με στόχο μια διαρκή αναρχική-αντιεξουσιαστική παρουσία, επιλέξαμε να διαμαρτυρηθούμε τον υπαθήμενο γύρο από το Μεταρρωσικό του Α.Π.Θ. για να λειτουργήσει ως οπτική αντιληπτικότητα και ως σημείο αναφοράς για διαρκή συνάντηση, ζύμωση και επικουρική συγκρότηση σε όσων θέλει να έρθει σε επαφή με ένα γύρο που θα αναδεικνύει τα ζητήματα και τις ατζέντες που μας έθεταν εδώ.

Για να αυτοοργανωθούμε συλλογικά τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας μέσα από αντι-ιερουργικές συνελεύσεις στη βάση της αλληλεγγύης και του αλληλοελεγχμού και να διαμορφώσουμε από κοινού τους όρους για μια δυναμική κοινωνική παρουσία στους δρόμους, για τη διάγνωση του ριζοσπαστικού λόγου και της αναρριπτικής δράσης ενάντια στο Σχίσμα και τ' αρχικά.

Διεύθυνση: Βένιτς Π.Ε. Σαμ., στα γραφεία πάνω από το Μεταρρωσικό

Ανεξέτη Συνέλευση Αναρχικών και Αντιεξουσιαστών Βιέννη στα Δίδυμα των Ηρώτων της Ε.Ε Θεσσαλονίκη, 19.6.07

την λειτουργία των κολλ' όλη τη διάρκεια της συνέλευσης, συμμετέχοντας παράλληλα στις ανοικτές συνελεύσεις.

Την Τρίτη 17/6 και την Τετάρτη 18/6 διοργανώθηκαν εκδηλώσεις από συλλογικοποιήτες της Αθήνας, η πρώτη με θέμα "την κοινωνική εξέγερση απέναντι στην εναλλακτική παγκοσμιοποίηση" και η δεύτερη με θέμα την αλληλεγγύη στους μετανάστες. Από την εκδήλωση αυτή προέκυψε, με πρωτοβουλία συντρόφων από το εξωτερικό, η δράση στα σύνορα με την Δημοκρατία της Μακεδονίας, που αφορούσε την αλληλεγγύη σε 700 ιστιγγάνους πρόσφυγες. Την Πέμπτη 19/6 διοργανώθηκαν από αντιεξουσιαστικές ομάδες της Θεσσαλονίκης, πορεία αλληλεγγύης σε γενοκτονίες με μεγάλη συμμετοχή ατόμων (4.000) και χαρακτήρα αντιληπτότητας. Την Παρασκευή 20/6, 250 σύντροφοι μεταβαίνουν με λεωφορεία στα σύνορα με την Δ.Μ. της Μακεδονίας όπου κρατούνται σε στρατόπεδο συγκέντρωσης ιστιγγάνοι πρόσφυγες από το Κοσσυφοπέδιο, οι οποίοι επιδομάσαν την είσοδό τους στον Ελλαδικό χώρο. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και των δύο κρατών απαγόρευαν την είσοδο των συντρόφων στο έδαφος της Μακεδονίας και την επαφή τους με τους πρόσφυγες. Το μεσημέρι της ίδιας μέρας, επικρατεί το σπάσιμο της κόκκινης ζώνης στο Πόρτο Καρράς της Χαλκιδικής, όπου πραγματοποιείται η συνέλευση, ύστερα από κάλεσμα αριστοτέρων οργανώσεων και της ΑΚΣ2003. Η διαδήλωση, όπου συμμετείχαν 1000 περίπου αναρχικοί-αντιεξουσιαστές, δέχθηκε μεγάλης κλίμακας επίθεση με δακρυγόνα και οπισθοχώρησε συντεταγμένα δίπλα απώλειες.

Το Σάββατο 21/6 από την Πανεπιστημιοσόλη, δύο ξεχωριστά μπλοκ κατευθύνθηκαν προς το κέντρο της πόλης. Το πρώτο μπλοκ της ΑΚΣ2003 με 800 περίπου άτομα κατευθύνθηκε προς το Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, δέχθηκε επίθεση από τις δυνάμεις καταστολής και ήρθε σε μικρή κλίμακας αντιπαράθεση με αυτές. Το δεύτερο μπλοκ με 3.500 περίπου άτομα (black block) και με την λογική πως «η κόκκινη ζώνη βρίσκεται παντού» συγκρούστηκε με τα ματ και επιτέθηκε σε καπιταλιστικούς στόχους (τράπεζες και καταστήματα πολυεθνικών). Δέχθηκε πρωτοφανή επίθεση με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες, αναγκάστηκε να διαλυθεί και μεγάλο μέρος του επέστρεψε στους χώρους των πανεπιστημίων. Από το μπλοκ αυτό συνεληφθήσαν 29 άτομα, για τους οποίους την επόμενη μέρα (Κυριακή 22/6) πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από τα δικαστήρια, η οποία επίσης κινητήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής. (**)

Με αργό το αίσχρο τηλεοπτικό κλίμα παραληπρότητας που είχαν διαμορφώσει τα Μ.Μ.Ε., επικεντρώνοντας στις οπασμένες βιτρίνες και τους «αλλόφρονες τρομοκράτες-διαδηλωτές», αποκρύπτοντας παράλληλα το περιεχόμενο των αποφάσεων της συνέλευσης που αποτελούσαν τις αιτίες της σύγκρουσης με τους μπάτσους, οι δυνάμεις καταστολής επιδόθηκαν ανενόχλητες στο "εύαριστο" έργο τους. Ειδικά κώρο κράτησης των προαχθέντων στις φυλακές Διαβόλου και στην Θέρμη, βασανιστήρια, ξυλοδαρμιά, εξευτελισμοί σεξουαλικού περιεχομένου κ.τ.λ. Με πρωτοφανή αγριότητα βία θέλησαν να παραδειγματίσουν και να τιμωρήσουν όλους εκείνους που δεν πεθάρκασαν στην προπαγάνδα περί «φιλόξενης πόλης» και «ερηνικής διαμαρτυρίας» της αριστοτέρας ρητορικής. Με κατασκευασμένες και κακοσχηματισμένες κατηγορίες, προηλάσαν 7 συντρόφους στοχεύοντας στην αμείωση των ιδίων αλλά και των επιδοξων συμπαραστατών τους. (Η στάση των κρατούμενων, ο αγώνας τους μέσα από τη φυλακή και το εύρος του κινήματος αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε τους επόμενους μήνες, τους διέφευσε κατηγορηματικά.)

Στα γεγονότα του Ιούνη στη Θεσσαλονίκη, λόγω της δυναμικής που απελευθέρωσαν και των προβληματικών που κατέδεξαν, αρμόζει μια προεκτική αποτίμηση καθώς και μια ψύχραιμη κριτική. Δίχως αυτά, ο Ιούνης θα παραμείνει στη σφαίρα του ανεξεπληρωστού βιήματος του καθενός- μίας και της μονοδιάστατης καταδίκης ή υπερεκτίμησης των γεγονότων. Έτσι να δοούμε συνοπτικότερα την παρουσία των Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών θα μας βοηθήσουν κάποιες διαπιστώσεις που απορρέουν από την πραγματικότητα του «κάρου» αυτού. Κάπου που έχει πολεμηθεί ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία στην Ελλάδα - μέσω της κυρίαρχης προπαγάνδας και της ασημένιας καταστολής- είναι οι επίμονες διαθέσεις ριζοσπαστικών κομμάτων να απαντούν σε μαζικά, και ατομικά επίπεδα, στο μονοπάτι της κρατικής βίας με την απελευθερωτική βία των καταπιεσμένων. Η πεθάρκηση σε αυτή την συνθήκη ακωρόθηκε πανηγυρικά στην Θεσ/νίκη, αφού το συντριπτικό μεγαλύτερο κομμάτι των συντρόφων πήγε με ξεκάθαρες συγκρουσιακές διαθέσεις, πράγμα που εκφράστηκε και στο δρόμο. Ο αριθμός όσων παρεβλήθησαν (5.000) ξεπέρασε κάθε πρόβλεψη και προσδοκία.

Η εμπειρία αυτή, για όσους την έζησαν ήταν πρωτόγνωρη, με δεδομένη την αναρριπτική μαζική συγκρούση με τις δυνάμεις καταστολής, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, από το '95 και μετά. Η οργάνωση της αντιπαράθεσης με τους μπάτσους, είναι διαρκής απαιτούμενο και επιτυγχάνεται μέσα από πολύχρονες κινηματικές διαδικασίες. Είναι προβληματική όταν επικρατεί μέσω συγκεντρικών μονοδιάστατων λογικών που καταπέλλουν το όποιο αυθόρμητο ανεξέλεγκτο στοιχείο της συγκρούσεως και αυτοκαταργείται όταν «όλα είναι θεμιά παντού και πάντα». Την απόλυτα -ή ακόμη και την σχετικό- οργανωμένη συγκρούση, είναι όποιο να την αναπτύξει κανείς στον Ιούνη, γιατί αφενός μεν λειτουργία τα ανοικτά και αυθόρμητα εξεγερσιακά χαρακτηριστικά, αφετέρου δε, δεν υπήρχαν συλλογικές διαδικασίες με τέτοιες έκτασης υποδομή ώστε να την διακεραλεύσουν με άλλης ποιότητας χαρακτηριστικά. Στην συγκρούση του Σαββάτου υπήρχε μαχητικότητα, συντροφικότητα και κοινό πνύμα, που όμως δεν βρήκε την αντανάκλαση του στην κατοχύρωση οργανωτικών χαρακτηριστικών. Οτιόσο δεν υπήρχαν «ξένες» και θεματικές συμπεριφορές ως προς τα προόγματα μας, σε τέτοιο βαθμό που να χαρακτηρίσουν το σύνολο των κινήσεων συντρόφων που συγκρούστηκαν με την αστυνομία.

Σε οργανωτικό επίπεδο στον χώρο των πανεπιστημίων, διαφάνηκε εξ αρχής η έλλειψη υποδομής και προετοιμασίας. Η αναρριπτική συντονιστικό σχέματος, που να φροντίζει την

υποδοχή, τους χώρους διαμονής, να οργανώσει θεματικές συζητήσεις και να προτείνει κατευθύνσεις μέσα στις συνελίξεις ήταν καθαριστική. Ότι λειτουργίες οφειλόταν σε πρωταθλο- λίες ομάδες και ατόμων οι οποίες δεν αρκούσαν για να καλύψουν τις ανάγκες που υπήρχαν και την λειτουργικότητα των διαδικασιών. Έτσι κέρηκε μια μεγάλη ευκαιρία να συμπεράσουν σύντροφος και συλλογικότητες μέσα σε συνθήκες αγώνα, να προταθούν από κοινού κατευθύνσεις στις συνελίξεις, να οργανωθούν θεματικές συζητήσεις, να δημιουργηθούν σχέσεις, να γίνουν ταξίσεις και επαφές ουσιαστικότερες από αυτές που ήδη υπήρχαν. Η αναγνώριση των αδυναμιών και της ανεπάρκειας μας είναι απαραίτητη συνθήκη για την προοπτική της βελτίωσης ή της μη επανάληψής τους, ο σκεπτικισμός και η κριτική σε πρακτικές και στάσεις είναι γόνιμες όταν αφορούν κι εμάς και όχι πάντα «τους άλλους». Είναι σαφές εξάλλου, πως στην στάση απέναντι σε γεγονότα ή ακόμη και στη δημιουργία γεγονότων από το «κίνημα», δεν μπορεί παρά να αντανακλάται η πολιτική και οργανωτική μας πραγματικότητα. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Αυτή η διαπίστωση δεν είναι μια απλή ταυτολογία.

Η εκ των υστέρων θέαση των γεγονότων εμπειρικά κριτική για την παρουσία στη Θεσσαλονίκη τις μέρες της συνόδου, από ένα μέρος των αντιξοοπιστών. Έτσι είχαμε αναπόφευκτα τη δημιουργία αρκετών ψευδοδιαχωρισμών όσον αφορά τάσεις που εκδηλώθηκαν και γεγονότα που διαδραματίστηκαν μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια. Η επιλογή ενός σπέρματος να επιδειξει «σοβαρότητα» και ελεγχόμενη συγκρούση με τους μπάτσους, καθιστούσε αυτόματα τους υπόλοιπους «κίνημα συνολόκληρο». Στην, δίκομη αμφισβήτηση με τους μπάτσους, πορεία για τους μετανάστες την Πέμπτη, λόγω του χαρακτήρα αντιληφοφόρησης και του δραματολογίου της σε γειτονίες, για κάποιους συμμετείχαν άλλοι άνθρωποι από τους «φρανδόλους» του ε.β. του Σάββατου παρόλο που και στις δυο περιπτώσεις συμμετείχε ο ίδιος κόσμος. Ένα άλλο φαινόμενο με αρκετό σοβαρές προεκτάσεις είναι η υιοθέτηση από συντρόφους της ουσιαστική προαγώνος περί καταστροφών και υψηλής βίας. Οι απόψεις για την «μη αντοχή της πόλης σε ζημιές» και την πεζωμένη αντιπαράθεση με την αστυνομία δικαιώθηκαν πάνω στην καταστροφή μερικών καταστημάτων (θεωρούμε αυτονόητη τη διαφορά τραπέζιων και πολυκατοικιών πρατηρίων που στάθηκαν κατά δεκάδες και καταστημάτων γετονιάς και αυτοκινήτων που είχε ως απώροια η ολιγόωρη σύγκρουση χιλιάδων διαδηλωτών με ένα στρατό κατοχής. Η πορεία του Σάββατου «δεν είχε πολιτικό περιεχόμενο και στόχο» σε αντίθεση με αυτήν της Πέμπτης, παρόλο που ο χαρακτήρας και των δύο δράσεων είναι καθιερωμένος πλέον από όλες τις προηγούμενες αντισυνόδους και όχι τοιαύτα φυσικά. Υπήρχαν κριτικές που αποξείωναν και λοιδόρουν τις μαχητικές ικανότητες του ε.β. ξεκινώντας πως αναφέρονται σε διαδήλωση χιλιάδων ανθρώπων και πως η σύγκρουση έγινε με έναν πραγματικό στρατό με χιλιάδες μπάτσους, επιτελεία, οργανωτικά σχέδια και μέσα. Ξεκάστηκε επίσης, πως οι σύντροφοι που τόλμησαν να συγκρουστούν με αυτούς τους όρους, αντιμετώπισαν μια πρωτοφανή για τη ελληνική δεδομένα καταστολή και κτημική πόλεμο.

Όλα οι τεχνητοί διαχωρισμοί πέρα από την «δικαιοσύνη» των εμπνευστών τους, σίγουρα είναι ότι εξυπηρετούν περισσότερο τις άμοιρες τάσεις τους παρά βοηθούν για την καλύτερη οργανωτικότητα και συνεκτική πολιτική στόχευση ενός ριζοσπαστικού ανατρεπτικού κινήματος. Η εναντίωση μας σε τέτοιου είδους διαχωρισμούς, απορρέει από δύο βασικά σημεία. Το πρώτο είναι η συναίσθηση πως οι Α/Α συνιστούν ένα κοινωνικό κίνημα με μεγάλο εύρος πρακτικών και αντιλήψεων, με αντιθέμενες πολλές φορές τάσεις και απόψεις. Ένα μόρφωμα ομάδων, συλλογικότητας και ατόμων που συσπεράνονται ή απομακρύνονται μεταξύ τους, με τις ιδιαιτερότητες και τα χαρακτηριστικά καθενός που νοιώθει μέρος του. Ένα κίνημα, όπου το ανεξίτηλο και απειθαρχία χαρακτηριστικά του, την ίδια στιγμή που συνιστούν αδυναμία σε κάποια πεδία γίνονται η ζωτικότητα και η δύναμη του σε κάποια άλλα. Το δεύτερο σημείο είναι η πεποίθησή μας πως οι διαφορετικές επιλογές αγώνα στο εσωτερικό μας και οι διαφορετικές κεραιώσεις στη δράση μας, έχουν μπροστά τους άπλετο πεδίο για να εκφραστούν και να δοκασταθούν κοινωνικά. Οι αντιπαλότητες ανάμεσα στους αναρχικούς έχουν ίσως μία κάποια σημασία, όταν θιγόνται ή αναφέρονται αξίες που συνιστούν την αναρχική- αντιξοοπιστική αντίληψη, εδύλλως αποτελούν μακροκοσμο και αυτοσούλωση.

Με δεδομένα τα σημεία αυτά, για εμάς η Θεσσαλονίκη ήταν μία ανεκτίμητη αξία εμπειρία και ανοικτή παρακαταθήκη για τα μελλούμενα. Η κριτική μας σε καταστάσεις που συνέβησαν εκεί στοχεύει στην ποιότητα και το βόθρεμα των πρακτικών και του λόγου μας και όχι στην αποστασιοποίηση και την αποξείωση ενός τόσο σημαντικού κοινωνικού γεγονότος. Αναγνωρίσαμε προβλήματα οργανωτικά, ελλείμματα ποιότητας στο συνολικό λόγο που αφηρόθηκε, ελάχιστες αλλά υπαρκτές αντισυντροφικές συμπεριφορές, τότε επικειρήσαμε με τη στάση μας να βελτιώσουμε καταστάσεις και τότε να περιορίσουμε άλλες.

Ανεβήκαμε στη Θεσσαλονίκη ως μέρος μιας ευρύτερης συλλογικότητας που υπάρχει εδώ και χρόνια αλλά και ως μέρος της συνέλευσης αναρχικών Αθηνών, που λειτουργούσε ήδη 9 μήνες πριν από τη συνόδο. Συμμετείχαμε σε όλα τα πανελλαδικά καλέσματα που είχαν ως αντικείμενο τη συνόδο του Ιούλη, συνδιοργανώσαμε τις δραστηριότητες που αφορούσαν τις προ-συνόδους σε Ναύπλιο, Αθήνα και Θεσσαλονίκη (συνόδους των υποκεντρών ενέργειας). Δράσαμε στον τοπικό χώρο αναρχικός μας, τις δυτικές συνοικίες της Αθηνών και του Πελαού με υλικό αντιληφοφόρησης, μικροφωνικές και μηχανοκίνητη πορεία με σκοπό τη δημοσιοποίηση των συλλογικών των αποφάσεων της Συνόδου εδώ που ζούμε και στην καθημερινή μας ζωή. Στην Θεσ/νίκη συνεχιστήκαμε σε περιεχόμενο με την διοργάνωση της συνέλευσης για τους μετανάστες μέσα στα κατεληγμένα πανεπιστήμια, λειτουργήσαμε μέσα από τη διαρκή συνέλευση του μεταξορροιστικού, δεσμευτήκαμε ως συλλογικότητα για την παρουσία μας και τον χαρακτήρα της πορείας για τους μετανάστες. Συμμετείχαμε στη δράση για τους πρόσφυγες στο σύνορο την Παρασκευή, και το Σάββατο κατεβήκαμε στην Εγνατία με το ε.β. σε οργανωμένο στρατησιακό με σκοπό τη σύγκρουση. Περιερεβήκαμε τέλος στη συγκέντρωση για τους συλληφθέντες έξω από τα δικαστήρια, την Κορυαή.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΝΤΑ ΑΑΡΑΒΕΤΤΗΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΤΕΛΕΣΜΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΑΝΗΛΙΩΤΗΚΙΟ

Στην αστυνομικότητα και αποκτική ελεγχόμενη Θεσσαλονίκη λίγο τις συνόδους κινήσει τον πύον της ΕΕ εκλέχθηκαν μέσα του Πανεπιστημίου από αναρχικούς και αντιξοοπιστές ως τόπος συνάντησης και επικοινωνίας συντρόφων από την Ελλάδα και το εξωτερικό καθώς και ως τόπος διαμονής και ουσιαστική αντιληφοφόρησης.

Τις ημέρες της και κατά τη διάρκεια της συνόδου πραγματοποιήθηκαν στο χώρο από συνελίξεις, εκδηλώσεις συζήτησης και αντιπαράθεσης των καλλιτεχνικών λειτουργιών αυτοοργανωμένες ομάδες ούτσες, μαχητικές και υλικές στραφές.

Στην πορεία της 2ης Συνέλευσης από τη συνόδο των 25 εκπαιδευτών και δολοφόνων της ΕΕ, μετά τις συγκρούσεις του μελέα μελέα με την αστυνομία στο καταβύθιο κέντρο της πόλης, την εκτεταμένη χρήση μηχανών ακόμα και τη μία κλασικών οχημάτων που είχαν σαν αποτέλεσμα πρωταρχικούς διαδηλωτές η αστυνομία προέβησε σε υλικές προεργασίες, συλλήψεις και άγριους βιολογικούς βίαιες διακρίσεις των ΜΑΤ επικρατώντας το χώρο των Πανεπιστημίων όπου κεντρώει κίνημα από την πορεία και εκτεταμένη στο συνολικό διασπορά, ενώ η Συγκλήτος αναφέρεται με θέμα την άρση του αμύλου. Από τη στιγμή ο χώρος των Πανεπιστημίων που εξελικόταν σε κέντρο δραστηριότητας αντιληφοφόρησης και συνέλευσης βίαια ακόμα παρακλιμακώσε από αστυνομική στρατό.

Οι σύντροφοι που παραμένουν μέσα, αποκτούν με επικεντρωμένοι οι αστυνομικές δυνάμεις και συντρο- φούν ένα κίνημα κινήσει και την άρση απελευθέρωσης όλων των συλληφθέντων της πορείας της 2ης Συνέλευσης. Εξέλιξε όλος σε κίνημα και εκτεταμένη αλληλεγγύη.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΦΩΒΗΤΕΣ ΤΗΣ ΔΟΡΕΙΑΣ ΤΗΣ 2ΗΣ ΙΟΥΛΗ

συνελίξεις συντρόφων που παραμένουν στο χώρο, ζημιώσαμε Σπυριδάκης 27 Ιούνη

Η αυτοκριτική μας αφορά το κομμάτι που μας αναλογεί στην αποτυχία συνεννόησης μέσα στα πανελλαδικά καλέσματα για κάτι πιο οργανωμένο από αυτό που υπήρξε τελικά, την απειλοφόρα προσπάθειά μας για μία πιο συγκεκριμένη παρουσία της συνέλευσης αναρχικών Αθηνών στη σύνοδο, την περιορισμένη παρουσία μας με παρεμβάσεις και διανομή υλικού σε χώρο έξω από τα πανεπιστήμια τις μέρες της Συνόδου. Η απουσία μας σε προηγούμενες συνόδους στο εξωτερικό και η πρωτόδεια ενσκόλησή μας με το ζήτημα της παγκοσμιοποίησης -λόγω των διαφορετικών κεραιχίσεων στη δράση μας- ήταν καθοριστικός παράγοντας των ελλείψεων στο περιεχόμενο του λόγου μας και στις θελές κατευθύνσεις μας για την οργάνωση τέτοιων γεγονότων. Επίσης, η αυτοκριτική μας αγγίζει και άλλα σημεία που η κατάθεση τους δεν έχει νόημα στο κείμενο αυτό αλλά έχει νόημα σε όποια διαδικασία απολογηθεί ην κοινή εμπειρία των γεγονότων της αντισυνόδου.

Στη Θεσσαλονίκη από τη δράση των Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών δεν χάθηκε κανένα στοιχείο γιατί απλά δεν υπήρχε. Οι λαγικές περί νίκης ή ήττας ενός χώρου μόνο προβληματικές και αθώατες μπορούν να είναι. Οι Α/Α που ήρθαν στην Ελλάδα (***) εξέφρασαν και απέδωσαν εκεί ό,τι ακριβώς είχαν και όπου υπερβήσαν τις δυνατότητές τους προς το καλύτερο, ήταν λόγω της μαζικότητας, του αγωνιστικού πνεύματος και της μαχητικότητας που είχε η συνάντησή τους κατά τις μέρες της συνόδου. Είναι αδιαμφισβήτητο πως τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης και το κίνημα αλληλεγγύης που εκδηλώθηκε τους επόμενους μήνες για τους συντρόφους που συνελήφθησαν εκεί, αποτελούν πλέον, σημείο αναφοράς για την αντι-θεσμική-αντικρατική δράση στον ελληνικό χώρο. Οι δυνατότητες και οι ανεπάρκειες που διαφάνηκαν εκεί, είναι κοινό βίωμα όλων μας και αυτό είναι πολύ σημαντικό για την οξύνση των κριτηρίων και την διαφάνεια των επιλογών. Η οξυνοποίηση των βιωμάτων αυτών μέσα σε συνθήκες αγώνα, μόνο προς όφελός μας μπορεί να λειτουργήσει και να ενισχύσει τελικά το μεγάλο ζητούμενο: την ανατροπή του πολιτισμού της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης για την κοινωνική απελευθέρωση.

(*) Η ΑΚΣ2003 ακολούθησε διαφορετική στάση σε όλα τα γεγονότα του Ιουνίου. Χρησιμοποίησε το κτήριο της Θεολογικής σχολής σε συνεννόηση με τις πρωτανικές αρχές, δίκως να συμμετέχει στις ανοιχτές συνελεύσεις και διαδικασίες. Πορεύτηκε σε συνεργασία με τους αριστερούς την Παρασκευή στο Πόρτο Καρράς και κινήθηκε ανεξάρτητα από το black block όχι μόνο το Σάββατο αλλά και γενικότερα. Επίσης, προώθησε τις θέσεις και απόψεις της και μέσα από καθεστωτικά Μ.Μ.Ε. με συμμετοχή σε τηλεοπτικές εκπομπές, δελτία τύπου και συνεντεύξεις.

(**) Η ολιγομελής παρουσία συντρόφων έξω από τα δικαστήρια αποτέλεσε σημείο κριτικής για έλλειψη αλληλεγγύης, που όμως διαιετώστηκε από τις κινητοποιήσεις για την απελευθέρωση των συλληφθέντων τους μήνες που ακολούθησαν.

(***) Η παρουσία συντρόφων από το εξωτερικό ήταν περιορισμένη για διάφορους λόγους που έχουν σχέση τόσο με την συγκυριακή πρόκριση άλλων δράσεων από τη μεριά τους όσο και με τις διαδικασίες επικοινωνίας των εδώ συντρόφων μαζί τους. Πάντως, οι σύντροφοι που ήρθαν είχαν έντονη παρουσία, με την διοργάνωση συζήτησης αντιεξουσιαστικού περιεχομένου, με την πρωτοβουλία τους για την δράση στα σύνορα, με την αυτοοργανωμένη κουζίνα για όλους, με την μαχητικότητά τους στις διαδηλώσεις και το έντονο ενδιαφέρον τους για περαιτέρω επαφές με άλλους συντρόφους και ομάδες. Ιδιαίτερα θετική ήταν η στάση και ο λόγος που άρθρωσαν οι σύντροφοι που συνελήφθησαν και προφυλακίστηκαν, δεδομένων των επιπρόσθετων δυσκολιών που εμπειρείκε η φυλάκη τους σε ξένη προς αυτούς χώρα.

**ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΕΕ
ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 20-21-22 ΙΟΥΝΗ**
**ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΑ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ,
ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΙ**

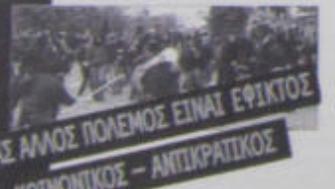
Η συνέντευξη με τον Αλέξανδρο Καραγιάννη, μέλος της ΚΕ της ΕΕ, πραγματοποιήθηκε στις 15 Ιουνίου 2003. Ο Αλέξανδρος Καραγιάννης είναι μέλος της ΚΕ της ΕΕ και υπεύθυνος για την Ελλάδα. Ο Αλέξανδρος Καραγιάννης είναι μέλος της ΚΕ της ΕΕ και υπεύθυνος για την Ελλάδα. Ο Αλέξανδρος Καραγιάννης είναι μέλος της ΚΕ της ΕΕ και υπεύθυνος για την Ελλάδα.

**ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ - ΤΡΑΣΙΚΟΣ**

αρχές της συνέλευσης αναρχικών Αθηνών

**ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΕΕ
ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 20-21-22 ΙΟΥΝΗ**
**ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΑ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ,
ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΙ**

Η συνέντευξη με τον Αλέξανδρο Καραγιάννη, μέλος της ΚΕ της ΕΕ, πραγματοποιήθηκε στις 15 Ιουνίου 2003. Ο Αλέξανδρος Καραγιάννης είναι μέλος της ΚΕ της ΕΕ και υπεύθυνος για την Ελλάδα. Ο Αλέξανδρος Καραγιάννης είναι μέλος της ΚΕ της ΕΕ και υπεύθυνος για την Ελλάδα.

**ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ - ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ**

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Κυριακή 15 Ιουνίου 2003
18:00-20:00
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟ
ΠΛΑΤΕΙΑ 14 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΚΙΝΗΣΕΩΣ αλληλεγγύης στους 7

Μία μόλις μέρα μετά τις συγκρούσεις του black block με τις δυνάμεις κατοχής της Θεσσαλονίκης και την τελευταία μέρα μιας εβδομάδας με αυτοοργανωμένες δράσεις και συνελεύσεις, γύρω στα 300 άτομα βρέθηκαν έξω από τα δικαστήρια της Θεσσαλονίκης. Η 22η του Ιούλη ήταν η αφετηρία για να ξεδιπλωθεί ένα «μικρό» κίνημα αλληλεγγύης προς σε αυτούς που βρέθηκαν στα χέρια των αστυνομικών και δικαστικών αρχών για τη συμμετοχή τους στα γεγονότα της Θεσσαλονίκης.

Πολλοί ήταν αυτοί που κατά τη διάρκεια της εβδομάδας 16-21 Ιούλη προσίχθησαν στα αστυνομικά τμήματα της πόλης, ως «υπόπτοι» για την δραστηριοποίησή τους στον κατελιγμένο χώρο των πανεπιστημίων. Οι «φιλικές» απειλές και η τρομοκράτηση εκατοντάδων ατόμων τις μέρες που προηγήθηκαν, δεν εμπόδισαν όμως χιλιάδες αντιξουσιαστές-αναρχικούς και νεολαίους να βρεθούν στους δρόμους της πόλης, να (δια)δηλώσουν την αλληλεγγύη τους προς τους μετανάστες και να συγκρουστούν με τις πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις που είχαν μετατρέψει την πόλη σε φρούριο.

Γύρω στους 100 ήταν αυτοί που συνελήφθησαν μέσα στην ομίχλη των δοκιμών το Σάββατο 21 Ιούλη. Ευλοκοπήθηκαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν. Από τους δρόμους και τις πλατείες μιας πόλης που δίδωνε «ελεύθερη» αλλά έροιζε με φυλακή, μεταφέρθηκαν στα αστυνομικά τμήματα και τους ειδικούς χώρους κράτησης που είχαν επιλεχθεί και οργανωθεί -μίνες πριν- για να τους υποδεχτούν. 29 από αυτούς ενοχοποιήθηκαν με κακοχηματικές κατηγορίες και 7 από τους 29 φυλακίστηκαν, μέσα σε ένα γενικευμένο τηλεοπτικό και δικαστικό κλίμα εκδίκησης.

Simon Chapman, Fernando Perez, Carlos Martin, Suleiman Dakduk, Σπύρος Τσίτσας, Μιχάλης Τραϊκόκης, Δημήτρης Φλυούρας.

5 από αυτούς (ο Σπύρος Τσίτσας, ο Simon Chapman, ο Fernando Perez, ο Carlos Martin και ο Suleiman Dakduk-Κάστρο) ξεκίνησαν πολυήμερη απεργία πείνας και κέρδισαν την αποφυλάκισή τους μέχρι την διεξαγωγή της δίκης, ύστερα φυσικά από σχεδόν δύο μήνες άρνησής τους να δεχθούν τροφή και ενώ ο κίνδυνος για την υγεία τους ήταν άμεσος. Οι υπόλοιποι δύο (Μιχάλης Τραϊκόκης και Δημήτρης Φλυούρας) που κρατούνταν σε ξεχωριστές φυλακές (Αυλιώνα), προέβησαν σε εφτάήμερη απεργία πείνας τις ημέρες του πολυτεχνείου.

Η μέθοδος της ομηρίας αγωνιστών και της κατασκευασμένης τους, η μέθοδος της έσκαπης ποινικοποίησης όλων των κοινωνικών αγώνων και αντιτάσεων, και εν τέλει -στην προκειμένη περίπτωση- ο κίνδυνος για αντίστοιχες βλάβες των 5 απεργιών πείνας στα χέρια της δημοκρατίας, δεν ήταν σίγουρα κάτι πρωτόγνωρο. Κάθε φορά που ο κοινωνικο-ταξικός πόλεμος οξύνεται -όπως και στην περίπτωση της Θεσσαλονίκης- και δημιουργεί ρήγματα στις συναινετικές προταγές της κυριαρχίας και στην επιβεβλημένη κοινωνική ειρήνη, το κράτος είναι αυτό που αναλαμβάνει με πλήθος κατασταλτικών και

νομομικτών εργαλείων να φυλακίσει, να βασανίσει, να παραδειγματίσει όσους έμπρακτα αμφισβητούν τους όρους υποταγής τους. Και δεν διατάζει να παύσει ακόμα και με τις ζωές απεργιών πείνας.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες, πραγματοποιήθηκαν κινήσεις και δράσεις αλληλεγγύης προς τους διακείμενους, τους φυλακισμένους και τους απεργούς πείνας. Σχεδόν καθημερινά, με αφετηρία την 22η Ιούλη, έγιναν σε πολλές χώρες και πόλεις κυρίως της Ευρώπης αλλά και της Αμερικής: συγκεντρώσεις, πορείες, εκδηλώσεις, καταλήψεις και συμβολικές επιθέσεις σε στόχους της κυριαρχίας. Απέναντι στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και την παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας, και με αφετηρία το γεγονός της αντίστασης της Θεσσαλονίκης, χτίστηκε ένα κίνημα αλληλεγγύης με ποικίλα χαρακτηριστικά αλλά και με συμφωνίες και συντονισμένες κινήσεις.

Για εμάς, όπως και κάθε στιγμή του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση έτσι και το ζήτημα της αλληλεγγύης προς τους αγωνιστές της Θεσσαλονίκης, ήταν και παραμένει ένα ζήτημα που συμβάλλει στην οξύνση του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού. Με σαφή και αξιοπραγμάτευτα τα στοιχεία της αυτοοργανωμένης και αντισυναινετικής δράσης, της ρήξης με κάθε κάθε καθεστωτικό και θεσμικό φορέα, της εναντίωσης σε κεραυνοβόλους και διαμεσολαβητικούς μηχανισμούς και μέσα.

Δεν θεωρήσαμε και ούτε θεωρούμε τους 7 θύματα νομικών αυθαρεσιών, παραδείγματα για την επιδιόρθωση των «άδικων νόμων» και υποκείμενα πάνω στα οποία θα μπορούσε να αντληθεί οποιαδήποτε μικροπολιτική υπεραξία.

Οι 7 είναι αγωνιστές.

Η αντιθεσμική δράση δεν μπορεί παρά να εναντιώνεται έμπρακτα στο σύνολο των νομικών, ιδεολογικών και ποινικών κανόνων του πολιτισμού της εξουσίας.

Η σύγκρουση με αυτόν τον πολιτισμό δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά μονόδρομος.

Η αποφυλάκιση των "7" στις 26-11-2003 απέδειξε τα όρια της δημοκρατίας. Ένας ολόκληρος καλοστημένος μύθος προβοκατοραγωγίας και πρακτορολογίας, κατέρρευσε μπροστά στον κίνδυνο να πέσουν σε κόμα οι απεργιοί πείνας.

Οι κομματικοί μηχανισμοί βρέθηκαν σε τεράστιες αντιφάσεις και μπροστά στον κίνδυνο να προκληθούν ανυπολόγιστα ρήγματα στο εσωτερικό τους από την κατάρρευση του μύθου περί πρακτόρων και προβοκατόρων, αναγκάστηκαν να περισώσουν τα προσχήματα και να προβούν σε φειδωλές δηλώσεις συμπαραστάσεως.

Τα ΜΜΕ βρέθηκαν σε τεράστια οδιέξοδα για την προβολή ή όχι των πολυμορφων δράσεων αλληλεγγύης. Οι προσπάθειές τους να αποκρίψουν ή να κατασιγάσουν τα γεγονότα αλληλεγγύης στους 7 από μεγάλο κοινωνικό κομμάτι και σε τεράστια γεωγραφική έκταση εντός και εκτός Ελλάδος, σκόνητοφταν πάνω στην ίδια την αποπίεση όλων αυτών των δράσεων αλληλεγγύης στην καθημερινότητα. Όταν λοιπόν όλοι οι τοίχοι μιλούσαν για τους 7, όταν καθημερινά όλος ο κόσμος έβλεπε και συναντούσε μπροστά του καταλήψεις-πορείες-ομίχλες-συγκεντρώσεις, τα ΜΜΕ δεν είχαν παρά να παίξουν το παιχνίδι της προβολής του κοινωνικού (πλέον) ζητήματος από τη μια, αλλά της επιλεκτικότητας αυτής της προβολής από την άλλη. Έτσι δεν είναι τυχαίο ότι στα δελτία λίγες ήταν οι πορείες αναρχικών ενώ από την άλλη πολλές ήταν οι «γενικά προσδιοριζόμενες» πορείες.

Τέλος το ίδιο το ελληνικό κράτος βρέθηκε σε αντιφάσεις. Από τη μια, διπλωματικά και διακρατικά υπήρχαν συμφωνίες για την μη παρέμβαση των προ-

των αρχών για τους Ευρωπαίους συλληφθέντες (χαρακτηριστική εδώ είναι η πλήρης «αδιαφορία» από την πλευρά της βρετανικής πρεσβείας για τον Simon Chartman) έτσι ώστε να εφαρμοστούν στην πράξη συγκεκριμένοι δικαστικοί-ευρωπαϊκοί νόμοι και συμβάσεις στα πλαίσια των παγκόσμιων δογμάτων "ασφαλείας". Από την άλλη τα δόγματα αυτά σκόπευαν πάνω στην ψευδή εικόνα που θέλει να παρουσιάζει η Ελλάδα απέναντι στην Ευρώπη αλλά κυρίως απέναντι στην Τουρκία, δηλαδή την εικόνα μιας δημοκρατικής χώρας με σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα. Την ίδια ώρα λοιπόν που η Ελλάδα προσπαθούσε να πείσει για τον «δημοκρατισμό» της και για την απόρριψη της πρότασης ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε. λόγω των μη δημοκρατικών συνθηκών στο εσωτερικό της Τουρκίας, την ίδια ώρα λοιπόν η Ελλάδα αποδείκνυε στην πράξη ότι η μοίρα των «δικών της» απεργών πείνας δεν διέφερε και πολύ από την μοίρα που είχαν οι απεργοί πείνας στο εσωτερικό της Τουρκίας.

Η ελληνική δημοκρατία βρέθηκε στα όρια της λειψόν. Το γεγονός ότι στη συγκεκριμένη συγκορία επέλεξε την απελευθέρωση (μέχρι την δική) των απεργών πείνας δεν σημαίνει ούτε ότι έχασε ούτε ότι νίκησε.

Το ζήτημα είναι ότι ο δρόμος για τις κοινωνικές αντιτάσεις είναι πλέον ανοικτός για να την επαναφέρει σε ακόμη μεγαλύτερες -ποιοτικά και ποσοτικά- περιόδους κρίσης.

Ακολουθεί ένα χρονολόγιο των κινήσεων αλληλεγγύης τις οποίες είτε στηρίξαμε, είτε συμμετείχαμε, είτε οργανώσαμε, είτε εντημεράθισαμε για αυτές, και άλλες από τις οποίες κρατήσαμε κριτική απόσταση.

- 22 Ιουνίου:** Συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια της Θεσσαλονίκης. Η συτήγρια μετά από ώρα κερδίζεται στην συγκέντρωση με νεοροπαζαδικό σπέρμα και την διαδήλωση.
- 23 Ιουνίου:** πορεία στο Γκάρντ της Αυστρίας / κατάληψη στο ελληνικό προξενείο στο Βερολίνο
- 26 Ιουνίου:** πορεία στο Ρέθυμνο
- 27 Ιουνίου:** συγκέντρωση στο ελληνικό προξενείο στη Βαλντιέβα
- 28 Ιουνίου:** συγκέντρωση στο ελληνικό προξενείο στο Λουβίνο και πορεία / συγκέντρωση στα γραφεία τουρισμού της Ελλάδος στη Μαδρίτη / συναυλία στην Μπιλμπάο και στην Καβόλα / συγκέντρωση στην Πάτρα, στην Άρτα, στην Σάμνη.
- 29 Ιουνίου:** εκδήλωση στο Βερολίνο, κατάληψη στο ιστορικό Goethe, πορεία
- 30 Ιουνίου:** συγκέντρωση στο Γιάννενα / εκδήλωση-βιντεοπροβολή στο Ηράκλειο / συγκέντρωση στο ελληνικό προξενείο στο Μιλάνο
- 1 Ιουλίου:** συγκέντρωση στο ελληνικό προξενείο στη Βαρκελώνη
- 4 Ιουλίου:** παρέμβαση στο Αργιστόλι / συμβολικές επθέσεις στα γραφεία ελληνικού τουρισμού στο Αρκεντράμ
- 5 Ιουλίου:** συναυλία στην Πάτρα και στο Λουβίνο / παρέμβαση με μικροφωνική - μουσική εκδήλωση αλληλεγγύης στο Λαρίνο
- 6 Ιουλίου:** συγκέντρωση στις φυλακές Αυλίνας / εκδήλωση στη πλατεία του τριγώνου του θεάτρου στους Αγ. Αναργούρους
- 8 Ιουλίου:** συγκέντρωση στο προάστια του πανεπιστημίου της Αθήνας και πορεία στα γραφεία του πασόκ / εκδήλωση στη Villa Amalia στην Αθήνα / εκδήλωση στο Τορίνο
- 9 Ιουλίου:** συναυλία στα προάστια του πανεπιστημίου της Αθήνας / συναυλία στο Μετσοβόρειο στα πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης
- 10 Ιουλίου (διεθνής ημέρα αλληλεγγύης):** πορεία στην Αθήνα, στη Λα Πάτρα της Μαχόρια / συγκέντρωση μπροστά από το ελληνικό προξενείο στο Μπιλμπάο, στο Τορίνο / συγκέντρωση στην ελληνική πρεσβεία στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής / παρέμβαση στα δικαστήρια της Πάτρας / συναυλία στη Θεσσαλονίκη / συγκέντρωση έξω από την ελληνική πρεσβεία της Ρώμης και πορεία προς τις φυλακές της πόλης / συγκέντρωση στο κεντρικό στο Μπουέρκος της Ισπανίας / μπανσκίεττ πορεία στις φυλακές Διαβιάν της Θεσσαλονίκης / συγκέντρωση στις Βρυξέλλες, στο Ηράκλειο Κρήτης και στην Πάτρα / πορεία με ποδήλατα και μπανσκίεττ στο Βόλο / συγκέντρωση έξω από τα γραφεία του Ε.Ο.Τ. και τις ολιγαρχικές αεροπορίες στο Λουβίνο
- 12 Ιουλίου:** συγκέντρωση στη Βαλντιέβα και στο Αλβάντε
- 15 Ιουλίου:** παρέμβαση αντιληφοφόρησης στην κεντρική πλατεία Κερκεντίας
- 17 Ιουλίου:** σπέντινγκ τσίκο έξω από την Γενική Αποστο-

- κή Διεθνούς Αθηνών
- 19 Ιουλίου:** εκδήλωση στο Βόλο
- 7 Αυγούστου:** συγκέντρωση έξω από το ελληνικό προξενείο στην Κοζάνη της Γερμανίας
- 22 Αυγούστου:** συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη
- 29 Αυγούστου:** κατάληψη σε ραδιοσταθμό της Θεσσαλονίκης / παρέμβαση στη Νεολογία Θεσσαλονίκης
- 3 Σεπτεμβρίου:** κατάληψη στο ραδιοσταθμό 1055 Rock στη Θεσσαλονίκη
- 4 Σεπτεμβρίου:** κατάληψη στο ραδιοσταθμό ΡΑΔΙΟ ΕΚΦΡΑΣΗ της Θεσσαλονίκης / μικροφωνική συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη / πορεία στη Θεσσαλονίκη
- 5 Σεπτεμβρίου:** μπανσκίεττ πορεία στις φυλακές Διαβιάν της Θεσσαλονίκης
- 6 Σεπτεμβρίου:** πορεία στη Θεσσαλονίκη
- 8 Σεπτεμβρίου:** σπέντινγκ στην ελληνική πρεσβεία στη Μαδρίτη ποδήλατο-βόμβα (ήλιος τριήμες εργάσιμα 5 απαντί αναρκοί προφασείσονται κατηγορούμενοι για την ενέργεια αυτή ενώ ταυτόχρονα ξεκινάει δράσεις αλληλεγγύης προς τους φυλακισμένους συντρόφους)
- 11 Σεπτεμβρίου:** βιντεοπροβολή στο αντιεξουσιαστικό στέκι πολιτεκνίου στη Θεσσαλονίκη
- 13 Σεπτεμβρίου:** συγκέντρωση στο προάστια του πανεπιστημίου Αθηνών
- 17 Σεπτεμβρίου:** σπέντινγκ τσίκο στην Θεσσαλονίκη
- 18 Σεπτεμβρίου:** μικροφωνική στην Πάτρα
- 19 Σεπτεμβρίου:** τριήμερο εκδηλώσεων στην Βαρκελώνη
- 20 Σεπτεμβρίου:** πορεία στο Ηράκλειο Κρήτης / συναυλία στη Μουλήνη / συγκέντρωση στη Λαμία / κατάληψη στο ραδιοσταθμό Antenna Καβάλας και πορεία στην Καβάλα / δέλετο εκδηλώσεων στην Πάτρα
- 21 Σεπτεμβρίου (διεθνής ημέρα αλληλεγγύης):** συγκέντρωση στο σιδηροδρομικό σταθμό Αυλίνας και πορεία στις φυλακές / εκδήλωση στην Σάμνη / πορεία στην Πάτρα / συναυλία και δράματα στη Θεσσαλονίκη / πορεία στη Σόφια της Βουλγαρίας στο ελληνικό προξενείο
- 23 Σεπτεμβρίου:** συγκέντρωση αλληλεγγύης στην κεντρική πλατεία Ιλίου / εκδήλωση στην Σάμνη
- 24 Σεπτεμβρίου:** εκδήλωση στην Κερκεντία και στο πολιτεκνείο Αθηνών
- 25 Σεπτεμβρίου:** πορεία στην Αθήνα / πορεία με ποδήλατα και μπανσκίεττ στο Βόλο
- 26 Σεπτεμβρίου:** συγκέντρωση στο ελληνικό προξενείο του Λαν Φρανσκόκο / συναυλία στο Αρκεντράμ
- 27 Σεπτεμβρίου:** συναυλία στην Αθήνα / εκδήλωση και συναυλία στη Θεσσαλονίκη
- 29 Σεπτεμβρίου:** πορεία στο Ελαιώνα
- 1 Οκτωβρίου:** δεκαήμερο έκθεσης έργων ζωγραφικής του Κόστου στη Θεσσαλονίκη
- 2 Οκτωβρίου:** κατάληψη στη νομαρχία Χανίων / πορεία στο Λουβίνο
- 4 Οκτωβρίου:** συγκέντρωση στην Μόλαγα και στη Μαδρίτη όσο ξεκινάει και κυκλικές εναλλασσόμενες απεργίες πείνας
- 6 Οκτωβρίου:** συγκέντρωση στην ελληνική πρεσβεία στο Λουβίνο / παρέμβαση αντιληφοφόρησης στη Θεσσαλονίκη / εκδήλωση στο ΤΕΙ Αθηνών
- 8 Οκτωβρίου:** κατάληψη στο ραδιοσταθμό 9.58 της ΕΡΤ3 στη Θεσσαλονίκη
- 9 Οκτωβρίου:** κατάληψη στο μακεδονικό κρατεοείο ειδώσεων στην Θεσσαλονίκη / κατάληψη στο ράδιο Κρήτη
- 10 Οκτωβρίου:** συναυλία στην Καβόλα
- 11 Οκτωβρίου:** κυκλική εναλλασσόμενη απεργία πείνας στην Ισπανία
- 15 Οκτωβρίου:** κατάληψη στα γραφεία της ΕΣΗΕΑ στην Αθήνα
- 16 Οκτωβρίου:** πορεία στην Αθήνα
- 17 Οκτωβρίου:** κατάληψη της γραμματείας νέας γενιάς στην Θεσσαλονίκη
- 18 Οκτωβρίου:** συναυλία στα Χανιά / συγκέντρωση στο ελληνικό προξενείο στο Μπιλμπάο / συγκέντρωση στην Σάμνη / εκδήλωση αλληλεγγύης στην πλατεία Αριστοτέλους της Θεσσαλονίκης με θεατρικό δράμα
- 21 Οκτωβρίου:** μπανσκίεττ πορεία στη Θεσσαλονίκη / εκδήλωση στο Ηράκλειο Κρήτης
- 22 Οκτωβρίου:** κατάληψη στο ραδιοσταθμό "en leonai" στην Αθήνα / εκδήλωση στο πανεπιστήμιο Κνωσού στο Ηράκλειο Κρήτης
- 23 Οκτωβρίου:** τριήμερο καθημερινές παρέμβσεις αντιληφοφόρησης σε κεντρικά σημεία των δοσιών περιοριών της Αθήνας και στον Πειραιά / τριήμερο εκδηλώσεων με συναυλίες-προβολές κτλ στο πολιτεκνείο και στην villa Amalia στην Αθήνα
- 24 Οκτωβρίου:** συγκέντρωση στην πλατεία Ελευθέρια στη Λαρυγγία / σπέντινγκ σε κυβερνητικό κτίριο και αστυνομικό τμήμα στο Μπουέρκος / συγκέντρωση στην Μαδρίτη και κυκλική απεργία πείνας / συναυλία στο πολιτεκνείο Αθηνών
- 25 Οκτωβρίου:** δράση ενταξίσεως στο Μοναστήριό / συγκέντρωση στο ελληνικό προξενείο στην Βαρκελώνη / απεργία πείνας σε έκθεση αλληλεγγύης στην Αρκεντία / εκδήλωση στη Λαρυγγία / συγκέντρωση-μικροφωνική στην κεντρική πλατεία Αργινίου
- 27 Οκτωβρίου:** συγκέντρωση στην ελληνική πρεσβεία στο Λουβίνο

29 Νοεμβρίου: κατάληξη στην ραδιοφωνικό σταθμό rock fm στην Αθήνα.

30 Οκτωβρίου: συγκέντρωση-παρέμβαση αντιεπιθεροφόρησης στη προέλαση του πανεπιστημίου Αθηνών / έκδοση έργων ζωγραφικής του Κόκτρο στο Ρέθυμνο / παρέμβαση σε εκδήλωση για τους ολιγαρχικούς αγώνες στην Λάρνα.

31 Οκτωβρίου: τριήμερη συμβολική απεργία πείνας στη Θεσσαλονίκη / κατάληξη της γραμματείας του τμήματος ΕΜΜΕ στην Αθήνα / συγκέντρωση ενημέρωσης στην Πάτρα.

1 Νοεμβρίου: εκδήλωση στην Πάτρα και στο Βόλο.

3 Νοεμβρίου: εβδομάδα δράσεων αλληλεγγύης στο Νοργιχ / συμμετοχή στο μετρό της Βαρκελώνης (αποσταλείς των εισόδων του μετρό και μεταλλικά κεφάλια - δύο άτομα συνελήφθησαν ως ύποπτοι αλλά απελευθερώθηκαν μετά από μία βδομάδα / παρέμβαση αντιεπιθεροφόρησης στην κεντρική πλατεία της Πυλαργίδος.

4 Νοεμβρίου: πορεία στη Μελβούρνη / προβολή και πορεία στο Ρέθυμνο / έκδοση έργων ζωγραφικής του Κόκτρο στο Χαλκί.

6 Νοεμβρίου: πορεία στην Αθήνα / απεργία πείνας ως ένδειξη αλληλεγγύης του κρησιόφωνου στα ληϊκά κελιά του Κοροδοχίου Βασίλη Τσαριτσάκου / κατάληξη στη γραμμή της ολιγαρχικής επαρχίας αγώνων στη Θεσσαλονίκη / προβολή και πορεία στο Ηράκλειο / έκδοση ενημέρωσης στη Θεσσαλονίκη / συγκέντρωση αλληλεγγύης στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων.

7 Νοεμβρίου: πορεία στη Θεσσαλονίκη / συγκέντρωση στην Πάτρα / κατάληξη στο δημοτικό Καβόλας και στο δημοτικό Ηρακλείου Κρήτης / εκδήλωση στην Κίρκερα / διάμετρο εκδηλώσεων στη Μελβούρνη / κατάληξη στην ιστορική τριανόνη του πολιτευτικού Θεσσαλονίκης / έκδοση ενημέρωσης στην φοιτητική ενότητα της Παύσας στην Αθήνα.

8 Νοεμβρίου: πορεία στην Αθήνα / μηλοποίηση επιθεροφόρησης γραμμής του ομίλου Αθηνών-Θεσσαλονίκης στους Αγίους Αναργύρους Αττικής / εκδήλωση στο Sheffield / διαδήλωση στην ελληνική πρεσβεία στο Λονδίνο / συμβολική απεργία πείνας 10 ατόμων στο Νοργιχ / εκδήλωση αλληλεγγύης στο Cardiff / συγκέντρωση στη Ιωάννινα.

9 Νοεμβρίου: παρέμβαση-συγκέντρωση έξω από το νοσοκομείο Παναγιωκόπου της Θεσσαλονίκης όπου νοσηλεύονται κρατούμενοι οι 5 απεργού πείνας.

10 Νοεμβρίου: κατάληξη στον ραδιοφωνικό σταθμό Ant1 Πάτρας.

11 Νοεμβρίου: εκδήλωση αλληλεγγύης στο Colchester / κατάληξη στην προέλαση του Πάντειου πανεπιστημίου Αθηνών / κατάληξη της γραμμής διαδήλωσης του πανεπιστημίου Κρήτης στο Ρέθυμνο / κατάληξη της κεντρικής διοίκησης του ΤΕΙ Καβάλας / συγκέντρωση έξω από το γενικό κρατικό νοσοκομείο Νίκαιας όπου κρατείται νοσηλεύομενος ο υπεργός πείνας Γεωργιάδης / συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από την ελληνική πρεσβεία στο Λονδίνο.

12 Νοεμβρίου: συγκέντρωση έξω από το δικαστήριο της Θεσσαλονίκης εν ώρα καθέλας των ατζιτσιαν απορρολήσις / μηχανοκίνητη πορεία στις φυλακές Κοροδοχίου και στο γενικό κρατικό νοσοκομείο Νίκαιας η οποία κατάληξη -αφαιρούμενος οδήγησε κρατικό μηχανοκίνητο- στην κατοικία του ηρωοποιού στο Κολωνάκι και στη συνέχεια διαδήλωση στην πλατεία Εξαρχείων / παρέμβαση ενημέρωσης στο δημοτικό ραδιοφωνικό Ιωαννίνων / παρέμβαση ενημέρωσης στο ΤΕΙ Λάρισας.

13 Νοεμβρίου: πορεία στην Πάτρα / κατάληξη στον ραδιοφωνικό σταθμό FM1 της Λαμίας / συγκέντρωση αλληλεγγύης στη γραμμή Ιωαννίνων / συγκέντρωση στη Λαμία / κατάληξη στο ραδιοφωνικό σταθμό ALPHA RADIO στο Ηράκλειο Κρήτης / κατάληξη της προέλασης του πανεπιστημίου Οξφόρδης στην Κορυμπή και παρέμβαση στην κεντρική πλατεία της πόλης / κατάληξη στο ραδιοφωνικό σταθμό 104.7 στην Ρέθυμνο / κατάληξη στο ραδιοφωνικό σταθμό ΕΡΑ Κοζάνης / κατάληξη στη γραμμή της εφημερίδας Θεσσαλία στη Βόλο.

14 Νοεμβρίου: συναυλία στο Λονδίνο / μηχανοκίνητη αντι-

επιθεροφόρηση στην πλατεία του Πνεύματος στην Πάτρα / διεμερη συμβολική απεργία πείνας στη Γιάννινα και στο Ρέθυμνο / κατάληξη στη δημοτική Ρέθυμνο / κατάληξη των γραμμών της υποεργατικής επιθεροφόρησης του πείνας στη Θεσσαλονίκη / κατάληξη της προέλασης του πολιτευτικού Σάββατος και κατάληξη των δημοτικών ραδιοφωνικών Σάββατος / κατάληξη των γραμμών του πείνας στο Βόλο.

15 Νοεμβρίου: συγκέντρωση και πορεία στη Θεσσαλονίκη και στο Χαλκί / συναυλίες-εκδηλώσεις στο πλαίσιο διεμερη στο πολιτευτικό Αθηνών / εκδήλωση με αναφορά συνθήματα και ρίψη μπαλιών στο ιστορικό του δικαστηρίου του Ηρακλείου Κρήτης / συγκέντρωση στην ελληνική πρεσβεία της Βαρσοβίας στην Πολωνία.

16 Νοεμβρίου: παρέμβαση σε εξέλιξη εγκαινίων του ιστορικού παιδείου στο Ηράκλειο Κρήτης / παρέμβαση-συγκέντρωση έξω από τον χώρο όπου βρίσκεται ο ιστορικός ιστορικός Σκουδαλίδης στο Ρέθυμνο / κατάληξη της ελληνικής πρεσβείας στο Παρίσι / παρέμβαση στην Ιστορική.

17 Νοεμβρίου: πορεία και συγκροτήσεις στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα / συμμετοχή στην πορεία για το πολιτευτικό στην Κορυμπή, στην Κίρκερα, στην Σάββατος στο Ρέθυμνο, στην Πάτρα, στη Γιάννινα, στην Καβάλα / κατάληξη του ιστορικού Αγίου στη Μελβούρνη και του πανεπιστημίου Αγίου στη Λαμία / κατάληξη της θεολογικής σχολής στη Θεσσαλονίκη / δράσεις αντιεπιθεροφόρησης στη Ελβετία της Λατίας.

18 Νοεμβρίου: παρέμβαση αντιεπιθεροφόρησης στον σταθμό του μετρό «άδελφοι» στην Αθήνα.

19 Νοεμβρίου: κατάληξη με διεμερη καρικατούρα στην Πάτρα / παρέμβαση σε χώρο όπου βρίσκεται ο ιστορικός ιστορικός Χριστοδουλάκης στην Κρήτη.

20 Νοεμβρίου: κατάληξη με διεμερη καρικατούρα της προέλασης του πανεπιστημίου Αθηνών / πορεία στην Αθήνα / δράση στο ιστορικό γήρας με ρίψη μπαλιών και αναφορά συνθήματων / προβολή στην Πάτρα.

21 Νοεμβρίου: πορεία στη Βαρκελώνη - δράση και καταστολή έξω από το ελληνικό προξενείο / κατάληξη στην ελληνική πρεσβεία στο Λονδίνο / συγκέντρωση στην Πάτρα.

22 Νοεμβρίου: παρέμβαση στο φεστιβάλ κινηματογράφου στη Θεσσαλονίκη.

23 Νοεμβρίου: βιτσιοπροβολή - εκδήλωση στο Leeds της Αγγλίας.

24 Νοεμβρίου: συγκέντρωση έξω από το ελληνικό προξενείο στη Μελβούρνη της Αυστραλίας / συγκέντρωση έξω από την κατάληξη της προέλασης του πανεπιστημίου Αθηνών / συγκέντρωση στην κατάληξη του "παράτητος" στην Πάτρα / συγκέντρωση στη υποεργατική δικαιοσύνη στην Αθήνα και πορεία προς την ΓΑΔΑ και τον Άρειο Πάγο / κατάληξη με διεμερη καρικατούρα στο δημοτικό κτίριο "Ανδρόγατα" στο Ηράκλειο Κρήτης / κατάληξη της προέλασης του Ε.Μ.Π. (Ζωγράφου) στην Αθήνα / κατάληξη του τμήματος ΕΜΜΕ του πανεπιστημίου Αθηνών / κατάληξη της θεολογικής σχολής στη Θεσσαλονίκη / παρέμβαση στην ομάδα του ιστορικού δικαιοσύνης στην Καβάλα και πορεία στην πόλη.

25 Νοεμβρίου: συγκέντρωση-πορεία στο Χαλκί / συγκέντρωση στην Βίρνα / μονοήμερη συμβολική απεργία πείνας 5 ατόμων έξω από την ελληνική πρεσβεία στο Δουβλίνο Ιρλανδίας / κατάληξη σε ραδιοφωνικό σταθμό στην Χαλκίδα / εκδηλώσεις και προβολές στην καταληγμένη προέλαση του πανεπιστημίου Αθηνών / συλλογή και ενημέρωση στο Μάντσεστερ / παρέμβαση στο National Film Theatre του Λονδίνου / παρέμβαση-μυθοπλασία στο Αργκόπι.

26 Νοεμβρίου: παρέμβαση και κατάληξη ραδιοφωνικό σταθμό στη Νάζο / κατάληξη της προέλασης του πολιτευτικού Κρήτης στο Χαλκί / κατάληξη στο κτίριο διοίκησης της πολιτευτικής σχολής στην Σάββατος / μηχανοκίνητη πορεία στις φυλακές Κοροδοχίου.

Δακρυγόνα

Δακρυγόνα. Το πιο πολύχρηστο όπλο της αστυνομίας. Δεν έχει σημασία που δεν είναι σφαίρες. Δεν έχει σημασία που στις περισσότερες φορές δεν έχει άμεσες θανατηφόρες επιπτώσεις στην υγεία και στην ζωή όσον τα δέχονται. Οι βλάβες στην υγεία σε αυτήν την περίπτωση εμφανίζονται αργά. Τίως και μετά από πολλά χρόνια.

Αν και δεν είναι ακριβώς προβλέψιμες το σίγουρο είναι ότι οι επιδράσεις στην υγεία των οργανισμών που τα δέχονται είναι πολλαπλές. Μελέτες που έχουν γίνει πάνω σε πειραματόζωα αποδεικνύουν ότι σε ακριβείς συνθήκες έκθεσης στα χημικά αέρια ο κίνδυνος είναι τεράστιος. Ωστόσο η αναγωγή αυτών των συμπερασμάτων στον ανθρώπινο οργανισμό δεν μπορεί να γίνει γιατί μάλα με διαφορετικά δεδομένα. Το ζήτημα στο προκείμενο είναι ότι οσοδήποτε μελέτη δεν έχει γίνει πάνω στις συνέπειες των δακρυγόνων στον ανθρώπινο οργανισμό ή τουλάχιστον οσοδήποτε τέτοια μελέτη δεν έχει επίσημα δημοσιοποιηθεί.

Τα δακρυγόνα είναι πολυδύναμοι χημικοί παράγοντες. Χρησιμοποιήθηκαν και κατασκευάστηκαν για πρώτη φορά την περίοδο του Α παγκοσμίου πολέμου. Από τότε πολλοί ήταν οι συνδυασμοί χημικών ουσιών που τα συνθέταν, ανάλογα φυσικά και με την περίπτωση. Αρχικά είχε χρησιμοποιηθεί ο χημικός παράγοντας *ci* (*w*-*chloroacetophenone*) ο οποίος προοριζόταν για δακρυγόνα στρατιωτικής χρήσης. Λόγω μειωμένης αποτελεσματικότητας και αυξημένης τοξικότητας οι χημικές βιομηχανίες οδηγήθηκαν στο να υποκαταστήσουν τον παράγοντα αυτό με έναν άλλο, το *cs* (*o*-*chlorobenzylidenemalononitrile*), ο οποίος ήταν και πιο αποτελεσματικός αλλά και πιο οικονομικός. Χρησιμοποιήθηκε σε δακρυγόνα μετά το 1950 και εδρασηθηκε στον πόλεμο του Βιετνάμ. Σήμερα η χρήση του παράγοντα *cs* εντοπίζεται και στην Ελλάδα και μάλιστα σε βαθμό περιεκτικότητας τέτοιου που κατατάσσουν τα ελληνικά δακρυγόνα στην κορυφή (όσο αναφορά την περιεκτικότητά τους σε *cs*) μαζί με αυτά του ισραηλινού στρατού. Όσο αναφορά το *ci* εξακολουθεί να χρησιμοποιείται σε περιπτώσεις εξαιρετικά κρίσιμες για τις όποιες αστυνομίες (πλευστάια γνωστή εμφάνιση του *ci* στο εξωτερικό ήταν το 1999 στις διαδηλώσεις στο Σιάτλ).

Τα δακρυγόνα είναι μακροσκοπικοί κρύσταλλοι που διακείονται στον αέρα. Επιδρούν στους βλεννογόνους αδένες και στο δέρμα. Προκαλούν δακρύρροια, βλεφαροσπασμο, ρινόρροια, πύρρισμα, βήχα, δύσπνοια και αίχθημα κάπου στα σημεία του δέρματος που εκτίθενται. Πολλές φορές προκαλούνται και γραμμοειδή συμπτώματα που παραμένουν για μέρες μετά την έκθεση. Στις περισσότερες των περιπτώσεων τα συμπτώματα σταματούν μετά από μια ήρα παραμονής σε χώρο με καθαρό αέρα.

Τοξικολογικά δεδομένα

Στρατιωτικά πειράματα με εθελοντές έδειξαν ότι πράγματι τα συμπτώματα παύουν να γρήγορα μετά την απομάκρυνση από τον παράγοντα. Στο ίδιο πειράματα κατέληξε και η Αναφορά Himsworth που παραγγέλθηκε από το Βρετανικό Υπουργείο Εσωτερικών για να εξετάσει τις επιπτώσεις της χρήσης του *CS* στη Βόρεια Ιρλανδία το 1969.

Συγκεκριμένα, το τελευταίο αναφέρει χαρακτηριστικά ότι, αν και είναι δυνατόν να προκληθεί θάνατος από πνευμονικό οίδημα, κάτι τέτοιο θα απαιτούσε την έκθεση σε συγκεντρώσεις εκατοντάδες φορές υψηλότερες από αυτές που είναι συνεπείς σε έναν φυσιολογικό άνθρωπο.

Τοξικολογικές μελέτες σε πειραματόζωα έχουν οδηγήσει στην εκτίμηση ότι συγκεντρώσεις μεταξύ 25.000 και 150.000 mg/m^3 το λεπτό θα ήταν θανατηφόρες για το 50% των ενυπλίων που θα εκτίθενται σε αυτές. Στο επίκεντρο του νέφους που σχηματίζεται με την έκρηξη κεροβομβίδας δακρυγόνου η συγκέντρωση είναι 2.000-5.000 mg/m^3 .

Ωστόσο, η έκρηξη πολλαπλών κεροβομβίδων εντός της ίδιας περιοχής ή κλειστού χώρου οδηγεί σε πολύ υψηλότερες συγκεντρώσεις. Υπό τέτοιες συνθήκες έχουν περιγραφεί περιστατικά χημικής πνευμονίτιδας και θανάτου από πνευμονικό οίδημα. Παρόμοιες συγκεντρώσεις μπορούν να προκαλέσουν επίσης καρδιακή ανεπάρκεια και πνευμονοταρξικές βλάβες.

Η κατάσταση αυτήν των ουσιών έδειξε την

ικανότητά τους να προκαλέσουν βαριά γαστρεντερίτιδα αλλά και διάρρηξη οργάνων σε πειραματόζωα. Παρόλληλα, έδειξε ότι το *CS* μεταβολίζεται προς κύνιο σε περιφερικούς ιστούς, χωρίς να είναι σαφείς οι επιπτώσεις αυτού το εσφίματος στον άνθρωπο.

Αυτό που έχει αποδειχθεί σε πειραματόζωα και ανθρώπους είναι η δυνατότητα πρόκλησης εγκαυμάτων και η ευαισθητοποίηση του δέρματος προς πρόκληση δερματίτιδας εξ επαφής.

Μελέτες του Εθνικού Ινστιτούτου Περιβαλλοντικών Επιστημών Υγείας των Η.Π.Α. κατέδειξαν την ικανότητα του *CS* να προκαλεί μεταλλάξεις στο DNA. Σε μελέτες πάνω σε πειραματόζωα έχουν παρατηρηθεί πρόωρες γεννήσεις, τερατογένεσις ακόμα και καρκινογένεσις. Παρότι υπάρχουν ενδείξεις από τις μελέτες αυτές ότι θα μπορούσε να έχει καρκινογόνο δράση σε ζώα, κάτι τέτοιο παραμένει σήμερα (πολύ περισσότερο όσο έχει να κάνει με τον άνθρωπο) ακόμη ένα επιστημονικό ερωτηματικό που κρύβει φυσικά και την πολιτική βούληση της κυριαρχίας.

Στην ελληνική πραγματικότητα τώρα, τα τελευταία χρόνια εκτός των ήδη υπαρκτών δακρυγόνων (κεροβομβίδες δακρυγόνων και ασφύζιογόνων) έχει κάνει ευρέως την εμφάνισή του στους δρόμους ο δακρυγόνο με την ονομασία «Protectojet 5» (η γνωστή σε όλους «φουσάνα»). Εισήχθη στην Ελλάδα πολλές δεκαετίες νωρίτερα ως όπλο καταστολής εξεγέρσεων σε φυλακές. Εκτοξεύει τη δακρυγόνα ουσία ορθοκλαροβενζαλονονιτρίλη (*CS*) αναμειγμένη με διοξείδιο του άνθρακα. Το βάρος της είναι γύρω στα 10 κιλά και μπορεί να οδεύσει με συνεχή χρήση μέσα σε 16 δευτερόλεπτα. Η ισραηλινή εταιρία που το παράγει προκρίνει την διακοσμημένη χρήση της ανά ένα δευτερόλεπτο. Κανείς βέβαια δεν προσδοκούσε από το ελληνικό κράτος να κατέξει βιβλιοθήκη με οδηγίες χρήσεως! Μόνο τα διαφημιστικά φυλλάδια της φουσάνας που την χαρακτηρίζουν ως εξής: «Μη θανατηφόρα, ασφαλή και απλή στη λειτουργία της, οξείδηση και ευπροσάρμοστη, η τελευταία εναλλακτική λύση για τον όπλο, το οδόφραγμα, την ταραχή και τον έλεγχο του πλήθους...».

Στις αποθήκες της ελληνικής αστυνομίας έγινε γνωστό ότι υπάρχουν και είναι έτοιμα προς χρήση δακρυγόνα από το 1962.

Μέχρι σήμερα -και στην Ελλάδα- οι ουσίες που χρησιμοποιούνται δεν έχουν ελεγχθεί από το Γενικό Χημείο του Κράτους και δεν έχει διαπιστωθεί επίσημα το μέγεθος της επικινδυνότητάς τους.

Τέλος αξιοσημείωτη είναι η νομική διάσταση της κατοχής και χρήσης των δακρυγόνων στην Ελλάδα. Το ελληνικό κράτος με διαδοχικούς κατά καιρούς νόμους παίζει συστατικά με τις ορολογίες για να εξασφαλίσει με τον πιο νόμιμο τρόπο την χρήση των δακρυγόνων από το ελληνικό ένοπλο σώμα της αστυνομίας. Το ελληνικό κράτος λοιπόν είναι ένα από τα 80 κράτη που το 1969 στα πλαίσια της συνθήκης της Γενεύης συμφώνησαν στην «απαγόρευση των δακρυγόνων ως χημικά όπλα». Το χρονολογικό έτος 2002 όμως η ελληνική βουλή επι-κέρωσε την εξάρτηση των δακρυγόνων από τη σύμβαση απαγόρευσης και παραγωγής χημικών όπλων στον ελλαδικό χώρο σύμφωνα με την οποία απαγορεύονται τα χημικά αέρια ως μέσα πολέμου και η χρήση τους τιμωρείται. Απαγορεύονται δηλαδή τα χημικά όπλα αλλά δεν απαγορεύονται τα δακρυγόνα!

Είναι λοιπόν ολοφάνερο ότι στα συμπτώματα της κυριαρχίας δεν κινεί ούτε επιστημονικές μελέτες ούτε απαγορεύσεις. Το μονοπώλιο της κρατικής βίας και σε αυτήν την περίπτωση δεν έχει χώρο για τον ανθρώπινο παράγοντα. Για τους κυρίαρχους η αξία της ανθρώπινης ζωής (όσο και εάν την επικαλούνται σε άλλες περιπτώσεις) δεν είναι αξία όταν απειλούνται οι δομές της εξουσίας. Η κρατική βία νομομοποιείται μόνο από την κρατική βία. Άλλωστε κανένα όπλο δεν παράχθηκε από την κυριαρχία για να υπηρετήσει το «σπληνωτικό καλό» αλλά για να υπηρετήσει την ίδια την κυριαρχία και να διασυνίσει την επιβολή της πάνω στην κοινωνία.

Ας μην ξεκινάμε όμως ότι ο φόβος είναι δικός τους...

για την υπόθεση της δίκης των Θ. Φουρλή και Θ. Γκινάλα

Την Τρίτη 3 Φεβρουαρίου 2004 δικάστηκαν στο κακούργιοδικείο Κατερίνης οι αναρχικοί Θωμάς Φουρλής και ο Θωμάς Γκινάλας. Είχαν συλληφθεί τον Μάρτιο του 2001 και προφυλακίστηκαν για ένα μήνα, κατηγορούμενοι για εμπρησμούς σε υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας, στην υποδιεύθυνση του Υπουργείου υγείας και στα γραφεία του STAR CHANNEL στην Θεσσαλονίκη, που είχαν πραγματοποιηθεί ως απόντησι (όπως ανέφεραν φυλλάδια που βρέθηκαν στα σημεία των επιθέσεων), για το θάνατο του Ζκρονου Παναγιώτη Βασιλέλλη από τη Μυστική που έλασσε από λευκαμία. Οι σύντροφοι αρνήθηκαν από την πρώτη στιγμή τις κατηγορίες. Τα μόνα στοιχεία στα οποία είχε δομηθεί το βαρύ κατηγορητήριο που αντιμετώπιζαν ήταν οι μαρτυρίες δύο αστυνομικών της ασφάλειας που ισχυρίζονταν ότι τους αναγνώρισαν.

Τα διευθυντήρια της καταστολής στον δικτικό κόσμο έχουν στρέψει πλέον την προσοχή τους στους ριζοσπαστικούς χώρους και τα ανατρεπτικά κινήματα που "κοσφορούν εν δυνάμει τρομοκράτες". Στην εποχή του ιδεολογηματος της ασφάλειας, της επικείμενης Ολυμπιάδας και του "κλεισματος" των υποθέσεων ενόπλης πάλης στην Ελλάδα -η δίκη του ΕΛΑ έχει ήδη αρχίσει- η δίκη αυτή είχε ιδιαίτερη σημασία και προεκτάσεις. Όποιες κι αν ήταν πάντως οι προθέσεις των εμπνευστών αυτής της δίκης έπεσαν στο κενό αφού παρά την εισαγγελική πρόταση ενόχης τους οι σύντροφοι αθωώθηκαν (σημ. η σύνθεση του δικαστηρίου ήταν με κληρωτούς ενόρκους). Το αποτέλεσμα αυτό ήταν αναπόφευκτο, λόγω της εξόφθαλμης ψευδοδικίας και του πλήθους των αντιρροσίων στις καταθέσεις των μαρτύρων οι οποίες προκάλεσαν -σε στιγμές της διαδικασίας- την αργή ακόμη και των τακτικών δικάστων. Έτσι, μια ακόμη δίκη παραδία έληξε με θετικό αποτέλεσμα για τους δίκωμένους δίκες βέβαια αυτό να εξασφαλίζει τίποτα για τις επόμενες διώξεις αγωνιζόμενων ανθρώπων. Οι καιροί απαιτούν εγρήγορη και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ. Λαϊκιστά σε όλους μας. Ακολουθούν αποσπάσματα από κείμενο του ενός εκ των δύο κατηγορουμένων :

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ

...Η διαδρομή μας στα γεγονότα του εκρέτρου αντεξουσιαστικού χώρου μας είχε προδίσει με την απαραίτητη γνώση. Ούτε "φυσικά" αρνήθηκαμ πως είμαστε ενεργά άτομα του αναρχικού χώρου πράγμα που κατέθεσαν και οι ασφαλίτες- μάρτυρες κατηγορίας - πως μας γνώριζαν δηλαδή απ' τη συμμετοχή μας σε διαδηλώσεις και δράσεις του αντεξουσιαστικού χώρου καθώς και απ' τις συνεχείς εξορκισμούς στις οποίες πάντα μας έβρισκαν να κουβαλάμε προπαγανδιστικό υλικό.

Γνωρίζαμε επίσης πως την εποχή που συνελήφθημεν βρισκόταν σε εξέλιξη η μεγάλη απεργία στο χώρο εργασίας μας (την εταιρία κοόρτερ φτερωτός έρμης του γνωστού κοβάρματος Λαμπεράκη, απ' την οποία μόλις είχαμε απολυθεί για το σπύσιμο μαζί με άλλους συντρόφους και εργαζόμενους ανεξάρτητου σωματείου) και τις κινητοποιήσεις ενάντια στις κεραίες κινητής τηλεφωνίας οι οποίες, τότε, με προέβησαν μόνο από συντρόφους είχαν πάρει μεγάλες έως ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Και οι δύο αυτές σειρές κινητοποιήσεων παρακολουσούσαν στενά απ' την ασφάλεια πολιτείας.

Όλα αυτά μαζί με την συνεχή συμμετοχή μας σε όλα τα γεγονότα και τις δράσεις του χώρου μας, έδωσαν στην ασφάλεια, όχι απλά το κίνητρο αλλά και το κατάλληλο προφίλ για να κρεατοβούμε τις 3 εμπρηστικές ενέργειες...

...Είναι αδικομαρτυρία πως όσο θα αυξάνει η αντίσταση μας στην καθημερινή κτηνωδία και όσο περισσότερο οδύνηται ο κοινωνικός πόλεμος η καταστολή θα γεννιέται και θα εξαπλώνεται. Τόσο οι διώξεις όσο και οι φυλακίσεις αλλά και η καθημερινή τρομοκρατία με εξορκισμούς και εφόδους σε στέκια καταλήξεις και σπίτια αποτελούν μέρος αυτού του κοινωνικού πολέμου. Αυτή η ένταση της καταστολής θα γίνεται όλο και πιο καθημερινή όσο πλησιάζουμε αλλωστε στη φάση των ολυμπιακών αγώνων. Δε μπορεί και δεν πρέπει όχι απλά να μας φοβίζει αλλά να αποτελεί ένα ακόμα εργαλείο ένα ακόμα πόλο αντίστασης κυρίως να καταργεί καμιά άλλη δράση μας. Όπως φάνηκε αλλωστε και απ' το κύμα συμπαραστάσης στους «7 του Ιούνη» όταν τα πράγματα δυσκολεύον η αλληλεγγύη συντονίζεται και γηγονιένεται κυρίως να υπάρχει ανάγκη καμιάς καθοδήγησης. Και όταν η δράση μας μεταφέρεται στο δρόμο, ο δρόμος απλώνεται μέσα κι έξω απ' τις φυλακές, τα δικαστήρια, τα καταστήματα, τα σύνορα.

Όταν αφορά τα μέσα του αγώνα, αυτά δε μπορεί παρά να καθορίζονται απ' τον καθέναν και να κρίνονται τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο. Αρχικά να μην μπαίνουν διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα σε βίαιες και μηβίαιες αναταστάσεις, γιατί όπως μας έδειξε και η πρόσφατη επίθεση στο Α. Τ. Ηρακλείου, δεν υπάρχουν κανόνες βίαιης εμπλοκής και ο καθέναν δικαιοσύνη να αφήνεται στερημένο με τη συνείδηση του, την πολιτική του αντίληψη, τη συγκρότηση του και την επιθυμία του.

Ο αγώνας μας δεν μπορεί παρά να είναι ο αγώνας της ζωής ενάντια στο γενεακείμενο θάνατο. Η δολοφονία του Η. Μαρογκάκη δεν μπορούσε να βρει πιο δίκαιη απόντησι απ' την επίθεση στο μακροβόλο της ασφάλειας την επόμενη μέρα.

Κάθε νεκρός από εργατικό ατύχημα, κάθε νεκρός από νόρμη ή πτηνιένους λοβροματισμούς, κάθε καταπιεσμένος που δολοφονείται στο όνομα του κέρδους δεν

παύει να είναι ένα θέμα της διεψ μας πλευράς, ένα ακόμα θέμα του κοινωνικού πολέμου και ταυτόχρονα μια νέα απία πόλεμος. Στα πλαίσια του κοινωνικού αγώνα περιλαμβάνονται όλες οι δράσεις που αποσκοπούν στην ανατροπή της κοινωνίας της τιμετάλλευσης και οι οποίες ταμπερνωματικά η μια προς την άλλη φτιάκουν τις συλλογικές μας αναταστάσεις. Κυρίως αυτό να σημαίνει σε καμιά περίπτωση τη γενίκευση και απλοποίηση του «άτι γίνεται καλό είναι» είναι σαφές πως μπορούμε αναμφορβήτητα να πάμε πως οι «βοηθές ρίξεις» των αναρχικών στην Ελλάδα κατά πολύ στεριάθικαν και στεριάθικαν στο σύνολο της παρουσίας μας και της δράσης μας. Όταν φυσικά αυτή η δράση δεν αμείλει τον κύριο στόχο μας: την κοινωνική ανατροπή.

Θ. Φουρλής
10.1.04

3 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ... Ένας σκληρός νεκρός.
Ανάμεσα στους σκληρούς της Δημοκρατίας.

Εκείνη τη φορά εκείνη η ομάδα της καταστολής να χρέματα που είχαν συλλαμνωθεί οι λοβροματί της Εθνικής Τράπεζας για τον εμπρησμό του Ζκρονου Π. Βασιλέλλη από τη Μυστική.

Το θέμα είναι με εμπρηστές του πόνο και κρεατοβόλο έλασσε από τα ΜΜΕ.
Κανείς νεκρός για το νόρμη εξορκισμ. Όπως πάντα...

3 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Ένεργη κρίση να βρεθεί.

Όχι για εκείνη ή καμιά άλλη κρητική δολοφονία, αλλά για τις καταρτητικές επιθέσεις που έλασσαν στη θεσσαλία, σε υποδιεύθυνση του υπουργείου υγείας, σε υποκατάστημα της Εθνικής και σε τηλεοπτικό σταθμό, ως απόντησι, μετά τον θάνατο του Ζκρονου.

Με διάτρητη καταρτηρητήρια, ψευδοδικία, αναρτήτες και μόνο αδικομαρτυρία στοιχεία τη συμμετοχή των κατηγορουμένων στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ.
ΣΤΟΥΣ Θ. ΦΟΥΡΛΗ και Θ. ΓΚΙΝΑΛΑ
ΠΟΥ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ 3 ΦΛΕΒΑΦΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΗ

Κατηγορηθεί και ως έκτακτη κρητική της Ελλάδας και ως βρωμιά

στο έθνος να σπασουμε τον τρομο

Ο Δεκέμβρης ήταν δώδεκα μήνες παρά ξενισμός με την απλευθέρωση των 7 φυλακισμένων συντρόφων για τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης. Σπρωδύθηκε από πολλούς θανάτους -αυτών που θα λέγαμε- κολλημένους και έζησε με την επιβλαβή ξενισιά των γειτονιών μέσα σε ένα κλίμα παθολογικού καταναλισμού. Ο χρόνος που έρχεται θα είναι ένα χρόνος κερβίσιος για την ελληνική δημοκρατία και θα καθορίσει το πολιτικό και κοινωνικό μεσοπρόθεσμο μέλλον. Η Πρωτοβουλία Αντιστασιαστικής Δράσης διοργανώνει ένα διήμερο στη βάση, αφιερωμένο του εντοπισμού κάποιων σημείων όπου αφορά το μέλλον του κοινωνικού και τοξικού ανταγωνισμού για τον καινούργιο χρόνο

(ενδιαφερόμενα αλλά δύσκολη συζήτηση την Παρασκευή 9 Γενάρη το απόγευμα). αφιερωμένο δε, μια ιστοσελίδα απάντηση στο έθνος για όλα αυτά που είναι συμβίβη τον τελευταίο μήνα με το γιορτινό κλίμα να θέλει να τα επικυβώσει (παρέα από την κεντρική πλατεία Πλάκα προς την πλατεία Αγ. Αναργύρων την επόμενη μέρα Σάββατο 10 Γενάρητο πρωί). Η βροχή δυσκόλεψε την πορεία που έγινε με 60 περίπου άτομα και την πρωτοφανή για τον περιοικό - αλλά ενδεικτική για τα νέα καταστασιακά επίπεδα "συνοδεία" 2 δημοφιλών ΜΑΤ και ασφαλιτών από διάφορα τμήματα των δικαστικών προσώπων. Ακολούθησε το κείμενο που μοιράστηκε στην πορεία όπως και διάφορες φωτογραφίες.

Στις 5 Δεκέμβρη, στο Ηρώδλειο της Κρήτης, ένα αυτοκίνητο με τρία άτομα δεν σταματάει σε μελάνο της αστυνομίας. Τα άτομα που επιβιβάζονται στο αυτοκίνητο όχι μόνο δεν πυροβολούν αλλά δεν κινούν καμία επιθετική κίνηση. Άλλωστε δεν σταματούν στο μελάνο. Αυτό θεωρείται αρκετό για τους μπήτσους που γυρνούν το αυτοκίνητο(!) με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ο 22χρονος συνεπιβάτης Η. Μαρμαράκης.

Στις 17 Δεκέμβρη σε ένα από τα εργοστάσια του 2004 ένας "ξένος εργάτης", ο Μ. Μπόουα, σκοτώνεται κεραιώντας σταθερά φηλά τον "προβλεπόμενο" αριθμό των νεκρών στα λεγόμενα εργατικά "ατυχήματα". Για μια ακόμη φορά επιβεβαιώνεται με τον πιο απεχθή τρόπο η εντατικοποίηση της δουλειάς, οι ελαστικές επιθετικές και οι άλλες συνθήκες ασφάλειας στα αληθινά ατυχήματα.

Στις 20 Δεκέμβρη και στα ανοχτά της Ρόδου η θάλασσα κατατίνει τις ζωές 56 προσφύγων, ανθρώπων που οι "αντίστοιχοι αξιωματικοί του δικαστικού κόσμου" εξαίρωνται από τους κόποι τους είτε με βόμβες είτε με λεηλασία των φυσικών τους πόρων και τους έβρισαν στα νερά σύνορα του φρεντικού παραδείσου τους.

Στις 25 Δεκέμβρη δεν υπάρχει ούτε ίχνος από θάνατο, υπάρχει μόνο η γέννηση ενός Θεού με τις επιλογές του κόσμου των εμπόρων, εν μέσω επιβλαβών ξενισιών και καταναλιστικών δεινών. Τιποτέ δεν πρέπει να επισημαίνει τη γιορτή. Ο θάνατος είναι ένα συνθηματικό φαινόμενο που αφορά την καθημερινότητα των θνητών, ενώ τα χρησιμοποίημα υπάχρονται για να εξυφάνουν τους ανθρώπους σε πλαθωρασιές θεούς που δικαιούν κάτι από την ανωνυμία των εμπόρων.

Την 1 Γενάρη ήταν όλα ακόμα πιο εκκοσμοφαντικά με το τεχνητό φως των πυροτεχνημάτων να θέλει να τραβήξει το βλέμμα των ανθρώπων στον ουρανό μακριά από την ταπεινότητα όχι μόνο αυτών που συμβαίνουν δίπλα του αλλά και μέσα του.

Όλα οι απάτες όμως σύντομα χάνονται μέσα στο ανοχτό στόμα της χιόνισης πραγματικότητας. Πόσοι νεκροί θα έχει ο Γενάρης; Πόσοι νεοέλευτοι θα γυρνούν στα μελάνια επειδή δεν θα πετύχουν στις προσπάθειες της νομιμότητας; Πόσοι εργάτες - "ξένοι" ή άλλους αυτό έχει σημασία μόνο για φασίστες - θα γλιστρήσουν από τη σκαλωσιά, θα καταλίττωθούν από τα μπάζα, θα χτυπηθούν θανάσιμα από μηχανήματα στα εργοστάσια της αδηφάγης και δολοφονικής κίτας των μεγαλοεργολάβων; Πόσοι προσφύγες θα αφήσουν την τελευταία τους ανάσα στη Σκόλλα της "ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής" και τη Χάρηθη των δικαστικών;

Σε αυτή τη θλιβερή δημοκρατία που ζούμε, το πόσο κοστίζει η ανθρώπινη ζωή φαίνεται από την ποιότητα του θανάτου. Αυτή η δημοκρατία που μόλις τελείωσε μια "δύσκολη δίκη" με κεντρική ιδέα την "επιβολή" αξία της ανθρώπινης ζωής, προς τιμήρα δημιουργική καταναλώση, δεν χρειάζεται

ούτε καν μνημόνιο για να διαχειριστεί από τις δεκάδες ανθρώπινες ζωές που θύνασε στο βωμό των πραγματικών της αξιών: της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Στο όνομα αυτού που η πολιτική διαχείριση ονομάζει "σύγκλιση με την Ευρωπαϊκή Ένωση" θα εντατικοποιηθεί η παραγωγική διαδικασία και θα συμπιεστούν κι άλλο οι μισθοί με όλο το βάρος να πέσει στην πλάτη των εργαζομένων και των ανέργων. Στο όνομα της "δημόσιας ασφάλειας" αλλά και των ολιγαρχικών αγώνων θα επιταχίσει ο κοινωνικός έλεγχος και η κρατική καταστολή σε τέτοιο βαθμό που ένοχοι θα είναι όλοι, ανά πόσο στείρα και θα βρίσκονται παντού, η βαρβαρότητα της αστυνομίας θα γίνει ημερήσια διάταξη και η ρουτίνα θα ανεγείρει οι κοινωνικοί αρετή. Για τη δημοκρατία μας, η κοινωνική συνείδηση δεν χρειάζεται πάντα την λεπτή τέχνη της κριτικής μια και η κρισιμική τομή αποδυναμώνεται πιο αποτελεσματική στη δύσκολη συγκυρία που ζούμε.

Τα ΜΜΕ που έχουν αναλάβει την κοινωνική χειραγώγηση έχουν ήδη ενσωματώσει το πρότυπο του τηλεοπτικού ανθρώπου. Τόσο πειθίσιος στις προσηγορίες της πολιτικής σταθερότητας και της νομιμότητας όσο απίθανος και επιθετικός ενάντια στην διασφάλιση της τάξης. Τόσο χυνών βιολογικών στον δημοκρατικό του κανάλι όσο ασυγκρίτητος και ανειδίκευτος ως καταναλωτής. Τόσο ήλιθιος να ζητεί όσο εξυπνος για να κερδίσει σε ένα τηλεπαιχνίδι.

Τα αριστερά κόμματα που έχουν αναλάβει την πολιτική χειραγώγηση των κοινωνικών αγώνων έχουν εδώ και καιρό προσενηθεί στον βωμό της νομιμοφροσύνης, της θεσμικής ενθάρρυνσης και των κοινοβουλευτικών ηθών. Τόσο κεραιώτικοι όσον αφορά την διεκδίκηση των συμφερόντων του ελαστικού κομματικού μηχανισμού όσο γκερινάριδες ή και σιαπηλοί ενάντια στην αμή εκμετάλλευση και την απαξίωση της ζωής των "μη προνομιούχων". Τόσο παρόντες εκεί από όπου θα εισπράξουν πολιτική ιεραρχία όσο απόντες από εκεί που θα πρέπει να γυρνούν μέσα στο αντιστασιακό πλήθος. Τόσο συνδικαλιστικά παρόντες στα θανάσιμα εργοστάσια όσο απάξιιστα απόντες από τα Τμήματα Μεταγωγών όπου βασανίζονται μετανάστες.

Δεν ζούμε για να μετράμε τους άτιχτους νεκρούς εκμεταλλεζόμενους και καταπιεζόμενους του κάθε μήνα. Δεν είμαστε μοιράζοι για να αποδεχόμαστε τον πόνο, να ζούμε τη δυστυχία και να περιμένουμε το θάνατο που μας επιβλαβόσσει ως μοναδική προοπτική της ζωής μας τα κάθε λογής αφεντιά. Δεν πρόκειται να ακιμμήσουμε τα όνειρα και τις προσδοκίες μας στη θάλασσα της τηλεόρασης. Δεν πρόκειται να γίνουμε κομματικά εργαλεία σε δικαστικούς μηχανισμούς εξουσίας.

Ναι γιατί βρισκόμαστε πάλι στους δρόμους. Γιατί στους δρόμους απεί ο τρομος.

Γιατί μόνο οι ενεργές κοινωνικές αντιτάσεις μπορούν να είναι η απάντηση.

Γιατί ο αγώνας για την ελευθερία είναι αδιαπραγματεύτος.

Γιατί τιποτέ δε δοκιμάζεται. Καταδικάζεται με την αξίωση του κοινωνικού αντιπροσώπου, με την εμπροχτή απάντηση στις επιλογές των αφεντιών.

Παλαστίνη

αντιφάντα και Ισραηλινοί αντιφρονούντες

Το κράτος του Ισραήλ οχυρώνεται. Η εδώ και χρόνια επιχείρηση κατασκευή ενός φυσικού φράγματος στην "προσωρινή διαγραμμή" των Παλαιστινίων κατακτισμένων υλοποιείται σταθερά. Σε μήκος 530χλμ και ύψους 8 μέτρων, δεν περιλαμβάνει μόνο φυσικούς στείλιους "καθαρού ζώνος", δεκάδες φυλάκια ελέγχου. Είναι μια μεγάλη πολεμική κίνηση, ταπεινώση και εξαθλίωση του παλαιστινιακού στοιχείου. Αν μη τι άλλο το τείχος αυτό, κρόμασμα των κατακτισμένων και μεταβουτημένων αμυντικής αρχιτεκτονικής, είναι η πιο ευρύτατη κερσιτή στους εμμετρηούς σχεδιασμούς του ισραηλινού κινεζιστών.

Το σε άλλους καιρούς ισχυρό κίνημα εναντίωσης στον κόκορα του κεντρικού του Ισραηλινού κράτους, στέκει θολωμένο και αναμειγνύεται να γτυπηθεί την εθνοκρατική προπαγάνδα και τη φιλοσοφία των "αντιτρομοκρατικών" σταυροφοριών. Παρόλα αυτά, κίνησης εναντίωσης (ακόμα και μέσα στις αντιφάσεις τους) εξαπλώνονται δυνατά στα μεσοδιασμένα κοινωνικά αντανακλαστικά και προκαλούν τριγμούς στο κεντρικό του Ισραήλ.

Πρόσφατα κατατάσσθηκαν σε φυλάκισια ενός έτους 5 Ισραηλινοί ηρωϊκές στρατεύσεις, που αρνήθηκαν έναν πιο αιχμηρό λόγο ενάντια στο μνημονικό του στρατού. Ξεπερνώντας τις λογικές μιας απλά φιλοσοφικής στάσης που παράλληλα αποδεχόταν το ρόλο και τη νομιμότητα του στρατού. Ταυτόχρονα κεντρικός στόχος των αντιφαστικών κινήσεων αποτελεί και η δράση ενάντια στο περίφημο τείχος. Το κείμενο που παρατίθεται έχει σημαντικό αξία για τις υποκείμενες δυναμικές που αρθρώνονται στη στρατιωτικοποιημένη και "επιμετρούρα" κοινωνία του Ισραήλ. Η κίνηση μέσα απ' το τείχος αποτελεί ζήτημα.

Ανοίκνωση των Αναρχικών ενάντια στο Τείχος

Αυτές τις μέρες, με την κατασκευή του συστήματος φρακτών, τάρων και του διαχωριστικού τείχους που κλέβει τα χαράμια και σπέρνει τους ανθρώπους κλεισμένους χωρίς να απαραίτητα για την επιβίωση μέσα, όταν εκατοντάδες κλιμάκια είναι αποκλεισμένοι από τις υπηρεσίες υγείας, από τα σχολεία και από τις βασικές υποδομές, αναγκασμένοι να επιλέξουν ανάμεσα στον "εθελούσιο" εκπατισμό ή το θάνατο, είναι καθηκόν μας ως ανθρώπινα όντα να παλέψουμε ενάντια σ' αυτά τα εγκλήματα.

Ανοίξαμε με τη βία τις καγκελόπορες στο Mas'ha για να ανοίξουμε ένα ρήγμα στο τείχος του μίσους και, με τις δράσεις μας, να προτείνομε μια παλλόμενη και ζωτική εναλλακτική στην πολιτική απαρτία της ισραηλινής κυβέρνησης. Εμείς, για τους οποίους έχει σημασία η μοίρα αυτής της γης, θεωρούμε το σύστημα φρακτών και τείχους μια απάντητη καταστροφή για τον παλαιστινιακό λαό, αλλά και άμεση απειλή για μας και για οποιονδήποτε επιθυμεί μια σίγουρη ζωή ειρήνης. Δεν είναι περιφροση για την ασφάλεια. Είναι μια ρασιστική περιφροση απαρτίας που θα αποτελέσει απία να κινείται αίμα επί πολλά χρόνια.

Επιδικάζουμε στις καθημερινές μας ζωές να ζήσουμε τις αλλαγές που θέλουμε. Δουλεύουμε μέσα σε πνεύμα πλήρους συνεργασίας, χωρίς ηγέτες. Φτάνομε στις αποφάσεις μας μέσα από τη συνάντηση και ο καθένας συμβάλλει ανάλογα με τις δυνατότητές του. Πιστεύουμε ότι μπορεί να επιτευχθεί δικαιοσύνη και ισότητα με την ελεύθερη συμφωνία ανάμεσα στα πρόσωπα, και ότι το κράτος αποτελεί μόνο το εργαλείο επίθεσης των εθνικιστών ή ταξικών κορφαρικών ομάδων.

Είμαστε ρεαλιστές. Για μας είναι σαφές ότι η κατάργηση του κρατικού συστήματος δεν θα γίνει εύκολα. Αλλά και σήμερα μπορούμε να βρούμε έναν τρόπο ζωής "χωρίς κυβερνούντες και κυβερνιόμενους", "χωρίς αφεντικό και σκλάβους". Η άμεση δράση γίνεται δημοκρατική πράξη όταν η δημοκρατία παύει να λειτουργεί. Το Τείχος του Βερολίνου δεν έπεσε από τις κυβερνήσεις ή τις συμφωνίες, αλλά από τους ίδιους τους πολίτες που το κρέμισαν με τα χέρια τους.

Πάντα, θαρρούμε, μας έκαναν πλύση εγκεφάλου με το μίσος και το φόβο απέναντι στους Παλαιστινίους γειτόνους μας. Δεν πηγαίνομε εκδρομή στην ύπαιθρο χωρίς έναπλη συνοδεία... Μας έλεγαν ότι εμείς είχαμε τέτοιη εθνικό κέρρι, αλλά δεν είχε υπάρξει απάντηση. Όμως τα ψέματα αυτά αποκλήθηκαν και τώρα είναι μπροστά στα μάτια όλων όσων συνεργάζονται στις δράσεις ενάντια στην κατοχή. Κοιμηθήκαμε μαζί κάτω από τις ελιές (την τις ξεριζώσαν), βολίσαμε μαζί ως την περιφροση και θα συνεχίσουμε να παλέψουμε μαζί - Ισραηλινοί, Παλαιστίνιοι, διεθνείς - για την ειρήνη και την ισότητα για όλους.

Πάνε τα χρόνια που οι καλοί άνθρωποι λένε πως όταν εφαρμόσει η βία μεταφορά των Παλαιστινίων, αυτοί θα ξεπλώσουν μπροστά στα φορτηγά και στα λεωφορεία, για να εμποδίσουν να συντελεστεί ένα τέτοιο εγκλημα. Αλλά έχουν ήδη αρχίσει! Όταν αφαιρείς από τους ανθρώπους τη δυνατότητα να έχουν πρόσβαση στα μέσα βιοπορισμού, δεν έχουν πια επιλογή. Κατά κλιμάκια εγκαταλείπουν ήδη τα χωριά τους για να βρουν τροφή για τα παιδιά τους. Η εθνοκάθαρση υπάρχει, μπροστά στα μάτια μας και έχουμε μια μόνη επιλογή: να χρησιμοποιήσουμε εκείνα τα λίγα δικαιώματα που απολαμβύνομε ακόμα, κατάλοιπα της εσχιάς της ισραηλινής δημοκρατίας, για να τοπιάσουμε τους ρασιστικούς και ανήθικους νόμους. Ναι, να ριζώμε τις καγκελόπορες και τις περιφροσεις, να μιλοκράνομε τις μικροδράσεις με το κορμά μας, να μπούμε στις κλειστές στρατιωτικές περιοχές, να μετατρέψουμε τον εαυτό σε φίλος! Η παλαιστινιακή και ισραηλινή αντίσταση θα συνεχιστεί όσο διαρκεί η κατοχή που είναι αιχμή και υποδομή του τρόμου.

παλιά συνταγή μιας μεταμοντέρνας κατοχής

Έχουν περάσει ήδη αρκετοί μήνες από την «επίσημη» λήξη του πολέμου στο Ιράκ κι όμως τίποτα δεν έχει ακόμα καταρθείσει να συμβάλει τις αντιθέσεις τις αντιφάσεις τις ασυνέχειες την ίδια «στρεβλή» κλασική ιμπεριαλιστική μέθοδο σε καρούς που όλα έδειχναν πως κινούμαστε προς τη «κατανοητή» δημοκρατία μιας δομικά ενοποιημένης κυριαρχίας. Κι αν κάτι συνεχίζει να επιβεβαιώνεται αλλά και να αξύνεται, είναι όλα τα παραπάνω. Πετρέλαιο ευδοκοριαρχικός ανταγωνισμός ανανέωση και τόνωση της οικονομίας, διοχέτευση μιας εσωτερικής κρίσης των ΗΠΑ προς ένα εξωτερικό πόλεμο, ιμπεριαλισμός και πωγωνίσματα-επιτροπή στους παραδοσιακούς εθνικρατικούς κώδικες, όλα αυτά τελειωμάτων, μέσα και στις πιο ξεκάθαρους αντιθέσεις τους συνδέονται πάνω στη βάση μιας εξελισσόμενης αντιιμπεριαλιστικής στασιμότητας. Και κει θα πρέπει να σταθούμε. Το αν όλοι αυτοί οι νέοι σχεδιασμοί αφορούν και σηματοδοτούν ένα νέο μεταβατικό στάδιο του καπιταλισμού μπροστά στην αποτυχία του συγκεκριμένου παγκοσμιοποιητικού μοντέλου, ή απλά μια πρόσκαιρη ανασύναξη δεν μένει παρά στο άμεσο μέλλον να διερευνηθεί. Όλα πάντως δείχνουν ότι το ξεδίπλωμα αυτής της «ανισόροπης» και μονομε-

ρους πολεμικής κούρασης άγεται και φέρεται στο εσωτερικό του ενδοκυριαρχικού πεδίου από την ίδια την αιματηρά δυναμική της. Ένα κράμα αλλαγών, διατακτικής, «φύκραιμης και διαπραγματικής»

πολιτικής και βραχυπρόθεσμοι πλυστικολογήματος και αρπαγής. Εξάλλου αυτό που βλέπουμε να διαδροματίζεται σε παγκόσμιο επίπεδο μετά την ημερομηνία σύμβασης της 11/9, δεν είναι απλά αστυνομικού τύπου εκθαμβιστικές περιθωριακών κρατών ή απλά νέο ή παλαιοιμπεριαλιστικές επεμβάσεις σε ιμπεριαλιστικές χώρες αλλά το ξεδίπλωμα μιας «νέας» αντιιμπεριαλιστικής φιλοσοφίας. Μέσα και έξω από το εθνικό σύνορα, ο στασιασμός της κυριαρχίας είναι όσο ποτέ άλλοτε πολεμικός.

ασύμμετρη αμερικάνικη αυτοκρατορία

Το «τέλος» του πολέμου άρπασε έκθετους τους πιο έμπειρους και έμπειρους σχεδιαστές του. Όλος ο πολεμικός σχεδιασμός της «επόμενης μέρας» δέχεται ισχυρά πλήγματα από τον καλά οργανωμένο και κομάρω λειτουργικό ανταρτοπόλεμο των κροκετών. Και μπορεί να μην μίσημε για εκατόμβες αμερικάνων πεζοναυτών, αλλά η φθορά είναι πολλή μεγαλύτερη και κυρίως σε άλλο επίπεδο από τους επίσημα 200 μεταπολεμικά νεκρούς αμερικάνους. Οι τραγισμοί είναι ορατοί, όταν το ίδιο το πιο θερμότερα και φιλοπόλεμο εξουσιαστικά μπλοκ στο εσωτερικό του αμερικάνικου κράτους, τα λεγόμενα νεοσυντηρητικά (που προετοιμάσαν το έδαφος των πολεμικών επιχειρήσεων) αρχίζουν να φελλίζουν περι αναγκαιότητας απεγκλιβισμού από το Ιράκ. Δεν είναι τυχαίο ότι κάποια στρατηγικά κινήματα μελετών έχουν ήδη αρχίσει να πιέζουν και να κάνουν ασκήσεις επί κάρτου για την οριστική αποχώρηση των

αμερικάνικων στρατευμάτων το 2007. Πραγμα όμως που καταρριπείται όχι μόνο από δολώσεις υπακόμων αξιωματικών αλλά και από την πιο πρόχειρη ανάγνωση της πραγματικότητας. Αν το 1991 ο προελαύνων στρατός των ΗΠΑ προέκρινε τη διατήρηση του καθεστώτος του Σανταμ, σίγουρα τώρα δεν μπορεί πλέον παρα να επιλέξει μια παρατεταμένη κατοχή προς αποφυγή μιας νέας ανεξέλεγκτης αστάθειας. Το κυρίαρχο δόγμα για την εξάλειψη και ισχυροποίηση των αμερικάνικων συμφερόντων φαίνεται ότι ήρθε για να μείνει για τα καλά αυτή τη φορά στην περιοχή. Και αυτό δεν αφορά απλά και μόνο το πετρέλαιο. Σίγουρα βέβαια οι ΗΠΑ με την κατοχή του Ιράκ δεν αισθάνονται πια τόσο ακράτητες του «νευρειακού τους διλλήματος». Ταυτόχρονα όμως και εξίσου σημαντικό είναι ότι πλέον βρίσκονται στα νότια δυο ιδιαίτερον προδιαγεγραμμένων στόχων: Ιράν και Συρία. Επιπλέον προάθουν την απαλλαγή και αποτίμηση των αναξιοπιστων φίλων της Σαουδικής Αραβίας, ασκώντας πλέον μια πιο επιθετική και λειτουργική πετρελαϊκή πολιτική στην αλαζονία των αραβικών πετρο-κρατών. Το αμερικάνικο κράτος ήδη εδώ και καιρό αναπαρθύβιζει τις συμμαχίες του στην ευρύτερη περιοχή της μεσης Ανατολής και της Κεντρικής Ασίας. «Όλες οι ρεθμύσεις που έγιναν στη Μεση Ανατολή μετά το 1917 από τους Εγγλέζους για να αναπληρωθεί το κενό που δημιούργησε η διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας καταρρέουν», δήλωναν πέρσι στο Πεντάγωνο.

Αυτό που έχει αναδειχτεί πλέον μετά από τους πρώτους 8 μήνες «ελεύθερου» Ιράκ για τις κατοχικές δυνάμεις, είναι μια γενική αδυναμία διαχείρισης της παρατεταμένης κρίσης. Δεν είναι μόνο το δυσβάσταχτο οικονομικό βάρος. Εξάλλου αυτό μπορεί μεσοπρόθεσμα να λειανθεί από την διαχείριση των πλούσιων πετρελαϊκών κοιτασμάτων. Το αμερικάνικο κράτος χωρίς να απειρολεί τις βασικές συνιστώσες της μονομερής του δράσης, αναγκάζεται εκ των πραγμάτων να θέσει επί τάπητος το ζήτημα της διεθνούς διαχείρισης του προβλήματος. Οι ίδιοι εγκέφαλοι που πριν μερικούς μήνες αποξίνωναν το «παρωχημένο και βραδοκίνητο» NATO τώρα επαναφέρουν το ζήτημα της ζωτικής αναγκαιότητάς του. Το αμερικάνικο κράτος δεν κάνει βέβαια, ούτε κατά ανάγκη πανικοβλήεται ή αγχωμάκ, αυτό που ουσιαστικά κερδίζει είναι το να νομιμοποιήσει και να ενδυναμώσει τις συγκεκριμένες λογικές τέτοιων αστυνομικού τύπου επιχειρήσεων. Θυρακίζει ουσιαστικά, με την αλαζονία του πρωτοπόρου, ένα «νέο» status quo στην αντιμετώπιση ασύμμετρων και συμμετρικών απειλών, (μέσα σε αυτό το πλαίσιο εγκαινιάζει και τους νέους όρους πλυστικού που κινά μόνο τις χώρες της «Λεσχης των Προθύμων», τιμαρώντας έτσι τους ηγεμόνες των δυτικών κρατών που δεν συμμετείχαν ενεργά και δεν στήριζαν την επίθεση στο Ιράκ). Παράλληλα βέβαια, εκκόμενο αντιμετώπιση με τις στρατιωτικές του αδυναμίες που αναδεικνύονται από την κατοχή των κροκετών εδαφών (που καταδεικνύουν περύτερα ότι βρίσκεται ακόμη πολύ μακριά από το να μπορεί να δρα πολυεπίπεδα και σε πολλές γωνιές του πλανήτη ταυτόχρονα σε τέτοιο τουλάχιστον βεληνικές που αφορά μακροχρόνια κατοχή εδαφών), απεγκλιβίζει δυνάμεις χρήσιμες για νέους αιματηρούς σχεδιασμούς.

Ιράκ: μεταπολεμικές ιδιαιτερότητες

Το πολυεθνικό Ιράκ, φυγόκεντρο και ασυντόνιστο μπορεί στη δίνη της νέας του πραγματικότητας, αποκτώντας επεκτάδυνα ασταθής δυναμικές, δύσκολα ελέγχζιμες και από τις κατοχικές δυνάμεις. Σίτες του νότου, ασυνίτικη πλειοψηφία, κούρδοι του βορρά, αποκτούν πλέον ως ξεχωριστές οντότητες το ρόλο μιας κρίσιμης μάζας στους περαιτέρω σχεδιασμούς για το μέλλον αυτής της γωνιάς του πλανήτη. Κι αν οι μέχρι στιγμής επιθέσεις που δέχονται οι κατοχικές δυνάμεις προέρχονται κατά το μεγαλύτερο ποσοστό από τον ασυνίτικο πληθυσμό που στα χρόνια του Σανταμ «απολάμβανε» την «έννοια» του, τίποτα δεν αποκλείει την γενίκευση μιας επιθετικής στρατηγι-

κής από όλο και μεγαλύτερα και ετερόκλητα κομμάτια πληθυσμού, χωρίς απαραίτητα ενιαίο σκεπτικό, χωρίς ενιαίες στοχεύσεις.

Η γνώριμη από παλιά τακτική των αποικιοκρατών, του «διαίρει και βασίλευε», της πρόκλησης περαιτέρω προστριβών, δημιουργία νέων διαχωρισμών ανάμεσα στις κοινότητες που κατακτούσαν, δείχνει στην περίπτωση του Ιράκ να μηδενίζει. Αυτό που τρομάζει τις κατοκικές δυνάμεις είναι η περαιτέρω ανάμιξη του «ασταθούς» σιτικού πληθυσμού στην αντίσταση. Και η προσπάθεια προστατευτισμού του δικτατορικού πέρα από την διάκριση καχυποψία για τους «απελευθερωτές» (οι ίδιοι ήταν εξάλλου που τους άφησαν έκθετους 12 χρόνια πριν στην εκδικητική μανία του Σαντάμ, στο πρώτο πόλεμο του Κόλπου). Οι «πίτες» αποτελούν κρίσιμη μάza και για την (σίτιση) Τεκεράνη που βάζει και το δικό της κομμάτι αποσταθεροποίησης, για την καλύτερη τοποθέτησή της στο παιχνίδι της περιοχής. Εξάλλου αν αναίξουν οι ασκήσιμες διαθρησκειακές ή εθνοτικές συγκρούσεις θα είναι πολύ δύσκολη και ασύμφορη για τους «απελευθερωτές», τουλάχιστον για τώρα, η τοποθέτηση στη μια ή την άλλη πλευρά.

Το εξελισσόμενο αντάρτικο, ακόμα και μετά τη σύλληψη του Σαντάμ, μοιάζει πολιτικά ούτε από έναν γνώριμο αραβικό εθνοισμό στα πλαίσια μιας παναραβικής απελευθέρωσης και ούτε από έναν καινούριο για την ιστορία του Ιράκ ισλαμικό φονταμενταλισμό. Η συνύπαρξη και εν προκειμένω συνεργασία αυτών των δυο τάσεων τρομάζει την «Λίσσα των Προθύμων», όσο κι αν η κοσμοπολίτικη αλαζονεία αδυνατεί να συλλάβει τις διαφορές. Αυτό όμως που τρομάζει περισσότερο είναι αυτό που επάνεται από τα κείλη των αυτανθρώπων του Προσωρινού Εθνικού Συμβουλίου: η γενίκευση κοινωνικά των μορφών αντίστασης. Με αυτές τις πολιτικές «οδηγούμεστε σε μια ιρακινή νιγνιφάντα» συμπύκνωση ένα μέλος του συμβουλίου. Στο θολό τοπίο της εξαθλίωσης και του θανάτου, η ιστορία έχει μόνη μαρτυρία «μονοδιάστατες» προοπτικές αποδοχής της μοίρας που καρύσκουν οι κυρίαρχοι ή η καταστροφή της. Οι καταπιεσμένοι στο Ιράκ, μέσα σε αυτό το νέο τοπίο θανάτου, δεν έχουν μόνο να απαλλαγούν από τις κατοκικές δυνάμεις και τα ανδρείκελά τους, αλλά και από τους νέους μεσσίες και σωτήρες που εμφανίζονται σαν σονίδες σωτηρίας.

ευρώπη: παιχνίδια με τις λέξεις

Την τριετία 98-01 και λίγο πριν από τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, η ΕΕ δεν βρισκόταν μόνο σε μια κρίσιμη μεταβολική περίοδο, αλλά και στο μέσο μιας ανοικτής παραδοσιακής συγκρούσεως Γαλλίας-Γερμανίας, με χαρακτηριστικά εθνοκεντρικά που συμπύκνωναν στην πράξη οποιαδήποτε απόπειρα περαιτέρω δομικής ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Αν κάτι επανέφερε στο προσκήνιο τις «φύκιαρες» λογικές του κοινού μέτρου, δεν ήταν τίποτα άλλο από την αδιαφιλονίκητη επιδείξη θέλησης των υπερηλταντικών συμμάχων και την απόφασή τους για στροφή στην πλήρη μονομέρεια στο διεθνές πολεμικό σκηνικό που ανοιγόταν προσημαστικά μετά την Η-9. Οι ευρωπαϊζόντες αντιλήφθηκαν έστω και αργοπορημένα, ότι νέα περίοδος που βρισκόταν μπροστά τους δεν ανεχόταν τέτοιου είδους κατακερματισμούς και λιπορροχίες. Λίγο μετά τον πόλεμο στο Αφγανιστάν ο γάλλος υποεργός εξωτερικών Βιλέν δέλωνε όλο νόημα τόσο στο εσωτερικό της χώρας του όσο και έξω από αυτό. Αυτό που θα πρέπει να μας φοβίζει δεν είναι το ενδεχόμενο μιας παρωταμένης έντασης, αλλά η ίδια η απραξία. Ο φόβος του κενού και οι φυλάκιντες δυναμικές κρατών της ΕΕ αλλά και υποηφίτων μελών που σταθερά άρρασαν να προσεγγίζουν την «ασφάλει» πολιτικά των ΗΠΑ, έδειξαν μονάχα ένα δρόμο για μια βιώσιμη ΕΕ. Ο «κανονισμός» γαλλο-γερμανικός όρασης, χίτες πλέον τα πράγματα στις διαστάσεις που αρμόζουν στο ευρωπαϊκό φρονιμό. Μεγαλύτερη ταχύτητα, επιθετικός σχηματισμός μέσα κι έξω, λειτουργικότητα ακόμα κι αν όλα αυτά απαιτούν την

απεμπόλιση κάποιων «κεκτεμένων και παροδόσεων» στις εσωτερικές διεργασίες της ΕΕ. Στο νέο στρατηγικό δόγμα που ψηφίστηκε πρόσφατα και αφορά τη λειτουργία του ευρωστρατού γίνεται λόγος για τη δυνατότητα «προληπτικής εμπλοκής» για τη διασφάλιση της σταθερότητας και της παγκόσμιας ασφάλειας. Το ότι απαλήφθηκε ο αρχικός όρος «προληπτική επέμβαση» το μόνο που δείχνει είναι ότι η ΕΕ συνεχίζει να αρέσκειται στο να κεραινίεται με την πλοστή τακτική μιας «φικραμης και ειρηνόφιλης» δόναμης, ένας «εξισοροπιστικός» πόλος στις θερμοκίραλες ΗΠΑ.

Παρόλο που ένας «πότερος καρπής έντασης» συσχείζεται ανάμεσα στα δύο εξουσιαστικά διευθυντήρια ΗΠΑ-ΕΕ, όσον αφορά την επικρασιακά αυτονομία του ευρωστρατού (στο καν διπλοδι θα είναι ενταγμένος απόλυτα μέσα στη νέα δομή του ΝΑΤΟ ή όχι) αυτό που γίνεται κατανοητό είναι πως σε καμία περίπτωση δεν θίγεται η φιλοσοφία της «αντιπρομοκρατικής» σταθεροφροίας, αλλά αντίθετα οξύνεται και εμπλουτίζεται. Λακοφιλίες ή μη, προσχήματα, λεςκις προθύμων, ασφάλεια και δημοκρατία, παικνίδια λέξεων και στρατηγικές... ο ευρωπαϊκός αίρας που έχει αρύσει κι αυτός να φουά πάνω από τα κεφάλια των όποιων ασύμμετρων, των όποιων απειθαρκων, φέρνει μαζί του θάνατο και ταπεινώση.

Τα κείμενα που ακολουθούν είναι 2 μαρτυρίες από ανθρώπους που έζησαν από κοντά τα τελευταία χρόνια (2001-2003) τις πολεμικές επιχειρήσεις και τις συνέπειές τους στα μέλημα του Ιράκ, της Παλαιστίνης, του Αφγανιστάν αλλά και στα μέλημα της προσφυγιάς, στο δρόμο προς «αλλά και μέσα στην ιδιο- τον "ελεύθερο κόσμο"».

Με το βλέμμα του «μονομέτρου» από τις επιθέσεις των «πολιτισμένων» δυτικοευρωπαϊκών στρατηγικών αποστολών, του βασισμένου από τις κτάσεις εξουσίας αλλά και του κινημένου στον δρόμο προς το άνερο από ανθρωπιστικές οργανώσεις και αντιμεταναστευτικούς μηχανισμούς, οι μαρτυρίες αυτές περιγράφουν τον πόλεμο και τα επακόλουθά του από ανθρώπους που βίωσαν τα πεδία των μαχών εντός και εκτός των περσιών που θέλουμε. Για αυτούς, η ίδια η καταγραφή ίσως να έχει ιδιαίτερο βάρος.

Με βάσεις την κλειδαριά της σιωπής στα κείλη μου, γιατί ένα τόσο να πα... Εδώ είναι ένας πολιτισμένος κόσμος. Ένας άνθρωπος στο μετώπιμο, εξηλεκτισμένο του διαμπίου συμπεριφέρεται σαν επίτιμο, σαν ένας ήπιος καρίκις, γρηγοκλιμένος και γραφιστόμενος, μακριά από τα μάτια του κόσμου, σε μια περιοχή περιμετρημένη από συμμαχιστήματα, με κλειστό σύστημα περιοριοδοχίας και αήγους ελέγχου. Προσπαθεί να τελειώσει την φέρουσα της καινούριας ήλιανης βάρβης. Λίγο αργότερα το κομμάτι του δάκτυλο θα επιλέξει την οριστική εντολή OK με το ποινικό του αποδομπίου του.

... Με το τραγικό έγκρηθ απογίαισε τις σκεπές των σπινών ενός αποκορμωμένου καρού του Αφγανιστάν. Το σπινερο του καρού, της φυσικής και των ομοεστρατιωμένων μελών των θηρίων σέπασε τον καρού του καρού. Ο καρού, βρέθηκε βασιστο πάνω από το γυναικόσκαλο που προσπαθούν να φύγουν μακριά. Οι ειδικές αμερικανικές δυνάμεις καταβροχών καταβροχών φάσας και θύβουν τα μάρμαρα. Μετά από λίγο το καρού είναι καρού. Και μόνο το πηγάρι του υπάρχει στη διαστροφή για που έτσι βαρβεί κόκκιν... Στη Φιλόδοξια η Διεθνή των πολεμικών επιχειρήσεων στο Αφγανιστάν αποστρατα πως πηλάνοια πρόκειται για το αίμα των καρικών που σφύριζε για κάποιο γαμ...

Ένα μικρό πεδίο στην ορεινή του καρού του στη Παλαιστίνη, το νερό σώμα ενός καρπικού είναι κρημασμένο στο Ιράκ. Οι δυνάμεις του Ισλάμ πολεμούν μεταξύ τους για να κερύσκουν τον έλεγχο στην καλύτερη και το ημάρο υπηρεσιών του Αφγανιστάν, αυτές της χώρας που έχει κατανοητές κυβερνήσεις πολυάριθμες, κλειρά με τις φυλάκεις και τις μεταπολεμικές καταπίσεις της. Ο Καράλ είναι ένας σταθερός

θάρρα της Καμπού. Και η δυνατότητα επιτυχίας του δε φέρει πέρα από τα όρια του προστασιακού κύκλου που αναμένεται οι Αμερικανοί να απομακρύνουν. Οι δυνάμεις ΚΑΕ έχουν σημαντικό έλεγχο σε μια μεγάλη αρά γεωγραφία και πιστεύεται στους δρόμους της Καμπού. Τς υπομένονται για τρομοκρατίες της Αλ-Κάιδα.

Ένα σημαντικό καθάρει, οι επιπτώσεις του θανάτου, με το βαρύ φορτίο του θρήνου στις πόλεις τους, περιμένουν με μαγεμένο τα κέφαλα και προσέρχονται από την ταχισταρία τα πόδια μέσα στο σκοτάδι της νύκτας, στην προσπάθεια τους να βρουν ένα ασφαλή μέρος, στήνουν τα κορμιά τους για να συνεχίσουν. Ένα μαγεμένο κορμί στα σύνορα με Τουρκία κοιτάζει για ταπεινά φορά ένα άσπρο στον απέραντο ουρανό και ελπίζει πως και η μητέρα του κοιτάει και αυτή το ίδιο άστρο. Τα άσπρα κορμιά των «αθροματιστών» τα νυκτερίζει η έλλειψη στο ανατολικό άκρο της Ελλάδας. Ένας φορητός στην Ιταλία προστάει να απαλειφθεί το νεαρό σώμα ενός πρόσφυγα από το κάτω μέρος του φορητού. Η διαίθετος του Κέντρου Υποδοχής της Θεσσαλονίκης βλέπει τους πρόσφυγες σαν άσπρα σώμα που πρέπει να εξαρτηθούν και τους βασανίζει μελολογικά. Αρραίοι ιστορικοί τους προσέρχουν που μένουν μαζί για δυο τρεις μέρες, επειδή ένας από αυτούς ήθελε πέσει λεπτά αργότερα από την αρά που κλείνουν οι πόρτες το φράδι.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση φερνάει συνειδητοποιεί πως τα Αρραϊστών είναι ασφαλή. Και αυτή γιατί οι πόρτες του πολέμου φέρνουν γραφείς και γυάλισαν τα γένη τους. Κι έτσι οι εκπρόσωποι της Ε.Ε. με κρυμμένα πρόσωπα μέσα σε πολιτικές χώρες ευρωπαϊκών προδιαγραφών, στήνουν ο ένας το χέρι του άλλου και καταβύθισαν εκατοντάδες εκατομμύρια Ευρώ στα προγράμματα ανθρωπιστικής βοήθειας πρόσφυγα, οργανώνοντας τις ειδικές δυνάμεις που θα συλλέγουν τους πρόσφυγες και θα τους στέλνουν σε καταυλισμούς προσωρινής κράτησης μέσα να απελευθύνουν.

Προδικαστικοί όφρες και γυναικείες φοιτήτριες και φοιτήτριες, άνθρωποι και οργανώσεις που αναπαύονται στο ελεύθερο και αγωνίζονται για το ανθρώπινο δικαίωμα!

είναι αδερματισμένο δικαίωμα όλων των όντων η προστάθεια να ουθούν από το θάνατο και απήλουν, αποτελεί μια ενδοκρινική, φυσική διαδικασία. Όταν ένα σπιν κατασφραγίζεται, είναι δικαίωμα της αναγέννησης που καταπορεύεται μέσα σε από το ένα ένα άλλο κατοργίο σε κάποιο άλλο μέρος της γης. Όμως πέρα από την τεχνολογική πρόοδο που επίσης χρησιμοποιείται για την καταστροφή της ζωής, το σύστημα διακρίφνης των ανθρώπων είναι καλύτερο από αυτό των ζώων. Μπορούν να επιλέξουν ελεύθερα τον τόπο διαβίωσης τους. Για τους ανθρώπους όμως δεν είναι αυτό. Βρίσκουν μπροστά τους σύνορα, ειδικές δυνάμεις καταπολέμησης και στρατιωτικό συγκέντρωσης. Γιατί θα έπρεπε ένας άνθρωπος να είναι καταδικασμένος να περνάει εγκλωβισμένος σε μια χώρα, μια θρησκεία, μια φυλή που δεν την επέλεξε ο ίδιος, και να έχει το δικαίωμα να επιλέξει που να πάει για να ουθεί από τον πόλεμο ή το θάνατο.

Ποιος δε γυρνάει την πλάκα και τη φίλη του να είναι πρόσφυγας; Οι περισσότεροι από εμάς ή οι μητέρες και οι πατέρες σας, όχι πολύ καιρό πριν, είχαν αυτή τη καταρραμένη αίσθηση στο λαό τους. Φυσικά, δεν υπάρχει κέρως στο μοιάδι των ανθρώπων της εξουσίας για τέτοιες παλιές αναμνήσεις. Όμως πιστεύω πως οι άνθρωποι ποτέ δεν ξεχνάει το παρελθόν τους. Και το ανθρώπινο σώμα κινείται στις φλέβες τους για πάντα.

Τα μέσα εκατοντάδων χιλιάδων πρόσφυγες, με το γεμάτο προσόν βλήμα τους να είναι ταπεινά και ταπεινά προστάει τους για ζωή, κινάει την λάρτα όλων σας.

Η κατάσταση των Αρραϊστών Πρόσφυγων - 27 Σεπτεμβρίου 2002

[Η Rosebud, μια Ιρακινή από την Βαγδάτη, σπανά μέσα του διαδικτύου σε όλα τα προστασιακά ιστορικά των «απελευθερωτών» της.]

Το κεξ έγραψε.
Η 11η Σεπτεμβρίου ήταν μια τραγωδία... Όχι γιατί σκοτώθηκαν 3000 Αμερικανοί... αλλά γιατί σκοτώθηκαν 3000 άνθρωποι διάφορα για τις καταρραμένες, υπερτασικές, ανεπαρκείς του θανάτου και των οικογενειών τους στις 11 Σεπτεμβρίου. Μου φάνηκε... φρικτό, και επικίμω στην εντέλεια. Τώρα που ο κόσμος αρχίζει να αφηρίζεται τα αποτελέσματα και τα κίνητρα όλων από την κοινή, βομβαρδιστική με τις υποσημειώσεις της 11ης Σεπτεμβρίου. Το ότι το Ιράκ δεν είχε σχέση με αυτήν δεν έχει σημασία.

Λαβάνω συνάχεια ηλεκτρονικό μήνυμά που μου υπενθύμιζαν την τραγωδία της 11ης Σεπτεμβρίου και που μου λένε πως οι Αραβες τα έπλησαν και τα έπλησαν. Αυτό άπεται από το γεγονός ότι υποθέτουν για την επίθεση είχε αρχικά θεωρηθεί το Αρραϊστών (άσπρα, για να μαθαίνετε, δεν είναι Αραβες).

Μου υπενθύμιζαν συνάχεια τις 3.000 των Αμερικανών που σκοτώθηκαν εκείνη την ημέρα... και μου έδειξε να έχω τους 8.000 των ανδρών Ιρακινών που έλασαν από βλήματα, τους και όλη.

Διάφορα εντυπωσιάσματα που δεν έγραψα στους δρόμους, να ραίναμε τα τρανιάδα και τον με ρόδι και γαστρίδα. Εκπλήσσονται που δεν απευθύνονται τα σπινάρια, άσπρα κρότη των στρατιωτών τους με στεφάνια λόφους. Αρραϊστικούς το γιατί θανατώει τους νεαρούς μας αντί να τους προσφέρουμε θέσει στους θεούς της Δημοκρατίας και της Ελευθερίας. Αρραϊστικούς γιατί έγραψα γνήσια.

Αλλά εγώ δεν έχω ξανά...
Θυμάμαι την 13η Φεβρουαρίου 1991. Θυμάμαι το βλήμα που έπεσαν στο καταργείο Α/Λαμία - ένα πολιτικό καταργείο βομβαρδιστική σε μια παλαιά κατοικία της Βαγδάτης. Βόμβες τόσο καταρραμένες, που η πρώτη έσκασε ως την καρδιά του καταργείου και η δεύτερη έσκασε μέσα. Το καταργείο ήταν γεμάτο γονατιστά - στη γάστρα ένα του 15 ετών δεν επιτρέπουν η είσοδος. Θυμάμαι να παρακολουθώ σκηνές από τρομοκρατικές ανθρώπους που γονατίζονταν στον φράξι, γύριζαν γύρω από το καταργείο, έλεγαν, ούρασαν, σήκωναν να μείνουν ή ένα σπινάρια σε κάποιο κέρμα σε κάποιο μπάρα, σε κάποιο γος, σε κάποιο οικογένεια που έγραψε για προστάει μέσα στους τοίχους του καταργείου.

Θυμάμαι να τους παρακολουθώ να σπινάρουν ένα πιάσμα-ήνα κέρμα που δεν μπορούσαν να διακρίνει ότι ήταν ανθρώπινα. Θυμάμαι πανικόβλητους ανθρώπους να τρέκουν από κέρμα σε πιάσμα προστάθινους να αναγνωρίζουν κάποιο αγαπημένο τους πρόσωπο. Θυμάμαι να είχαμε Ιρακινούς ελεητόντες, να κλείρουν το καταργείο και να λυσιπάρουν με τις απειλές φορες σκηνές που έβλεπαν μέσα. Θυμάμαι που, μετά, ούρασα η πρώτη βρομώσις κέρμα-τη σάρκα για πολλές εβδομάδες.

Θυμάμαι να επισκέπτεται το καταργείο μετά από χρόνια για τηλέτη την μητέρα των 400 και πλέον αδέρμων που πέθαναν ένας θάνατο φρικτό στις μακριές άρες του πρωινού και να βλέπω τα σπινάρια περιγράμματα των ανθρώπων να είναι κέρμα πάνω στους τοίχους και τα ταβάνια. Θυμάμαι έναν οικογενειακό φίλο που έλασε την γενναία του, την πενήταρον κόρη του, τον δέχοντο για του και το μοιάδι του στις 13 Φεβρουαρίου.

Θυμάμαι την ημέρα που το Πεντάγωνο, μετά από πολλές διακυλοχίες, καταρρατίστηκε ότι επρόκειτο περί «αθροίς».

Θυμάμαι 13 χρόνια κέρμας, που τις υποστήριζαν σθεναρά οι ΗΠΑ και η Μεγάλη Βρετανία, στο όνομα των άπλην μαζικών καταστροφής που κανείς ποτέ δεν βρήκε. Κέρμας τόσο άσπαστες, που για βασικές ανάγκες όπως τα φάρμακα είχαμε λίστες αναμονής για μήνες και μήνες, πριν τελικά μας τα αρτηθούν. Θυμάμαι πως αναγκάστηκα κέρμα όπως η κλειστή, απορριπτική για την απολήφηση του νεαρού, τα παρέρωσαν από εξουσιαστική έλεγχο και τα κέρμα-περέρωσαν σε βέρως κατακαμινών ανθρώπων.

Θυμάμαι που σπινάρω από τα μέλη των ανθρωπιστικών αποστάδων και τους ακριβητές που μας επισκέπτανται να κέρμα, παρακάτω, κάποια βιβλία, γιατί οι οικοδομοί είναι αρτησινά να πουλήσουν επιστημονικά βιβλία και περιοδικά στο Ιράκ. Θυμάμαι που έγραψα να μορματώ βιβλία με άλλους φοιτητές στο Πανεπιστήμιο, σε μια προστάθεια να μεταπολιτισμού τις παραρραμμένες μας σπινάρ.

Θυμάμαι αποσταμαμένα κορμάρια σε πρώτα κέρμα νοσοκομίου - να πεθαίνουν από πείνα και από αρραίσια - από αρραίσια που είχαμε θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν από φάρμακα που αναγορεύονται. Θυμάμαι ταξινές με ταπεινά πρόσωπα να κολλάνουν ενδοκρινές στα μέσα των γαστρών φάνοντος για ένα θάνατο.

Θυμάμαι το απειλητικόμο Ουράνιο. Πόσο από εμάς έλασε ακούσει για το απειλητικόμο ουράνιο; Είναι μια πρώτη καταρραμένη για τον λαό του Ιράκ. Τα όπλα απειλητικόμο ουράνιο που χρησιμοποιήθηκαν το 1991 (και πιθανόν και την φορά αυτή επίσης) έλασαν προκαλεί την καταστροφή του περιβάλλοντος και μια αστρονομική αίσθηση της σπινάρ-της, τρέφοντας καρκίνων στο Ιράκ. Θυμάμαι να έχω δευ μορμα γεννημένα με ένα μόνο μάτι, τρία πόδια ή χωρίς πρόσωπο - αποτέλεσμα της διέπληξης από απειλητικόμο ουράνιο.

Θυμάμαι τους δασκάλους νεαρούς στις «ζώνες απαγόρευσης πτώσεων», που βομβαρδίστηκαν από Βρετανικά και Αμερικανικά αεροπλάνα που κινάριζον ότι «προστάει» το νόμο και το βόραιο Ιράκ. Θυμάμαι την μητέρα, που ζούσε στο περίωρα της Μοσούλης, που έλασε τον άσπρα και τα πένη παιδά της όταν ένα Αρραϊστικό αεροπλάνο βομβάρδισε τον πατέρα και τα παιδά του στην μέση μιας πεδιάδας ενώ έβρασε πρόφατα.

Και ήρθε να πιστεύω ότι όλα αυτά έγιναν για το καλό του λαού μας.
Ένας έγραψε πως έγραψα την μέρα εκείνη.

Να βλέπω την παρρα σου να δέχεται επίθεση
Και τον λαό της να απεινώνονται.

Όχι δεν έχω κέρμα - τα ιακ είναι εδώ για να μας το θυμίσουν.

Ένας φίλος της Ε. Που ζει στην Αρραία, μας έλασε για έναν Αρραϊστικό στρατιώτη με τον οποίο μιλούσε στην παρρα. Ο φίλος της Ε. έδειξε προς το καταργείο και του είπα για την θραυσία που συνέβη το 1991. Ο στρατιώτης της απάντησε λέγοντας «στην καταργείο, τρέφει - ήμουν μονάκι 9». Και εγώ ήμουν μονάκι 11.

Η Αρραϊστική μητέρα μορμα διακρίσει οφράρ αποκλειστικά τα Αρραϊστικά τραύματα. Οι υπόλοιποι κόσμος θα πρέπει από να «θήρει το παρελθόν», να βρει μέρμας, να «κέρμα προγραμτιστή» και να το ξεμάρμας.

Κάποιος με ραίνασε ότι ήταν αλήθεια πως «ο Ιρακινός λαός κέρμα στους δρόμους της Βαγδάτης» όταν ούρα το Παρραϊστικό Κέντρο Σπινάρ. Φυσικά και είναι φέρμα. Κοίταξε την οδόν της πλείωρας κέρμα να μορμα να περέρω από που συνέβησαν - κινάριζον της απειλητικόμο και τρομοκρατικόμο κέρμα. Δεν κέρμα γιατί τα τρομοκρατικόμο πρόσωπα στην οδόν, θα μπορούσαν να είναι τα ίδια πρόσωπα μπροστά στο καταργείο Αρραία στις 13 Φεβρουαρίου... είναι παρραίο το πώς ο τρέμος εξαρρατίσει τις εθνικές διακρίσεις - όλα τα πρόσωπα μορμας τα ίδια όταν παρακολουθώ τον θάνατο των στρατιωτών τους.

βολιβία

μια μοίρα που καίγεται στους δρόμους

Το κείμενο που ακολουθεί παρατίθεται όπως δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Rebelión* χωρίς, ωστόσο, οι θέσεις του να μας βρίσκουν απαραίτητα σύμφωνους. Η κύρια σημασία της παράθεσής του εδώ, είναι η κατανομή με τον καλύτερο δυνατό τρόπο των εξεργιστικών γεγονότων στη Βολιβία, τις όποιες παραδοξότητες τους, τις δυναμίες τους, που οπλιστικαν από τη συσσωρευμένη απελτία και άλλων αντιρροίσεων (αναφορικά με τις εθνικιστικές τάσεις που εκφράστηκαν), αλλά και διαδρομές ελευθερίας. Η κατανομή λοιπόν της συνθετότητας ενός τέτοιου γεγονότος, σε μια περιοχή του πλανήτη που συνεχίζει να αρνείται τη μοίρα της με αλισιδικές εκρήξεις μέσα στο χρόνο, είναι μια παρακαταθήκη εμπειρίας στον αγώνα για την καθολική ελευθερία.

Σύντομο προφίλ του ιθαγενικού κινήματος που ανέτρεψε τη νεοφιλελεύθερη διαδικασία στη Βολιβία.

Στο επίκεντρο της ινδιάνικης επανεμφάνισης στο οροπέδιο των Άνδεων, στο σκηνικό της εξέγερσης των ανθρώπων της πόλης για την κυριαρχία και στην επέτειο της αποικιοκρατίας της Αμερικής ξεκίνησε μια σφαγή που λόγω της διαφοράς δυνάμεων και λόγω της αγριότητας στη συμπεριφορά της βολιβιανής κυβέρνησης έφερε στη μνήμη μας τις πιο ελεινές στιγμές της πρώτης επαφής των αυτοχθόνων αμερικανών με τη δύση. Αλλά στις 12 του Οκτώβρη που πέρασε, η αγριότητα των Αϊμαρά και των Κετσούα τους έκανε επίσης να ξαναθυμηθούμε πόσο δύσκολο έγινε για την Ευρώπη— για μια ήπειρο που εδώ και 500 χρόνια δεν έχει πάρει να είναι κατακτητική— να διεκδικεί την παρουσία της στην

περιοχή.

Αυτό το στοιχείο έχουν βαρύνει με συμβολισμό τη στάση των κοινωνικών τομέων και με μυστικισμό τους ιθαγενείς ηγέτες που καθοδήγησαν την πρωική εξέγερση ενάντια σε μια βολιβιανή κυβέρνηση και μια παγκόσμια κοινωνική τάξη που μέχρι τις 12 του Οκτώβρη φαίνονταν ακλόνητες. Αυτή η ημερομηνία σηματοδοτεί επίσης τη στιγμή όπου μια σύγκρουση— υποβαθμισμένη στον κυβερνητικό λόγο σαν απλή ιθαγενική διαρρηκτική— συγκεντρώνει μεγέθη αστικού κινήματος και εγκαταλείπει την πόλη Ελ Άλτο των Αϊμαρά για να εγκατασταθεί στη μητροπολιτική μεγαλόπολη της Λα Πας, στην οχυρωμένη μεγαλόπολη της Κοτσάμπμπα, στην πρωτεύουσιάνικη πόλη της Σούκρε και στην ανατολική μεγαλόπολη της Σάντα Κρους.

Σε μια κύρια κατακερματισμένων και σκόρπιων ταυτοτήτων, η οικονομική όρεξη και ο κοινωνικός αποκλεισμός συγκέντρωσαν ένα ιθαγενικό κίνημα καιροχρόνιο αγροτικό και μία μεσοαστική τάξη κοινωνικά ξεπεσμένη. Ο καταλόγος αυτού του φαινομένου

δεν ήταν άλλος από τους προλεταριοποιημένους μεταλλωρύχους που επαναγοταποιοίθηκαν πριν από δέκα χρόνια— ήταν έκλεισαν τα ορυχεία— και αποφάσισαν να επιστρέψουν στην αγροτική δραστηριότητα και να ζήσουν στον τροπικό της Κοτσάμπμπα και που σήμερα αποτελούν την πιο σημαντική κοινωνική οργάνωση από το μέσα της δεκαετίας του '80: το κίνημα των κοκαλέρος (καλλιεργητών κόκας). Αυτός ο κοινωνικός παράγοντας, ιστορικά εργατικός κατασκευής αλλά εθνικής καταγωγής Αϊμαρά, κατόρθωσε να είναι ικανός να απευθυνθεί στη διασκορπισμένη υποτέλεια των "δύο Βολιβιανών" και να την εφοδιάσει με τον συλλογικό ενοποιητικό στόχο, καθώς η κοινωνία των πολιτών και το ιθαγενικό κίνημα δεν είχαν συναντηθεί άλλη φορά ύστερα από την εθνική επανάσταση του 1952: την ανάκτηση της εθνικής κυριαρχίας στους φυσικούς πόρους και στη γη.

Η ιστορική σύνδεση

του βολιβιανού κοινωνικού κινήματος

Για να γίνει αντιληπτό το σύνθετο κοινωνικό κίνημα που σήμερα πρωτοστατεί στην υπεράσπιση της λαϊκής κυριαρχίας και των βολιβιανών φυσικών πόρων από την πολυεθνική αραγαγή, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η προέλευση των πρωταγωνιστών είναι διαφορετική και αυτοί οι ίδιοι είναι ετερογενείς. Είναι αναμφισβήτητο ότι ο οργανικός πυρήνας και η δύναμη της σύγκρουσης αυτού του υβριδικού κοινωνικού κινήματος είναι ιθαγενικής καταγωγής αλλά ότι το συνθέτουν δύο διαφορετικά κοινωνικά στοιχεία: το αρχικά αστικό και το ιστορικά αγροτικό. Το αστικό στοιχείο είναι εύκολο να αναγνωριστεί σε μια Ομοσπονδία Συμβουλίων Γεωτονιάς στο Ελ Άλτο που ήταν ο σύνδεσμος των κινητοποιήσεων του Οκτώβρη. Η περίπτωση του αγροτικού παράγοντα είναι περισσότερο πολύπλοκη και θα μπορούσε να εντοπιστεί στην Ενωμένη Συνδικαλιστική Συνομοσπονδία των Εργατών Αγροτών της Βολιβίας (CSUTCB από το αρκτικόλεξο της), συνομοσπονδία η οποία έχει δύο διαφορετικούς κοινωνικούς παράγοντες, ο καθένας με χαρακτηριστικά πολύ ιδιαίτερα: το κίνημα των κοκαλέρος του τροπικού και το κίνημα των ιθαγενών του οροπέδιου.

Και τα δύο κοινωνικά στοιχεία έχουν κοινή εθνική προέλευση αλλά διαφορετική ιστορική ανάπτυξη και συνεπώς ανεξάρτητη πολιτιστική ταυτότητα και ανεξάρτητους πολιτικούς στόχους. Παρόλα αυτά και οι δύο έχουν εισβάλλει σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό στο σκηνικό της κρατικής πολιτικής και έχουν ως συνέπεια μια διάσταση κομματική που στην περίπτωση των κοκαλέρος ονομάζεται MAS και στην περίπτωση των Αϊμαρά ονομάζεται MIP. Αλλά ανεξάρτητα από αυτό το κοινό χαρακτηριστικό, άλλα πράγματα δένουν τους κοκαλέρος και τους ιθαγενείς και η εξήγηση μοιάζει να βρίσκεται στην πολιτική τους γένεση.

Το MAS και οι κοκαλέρος

Το κίνημα των κοκαλέρος έχει εθνική ιθαγενική καταγωγή Αϊμαρά, όμως η πολιτική του κουλτούρα τοποθετείται γενεαλογικά σε μια βολιβιανή εργατική τάξη που ιστορικά αποτελείται σχεδόν στο σύνολό της από μεταλλωρύχους εργάτες. Από την πλευρά της η κοινότητα των μεταλλωρύχων είναι προγενέστερη της καπιταλιστικής παραγωγής και έλκει την καταγωγή της από τον αποαστικό δουλοκτητικό τρόπο παραγωγής.

Στη διάρκεια της αποικιοκρατίας, η ευρωπαϊκή αριστοκρατική

κυριαρχία ανέπτυξε ένα ντόπιο σύστημα παραπλήσιων υπηρεσιών στην κοινωνία που λέγεται "mita" και το προσάρμοσε στα συμφέροντα της αποικιακής αυτοκρατορίας. Τεράστιοι πληθυσμοί ιθαγενών του ορεινού ξηραθώσαν από τις κοινότητες τους και από την αγροτική δραστηριότητα για να αφιερωθούν στην εκμετάλλευση των ορυχείων, μια εργασία που παγίδευσε τουλάχιστον δέκα γενιές ιθαγενών σε μία δραστηριότητα γύρω από την οποία ανέπτυξαν μία κουλτούρα απομονωμένη από το παγκόσμιο σπινάκι μέχρι το τέλος της δημοκρατικής περιόδου, κατά πολύ μεταγενέστερος από τη βιομηχανική επανάσταση.

Η εθνική επανάσταση εισήγαγε τη μέθοδο της συνδικαλιστικής οργάνωσης στη βιομηχανία της Βολιβίας και επανεγκαθίδρυσε την πολιτική ταυτότητα του εργατή μεταλλωρύχου.

Ο συνδικαλισμός έδωσε συνείδηση στην τάξη των μεταλλωρύχων, η οποία μετά από τέσσερις αιώνες δουλικής εκμετάλλευσης γνώρισε τη διαδικασία των εργατικών της δικαιωμάτων.

Ο μεταλλωρύχος υπήρξε κεντρικός παράγοντας στην εθνική επανάσταση και σε όλη τη διαδικασία δημιουργίας του εθνικιστικού κράτους. Το πολιτικό του φαντασιακό είναι αστικό και μαρξιστικό και το συνδικαλιστικό του ήθος προσανατολίζεται στην αναζήτηση της κοινωνικής ισότητας και της δικαιοσύνης με κρατικούς όρους. Ο μεταλλωρύχος ήταν μια πολιτική ταυτότητα στο εσωτερικό του κράτους.

1986

Μια καινούρια αλλαγή στο πολιτικό μοντέλο της χώρας - η μετάβαση από το εθνικιστικό κράτος στο νεοφιλελεύθερο - επέφερε το τέλος της κρατικής μεταλλωρυχίας και μαζί μ' αυτό τη μαζική απόλυση 15.000 εργατών μεταλλωρύχων. Το 1986 χιλιάδες οικογένειες μεταλλωρύχων ξεκίνησαν μια έξοδο χωρίς προορισμό και ένα μεγάλο μέρος αυτών κατέληξε να επιδίξει την επιστροφή στην αγροτική παραγωγή.

Η εναλλακτική λογική φάνηκε να είναι η Κοτσαμπάμπο, μια κεντρική περιφέρεια χαρακτηριζόμενη ως "σιταποθήκη της Βολιβίας" λόγω της αγροτικής τάξης της που παρόλα αυτά ήταν επίσης περιοχή των ενδοχαιμένων της παλιάς λευκής αποικιοκρατικής και δημοκρατικής ολιγαρχίας. Η απόκρουση των μεταναστών μεταλλωρύχων από τους παραδοσιακούς κατοίκους της Κοτσαμπάμπο σε συνδυασμό με μια αβέβαιη παραγωγική μπανιά, ανάγκη να αφομοιώσει την τεράστια προσφορά ανεξιδεύτων εργατικών κερών, έσπρωξε τους μεταλλωρύχους σε μια νέα έξοδο, αυτή τη φορά στον επόμενο τρο-

πικό της Κοτσαμπάμπο, όπου επιδίωξαν να επιστρέψουν στην αγροτική δραστηριότητα θέτοντας τους κατοίκους τους στη διάθεση των αποίκων γης που μέχρι τότε ήταν αριλόξενος.

Μετά από μία δεκαετία εγκατάστασης στην Τσαπάρε, ο μετανάστης από τα ορεινά κατάλαβε ότι χωρίς μεταφορικό σύστημα, χωρίς δρόμους πρόσβασης και χωρίς αγορά εσωτερική και/ή εξωτερική για τα

προϊόντα του οι προοπτικές της παραγωγής ήταν λιγοστές και έτσι αφοσιώθηκε στην καλλιέργεια ενός φυτού που αρχικά παραγόταν για εσωτερική κατανάλωση και για τελετουργική χρήση αλλά που στα βάθη της ζούγκλας το καλλιεργούσαν ως πρώτο ύλη για την κοκαΐνη, μια παράνομη βιομηχανία στην οποία πάντα υπήρχε ζήτηση για το φύλλο της κόκας.

Έτσι, στη διάρκεια της δεκαετίας του 1990, η αγροτική παραγωγή της Τσαπάρε επικεντρώνεται στο φύλλο κόκας, η παραγωγή της οποίας είναι πηγή συντήρησης για χιλιάδες αγροτικές οικογένειες στην Τσαπάρε και πηγή πόρων για έναν ενεργό συνδικαλισμό των κοκαλιέρος που αντιμάχεται τη νεοφιλελεύθερη λογική με την ιστορική εκθρόνιση του άνεργου και εκποτισμένου μεταλλωρύχου.

Ο αγροτικός συνδικαλισμός στην Τσαπάρε εξελίχθηκε σε ένα πολιτικό όργανο με την ονομασία Κίνημα για τον Σοσιαλισμό (MAS), του οποίου η αποστολή είναι να αντιπροσωπεύει στο κοινοβούλιο τα συμφέροντα του αγροτικού κόσμου που πιέζεται από την κυβέρνηση για το ξερζίωμα της κόκας. Αλλά στα πέντε χρόνια από τη δημιουργία του και στις δεύτερες δημοκρατικές εκλογές στην ιστορία της χώρας το MAS εξέπληξε πετυχαίνοντας τη δεύτερη πλειοψηφία στις γενικές εκλογές του περασμένου χρόνου. Ένας συνδυασμός της αστικής αριστεράς διανοήσης και των αγροτών κοκαλιέρος σχηματίζει την κοινοτική φόρμα που θα απευθύνεται σε τομείς της υποτιλούμενης Βολιβίας μέχρι τότε εξαρτημένους και ανταγωνιστικούς. Ιθαγενείς από την ανατολή και από το ορεινό, αγροτικές κοινότητες και συνελεύσεις γειτονιάς της πόλης, αριστεριστές και ιθαγενιστές συγκεντρώνονται σε ένα κόμμα που εγκαθιδρύθηκε για τον μύθο των κοκαλιέρος και για το μυστήριο του φύλλου της κόκας.

Το ΜΙΡ και ο ιθαγενισμός

Το Ιθαγενικό Κίνημα Πατσάκουτι (MIP) αντίει επίσης την πολιτική του ταυτότητα από μία ιστορική διαδικασία που το διαχωρίζει από τη γέννηση της τάξης του κινήματος των κοκαλιέρος. Οι ιδεολογικές αναφορές του MIP είναι η κοσμοθεωρία των Άνδεων και η πολιτική της αντίστασης στην αφοροίωση της αρχαίας ταυτότητάς του από τη δημοκρατία και το κράτος, όπως εφαρμόστηκαν από τους Τσουνά Κατάρι και Σάρατε Γίλκα.

Η εθνογένεση των Αϊμαρά δεν βγήκε από μία και μόνη διαδικασία αλλά είναι αποτέλεσμα διάφορων ιστορικών στιγμών ρήξης με την κυρίαρχη κουλτούρα που γέννησαν τις συνθήκες για την επανοιξιβαίωση των πολεμικών τους μύθων και της πολιτιστικής τους ταυτότητας. Ο λαός των Αϊμαρά ήταν πολεμοχαρής και αναμφίβολα ακόμη και για το προαιποικιακό κράτος των Κετσούα ήταν ένα πρόβλημα να το βάλουν με την επιθετικότητα του.

Υποταγμένοι, ξηραθωμένοι και καταπιεσμένοι από την αρχή της ιστορίας τους, οι Αϊμαρά είχαν μετατρέψει την εξέγερση στον άξονα της μυθολογίας τους και της στρατηγικής τους για την αντίσταση. Η δημοκρατία δεν ανακάλυψε το τέχνασμα για να τους απομονώσει γεωγραφικά ή για να τους διασκορπίσει και αν και το είχε προσπαθήσει με διάφορους τρόπους μέσα από τη διοικητική της πολιτική στη διάρκεια 900 χρόνων, το αίσθημα της ταυτότητας των Αϊμαρά έδει επιβιώσει.

Σε αυτή τη διαδικασία συνεχούς εθνογένεσης βοήθησαν διάφορα βασικά γεγονότα - μυθολογικά και ιστορικά - όπως η σύγκρουση πρώιμη επιλογή των πιο τραγικών κεφαλαίων σύγκρουσης των Αϊμαρά με τη δημοκρατία - που πέρασαν στη λογοτεχνία από κάποιους διανοούμενους τη δεκαετία μεταξύ 1960 και 1970 οι οποίοι, με την επιθυμία για μια πρόωπη πολιτική ανθρωπολογία και για μια αρχική κοινωνιολογία της κουλτούρας, έγιναν ιδεολόγοι της πιο σημαντικής ιθαγενικής επανεμφάνισης από την εποχή του Σάρατε Γίλκα στις αρχές του 1899.

1986

Το πέρασμα από το εθνικιστικό στο νεοφιλελεύθερο κράτος ήταν επίσης μια καθοριστική στιγμή για το ιθαγενικό κίνημα των Αϊμαρά. Σύμφωνα με το κριτήριο διάφορων θεωρητικών, η αποκεντρωμένη λογική του νεοφιλελευθερισμού είναι αυτή που ανοξωσώνει τις μικροταυτότητες και μαζί μ' αυτές έναν ιθαγενισμό που στη Βολιβία είναι πολύ δυνατό.

Αν ο κρατικός ευεργέτης δεν κατάρριψε να αοθανθεί τον ιθαγενή ως "εσωτερικό στο κράτος", πολύ λιγότερο θα το έκανε ένα κράτος ελεύθερης αγοράς που αποσιώθει την ευθύνη για κοινωνικές υποχρεώσεις, που ιδιωτικοποίησε τον παραγωγικό κρατικό μηχανισμό και - με αυτό - διάσπασε την εργατική τάξη, καταδικάζοντας τους

απελιτισμένους σε εργατική υπομίσθωση χωρίς εγγυήσεις ούτε κοινωνικά οφέλη και ιθαύνους τους μεταλλωρύχους και τους κρατικούς εργάτες να εγκαταλείψουν την ταξιακή ταυτότητα τους και να κατοικήσουν στην προγονική τους ταυτότητα.

Αν τα μέτρα αυτά υποχρέωσαν τον εργάτη να επιστρέψει στο αγροτικό του ήθος, για αντάλλαγμα έδωσαν στον ιθαγενή την υποστήριξη να διατηρήσει το εσαγγέλιό του για την ανικανότητα του βολιβιανού κράτους και η πρώτη εκδήλωση της επανένταξης αυτής ονομάστηκε EGTK.

1999: το EGTK

Ενώ ανακοινώνονταν δημοσίως οι νόμοι "μεταρρύθμισης" του κράτους, το πάντοτε υπολανθάνον εξεγερσιακό φαντασιακό των Αϊμαρά οργανώσε στους κόλπους του CSUTCB τον Αντάρτικο Στρατό Τουπάκ Κατάρι (EGTK), μία ανατρεπτική οργάνωση που εκδηλώθηκε ως το ένασπλο σκέλος του ιστορικού προγράμματος αυτοκαθαρισμού του έθνους των Αϊμαρά που σχεδιάστηκε από τον Τουπάκ Κατάρι (1734) και τον Σάρατε Γίλκα (1899). Αυτή η νέα εκδοχή του σχεδίου της ιθαγενούς διάσπασης έχει σημαντική υποστήριξη από τις τάξεις των διανοούμενων της πόλης και ο ιδεολόγος της είναι ένας νέος διανοούμενος που ονομάζεται Άλβαρο Γκαρασία Λινέρα.

Η τότε κυβέρνηση βάζει σε εφαρμογή μακροπρόθεσμα ένα σχέδιο αποκλεισμού του αντιιμπεριαλισμού. Σηματοποιεί τον EGTK ως την αντίθεση στη "χώρα των ευκαιριών" που προσφέρει το νεο-

φιλελεύθερο πρόγραμμα του κόμματός του και έτσι κατορθώνει τη συνένωση παραμέλησι των κοινωνικών τομέων της πόλης και την ανοικτή συνεννοήση των μέσων μαζικής επικοινωνίας για να κινηθεί και να τηρηθεί τα μέλη του EGTK για μια πολιτική δράση που ο τύπος καθάρει να εισάγει στο κοινωνικό φαντασιακό ως έγκλημα: την ανατροπή της εξουσίας.

Ο ηγέτης του EGTK, ο Φελίπε Κίσιπε Ουάνκα που αυτοαποκαλείται "Mallku" και ήταν πνευματικός και θρησκευτικός καθοδηγητής του λαού των Αϊμαρά, δικάζεται και καταδικάζεται για τρομοκρατία και ανατροπή της εξουσίας μεταξύ άλλων και μαζί με τους διανοούμενους Γκαρασία Λινέρα από τη Βολιβία και Ρακέλ Γκουαίρες από το Μεξικό.

Από τότε οι απογοητευμένοι κάτοικοι της πόλης της Βολιβίας αναζητούν μια ουτοπία μετά από δύο δεκαετίες στρατιωτικής δικτατορίας και από την πρώτη αποτυχημένη δημοκρατική κυβέρνηση, εξαντλημένη από τον υπερπληθυσμό και την κοινωνική δυσανεμία. Ο νεοφιλελευθερισμός προσφερόταν να είναι αυτή η κοινωνική ουτοπία και οι κάτοικοι των πόλεων, πεντασμένοι, άνεργοι και πεισμένοι για την αποτυχία του προστατευτικού κράτους, τον αγόμισαν σαν την τελευταία ελπίδα. Έτσι, ο εθνικός τύπος παραλείπει ήθελημένα αυτά που δεν διαγράφεται και το κίνημα των πόλεων δεν θέλει να έχει καμία σχέση με τις απαιτήσεις των Αϊμαρά, διαρρηγνύοντας την επισφαλή ενότητα που υπήρχε μεταξύ των κοινωνικών κινημάτων μέσα και έξω από το κράτος.

Έχοντας εκτίσει την ποινή τους και μπροστά στη φανερή κατάρρευση του νεοφιλελεύθερου μοντέλου στη Λατινική Αμερική, ο Κίσιπε Ουάνκα και ο Γκαρασία Λινέρα βγαίνουν από τη φυλακή διαπορισμένοι από τον διανοητικό μοτακισμό που η φυλακή ανοίγει στους πολιτικούς κρατούμενους. Η πίστη τους στην αναζή-

τηση της ιθαγενούς αυτονομίας παραμένει αλλά η στρατηγική τους αλλάζει και καθώς ο Γκαρασία Λινέρα δημιουργεί ένα δημόσιο πρόσωπο που νομιμοποιεί τις απαιτήσεις των Αϊμαρά για αυτοκαθαρισμό, με αναφορά στις ιδέες των κατοίκων των πόλεων, ο Κίσιπε Ουάνκα εδραϊώνει ένα ιθαγενικό κίνημα - έξω από το κράτος - που διατηρεί τον άξονά της δράσης του στις μυθολογικές κοινότητες γύρω από την Τιτικάκο αλλά που στα δέκα χρόνια της φυλάκισής του είχε αναπτυχθεί και είχε διασκορπιστεί στην άγονη πεδιάδα του οροπέδιου μέχρι και την ανοδομένη πόλη του Ελ Άλτο.

Παρόλα αυτά, αν και τον Απρίλη του 2000 το κίνημα των υποτελών κατοίκων της πόλης είναι αυτό που κερδίζει τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην εξέγερση κατά της εξουσίας, τον Σεπτέμβριο του ίδιου εκείνου χρόνου μια μεγάλη άνοδος του ιθαγενικού κόσμου στο οροπέδιο της Λα Πας μετατρέπει τον συσχετισμό με το κίνημα των πόλεων.

2002: εδραίωση του MIP

Απόρροια αυτής της εξέλιξης των στρατηγικών του κινήματος των ιθαγενών Αϊμαρά αποτελεί η ίδρυση ενός πολιτικού οργάνου, του Ιθαγενικού Κινήματος Πατσασκούτι (MIP), που εξορκίζει την αρχική διαφωνία για τον αποκλεισμό της κυβέρνησης από το πολιτικό πρόγραμμα του "Mallku": την απειλητική εξωτερικότητα από το κράτος.

Ωστόσο, αν και η δημιουργία του MIP νομιμοποιεί το κίνημα, αυτό που ενδιαφέρει τον Κίσιπε είναι η νομιμότητα μεταξύ των ορεινών του και στη διάρκεια της προηγούμενης εκλογικής καμπάνιας δείχνει σε επαναλαμβανόμενες περιπτώσεις ότι δεν τον ενδιαφέρει καθόλου να κερδίσει συμπάθειες με τους κατοίκους στις παραδοσιακές πόλεις και ότι το MIP είναι μία διακεντρωμένη ρύθμιση με στόχο να απευθύνεται και να επανακάψει την κοινωνική αγροτική δύναμη των Αϊμαρά που έχει μεταναστεύσει στην τυπική και άτυπη παραγωγική δραστηριότητα της πόλης του Ελ Άλτο.

Ο κοκκίνιος Οκτώβρης:

η επανένωση του λαϊκού κινήματος

Τον Οκτώβριο αυτού του χρόνου, τα δύο αυτά πολιτικά πλαίσια-περιφέρεια των πόλεων και η αγροτική κοινότητα-διασποσμένα από τον ρατσιστικό διακεντισμό του λευκού κράτους ενώνονται εκ νέου, αναγνωρίζοντας την απομόνωση και την άρνηση που τους επιβλήθηκε. Στον πολιτικό λόγο του κράτους υπάρχει ένας διπλός μηχανισμός αποκλεισμού που διαχωρίζει τον φτωχό αλλά που επίσης διαχωρίζει και τον ιθαγενή. Το αγροτικό στοιχείο που σχηματίζεται από το κίνημα των κοκαλέρος και το ιθαγενικό κίνημα ενώνονται γύρω από το ζήτημα της επανάκτησης της κυριαρχίας στη γη και στους φυσικούς πόρους. Ενωμένα πλέον, τα δύο κινήματα απευθύνονται και σε έναν τρίτο κοινωνικό παράγοντα, το προαστιακό ιθαγενικό κίνημα, λόγω της ανάγκης επανάκτησης της κυριαρχίας στον υδρογονάνθρακα.

Κοινωνικά κινήματα ίδιου καταγωγής αλλά ανάμοια στην ιστορική τους εξέλιξη κατορθώνουν να εννοθούν σε μία στιγμή κατά την οποία η ιστορική κρίση της Βολιβίας, η διαφωνία μεταξύ των κυρίαρχων ελίτ της και η υποτέλειά της έχουν αγγίξει τα όριά τους. Το ιθαγενικό πρόγραμμα ανατροπής της εξουσίας και οι επιχειρησιακές ελίτ που βρίσκονται στην εξουσία αντιπροσωπεύουν δύο όψεις του κόσμου τόσο διαμετρικά αντίθετες όσο μόνο η δικτατορική φαντασία θα μπορούσε να είναι, κολλημένη στη δομή ενός παραδοσιακού και νεοφιλελεύθερου κράτους χωρίς επιστροφή. Η κοσμοθεωρία των Άνδεων που κατορθώσε να επιζήσει, τώρα διαδίδει για την ταυτότητα ενός ιθαγενή αποξενωμένου από την εργατική του κατάσταση, χωρίς τα μέσα για να είναι αγρότης και χωρίς σοβαρές πιθανότητες για να λειτουργήσει ως κάτοικος των πόλεων.

Αυτή η ασυμφιλίωτη σύγκρουση των αντιλήψεων για τον κόσμο που ανιχνεύει την ιστορία της από το 1512, έχει επιδείξει κύρος στο παρόν με έναν δυσοίωνα τρόπο αλλά έχει επιδείξει επίσης με κατηγορηματικό τρόπο την αναπαλλοτριωτή φύση του δικαίωματος των ιθαγενών στη γη και στο να είναι παρόντος μέσα στο κράτος και έχει καταδείξει με τρόπο αναμφισβήτητο το τρίτο των "έμπιστων" κυβερνήσεων και της εξωτερικής ιμπεριαλιστικής πολιτικής μπροστά στην αλήθη θέληση των πολιτών να εξεγερθούν ενάντια στη νέα αποικιοκρατία.

Το πλήθος των βολιβιανών που μιλούσε δρόμους, έφτασε οδοφράγματα και περιόρισε το προεδρικό μέγαρο -αγρότες, μεταλλωρύχοι, παιδιές του δρόμου, άνεργοι και πολλοί άλλοι- ήταν παράγωγο τουλάχιστον μισού αιώνα επαναστατικού αγώνα ενάντια στους ιδιοκτήτες, τους ιδιοκτήτες των ορυκείων, τους μεγάλους καπιταλιστές και την πρεσβεία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η εξέγερση του Οκτώβριu ήρθε μετά από μία σειρά άλλων κινητοποιήσεων τόσο των *coacales* (μίας ολόκληρης κοινωνικής τάξης η οποία δημιουργήθηκε μετά το κλείσιμο των ορυκείων κασίτερου το 1984-1985 που οδήγησε στην ανεργία 40.000 μεταλλωρύχοις. Οι εργάτες αυτοί κατέφυγαν στα βουνά όπου άρχισαν να καλλιεργούν κακάο για να επιβιώσουν, ενώ έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο σε όλες σχεδόν τις εξεγέρσεις των τελευταίων 20 χρόνων, όπως και στις εξεγέρσεις του 2003) όσο και άλλων κομματιών του βολιβιανού πληθυσμού. Ενδεικτικά να αναφέρουμε τις ταραχές του Απριλίu του 2000 ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της εταιρεία του νερού και τις ταραχές αυξήσεις στις τιμές του που θα επηρέωναν τους βολιβιανούς. Οι ταραχές έληξαν με την αναστολή των συγκεκριμένων σχεδίων αφήνοντας, ωστόσο, 6 νεκρούς και δεκάδες τραυματίες και φυλοισμμένους. Ακόμη πιο βίαιες και αιματηρές ήταν οι συγκρούσεις που ξέσπασαν το Φλεβάρη του 2003 ενάντια στην προσπάθεια του προέδρου de Lozada (του υποψηφίου της δεξιάς που κέρδισε τις προεδρικές εκλογές του 2002 με ποσοστό 22,5% έναντι 21,9% του MAS, του Κινήματος για το Σοσιαλισμό και 7% του άλλου υποψηφίου της αριστεράς, του ηγέτη των ιθαγενών, Felipe Quispe) να επιβάλει ένα φόρο 12% στους μισθούς, παραβλέποντας το γεγονός ότι το 80% των βολιβιανών ζει στη φτώχεια και το επίπεδο ζωής έχει πέσει κατά 20% τα τελευταία δύο χρόνια. Περισσότερα από 40 άτομα δολοφονήθηκαν στην εξέγερση του Φλεβάρη, καθώς ο de Lozada ήθελε με κάθε τίμημα να διατηρήσει την εξουσία.

Τα σχέδια για την επείγουσα ιδιωτικοποίηση του αερίου, που θα έφτανε στις Η.Π.Α. μέσω της Χιλής, και του νερού, της οποίας το κόστος θα χρεώνονταν οι βολιβιανοί, καθώς και η διαρκώς αυξανόμενη δυσανεμία και εξαθλίωση του πληθυσμού οδήγησαν στην εξέγερση του Οκτώβριu. Στην αρχική συμφωνία με τις πολυεθνικές που θα αναλάμβαναν την εκμετάλλευση του αερίου υπήρχε ένας μυστικός όρος από τον οποίο προέκυψε ότι το βολιβιανό κράτος θα είχε ένα κέρδος της τάξης του 18%, ενώ το υπόλοιπο 82% θα πήγαινε στις πολυεθνικές. Επιπλέον, η μεταφορά θα γινόταν μέσω Χιλιανών εδαφών τα οποία η Βολιβία είχε χάσει -χάνοντας, έτσι, και την πρόσβαση στη θάλασσα- χωρίς ποτέ να σταματά να τα θεωρεί δικά της. Η προοπτική αυτή αφύπνισε τα εθνικά απειθήμενα των βολιβιανών τα οποία έδωσαν ως ένα βαθμό διακριτά χαρακτηριστικά στην εξέγερση.

Η εξέγερση του Οκτώβριu έληξε με την παραίτηση του προέδρου de Lozada και την ανάληψη της εξουσίας από τον αντιπρόεδρο Carlos Mesa. Άφησε πίσω της συνολικά 81 νεκρούς και 400 τραυματίες ή ανάπηρους.

17/9 Η Βολιβία άρχισε να καταρρέει για άλλη μια φορά στο τραχύ μονοπάτι της κοινωνικής αντιπαράθεσης. Στο ξεκίνημα αυτού που οι λαϊκοί παράγοντες έχουν ορίσει ως ο «πόλεμος του αερίου» υψηλά στελέχη της κυβέρνησης του Sanchez de Lozada και οι αρχηγοί της αντιπολίτευσης του MAS των *coacales* Eno Morales κατηγορούνται αμοιβαία ότι υπονομιεύουν την επίσημη δημοκρατία. Στο οροπέδιο αρχίζουν να εμφανίζονται οι πέτρες και οι σφαίρες.

Περισσότεροι από 150.000 Βολιβιανοί αρχίζουν να ανατρέφουν τον Γονί.

19/9 περισσότεροι από 150.000 Βολιβιανοί περιόριζαν τις κύριες πόλεις της χώρας και αρχίστηκαν να ανατρέφουν τον πρόεδρο de Lozada, αν αυτός επέμενε να αφήσει ελεύθερη τη διαδρομή για την εξαγωγή του αερίου προς τις Ηνωμένες Πολιτείες.

20/9 Συνδοσμάς δυνάμεων του στρατού και της αστυνομίας το θάνατο, τον πόνο και το πένθος στο βολιβιανό οροπέδιο. «Μπήκαν στα σπίτια και δε σεβάζτηκαν ούτε τις γυναίκες ούτε τα παιδιά» ανακοίνωσαν οι αποικοιστές της Warisata, θύματα του μακελειού που άφησε αρχικά 5 νεκρούς από σφαίρες και περισσότερους από 20 τραυματίες.

22/9 Το μακελειό των αγροτών και το συνταρακτικό κοινωνικό κλίμα που έχει ξεσπάσει στη χώρα είναι μόνο μία αντανάκλαση της συνολικής κατάρρευσης του βολιβιανού πολιτικού συστήματος. Στο οροπέδιο το κλίμα είναι πολεμικό, καθώς η ανακωχή που υπάρχει βοηθά στην οργάνωση των εξεγερμένων.

24/9 Στρατιωτικοί και αγρότες απελευθερώνουν μία διακεκομμένη και σιωπηλή μάχη στις στέπες του οροπεδίου τη βδομάδα που εγκαινιάσε τον «πόλεμο του αερίου». Είναι η μέρα που η COB (το Εργατικό Κέντρο της Βολιβίας) αποφασίζει την απεργία.

25/9 Στη χώρα ξεσπά η μεγαλύτερη μάχη ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και τις πολυεθνικές. Αγρότες, ανθρακωρύχοι, εργάτες, φοιτητές, συνταξιούχοι, έμποροι και άνεργοι πραγματικά έχουν στασιάζει για να εναρμονισθεί η πετρελαιοκή βιομηχανία και οι ντόπιες πηγές του αερίου και του πετρελαίου.

27/9 Ο Γονί θέλει να σπάσει τον άξονα της εξέγερσης.

29/9 Η απεργία ξανά σιγά σιγά αλλά με μαζικές πορείες.

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

30/9 Η αγροτική συνωμοσιονδία, που διευθύνεται από τον Felipe Quispe, διαβεβαιώνει ότι οι σύντροφοι του οροπεδίου δεν είναι οπλισμένοι, όπως προσπαθεί να πείσει η κυβέρνηση στην προσπάθειά της να δικαιολογήσει καινούργια μακελιά.

1/10 Οι διαδηλωτές παίρνουν στην κατοχή τους το κέντρο της La Paz.

2/10 Ο Goni ξημερώνει κάθε μέρα και πιο μόνος. Κάποιοι λένε ότι είναι γέρος, άλλοι ότι εκεί κάσει τον μπουσούλα και ότι ήδη δεν ξέρει τι κάνει. Οι πιο στενοί του συνεργάτες χαμογελούν και γελοιοποιούνται από τους δημοσιογράφους που καλύπτουν το μέγαρο και βεβαιώνουν ότι ο de Lozada, ένας από τους πιο μισητούς ανθρώπους στη Βολιβία, είναι διαυγής και ξέρει πώς να αντιμετωπίσει στην καταγίδα κυρίς να πέσει ούτε να αματωκώσει τη χώρα. Ωστόσο, η πραγματικότητα δείχνει άλλα πράγματα.

5/10 Κριτική και αστοκτική από το COB ότι λείπει μια επαναστατική στρατηγική. Το ανυπότακτο κίνημα του Οροπεδίου εξετάζει τις αδυναμίες του, τις δυνάμεις του και τις αμφιβολίες του και χαράζει τις βασικές γραμμές για να αντιμετωπίσει τη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Lozada, που δείχνει να στρμώνεται μετά από μία βδομάδα μαζικών διαδηλώσεων και ένα μόνιμο μπλοκ γύρω από την Paz.

Η διαμαρτυρία μεγαλώνει αλλά ο Goni εξαπατά και απειλεί.

6/10 Ένα ανθρώπινο κύμα ζήτησε για άλλη μια φορά σήμερα το τέλος της προεδρική θητείας του Lozada, του εκατομμυριούχου που κυβερνά την πιο φτωχή χώρα της Νότιας Αμερικής, περίοισε τις διαδηλώσεις και απείλησε με φυλάκιση τους αντιπάλους του. «Δεν πρόκειται να παραιτήσω από την προεδρία γιατί η γυναίκα μου θέλει να συνεχίσει να είναι η πρώτη κυρία του έθνους» είπε περηφάνικα.

7/10 Οι μεταλλωρύχοι του Ηιανπιού προχωρούν προς την πόλη της La Paz για να ευδυναμίσουν τις μαζικές διαμαρτυρίες στο δρόμο, οι οποίες απαιτούν την παραίτηση του προέδρου της Δημοκρατίας και την επανεθνικοποίηση του αερίου και του πετρελαίου.

8/10 Η πόλη της La Paz, η έδρα της πολιορκημένης κυβέρνησης του de Lozada, έμεινε όλη τη μέρα με καμμένες τις τρεις κύριες προσβάσεις της και στην πραγματικότητα αποκλεισμένη από τα μπλοκ και τις κοινωνικές διαμαρτυρίες που διατηρούνται για 4η συνεχή εβδομάδα. Στο Alto πέφτουν παροβολισμοί για άλλη μια φορά.

9/10 Συνδοσισμός δυνάμεων του στρατού και της αστυνομίας ανέκοψαν με σφαίρες και χειροβομβίδες, αέρια και σκάγια την προέλαση προς την πόλη της La Paz των εργατών στα ορυχεία και κατοίκων από τις πιο φτωχές γειτονίες που ζητούν το κεφάλι του Προέδρου. «Ήταν ένα σφαγείο» λέει η αντιπολίτευση.

9/10 «Η κυβέρνηση του de Lozada μετατρέπεται σε μία δικτατορική κυβέρνηση, σε μία φασιστική κυβέρνηση» δήλωσε ο Jaime Solares της COB, λίγες ώρες αφού τα στρατεύματα και οι αστυνομικοί πυροβόλησαν τους μεταλλωρύχους και τους κατοίκους της πόλης του El Alto.

9/10 Ο αποκλεισμός του Yungas από τους cocaletos είναι γενικός. Το γραφείο του δημάρχου βοηθά αυτούς που κάνουν τον αποκλεισμό και ζητούν την παραίτηση των υπουργών Άμυνας της κυβέρνησης και του Νομάρχη της La Paz. Η κυβέρνηση παίζει βρώμικα και προσπαθεί να διαιρέσει το αγροτικό κίνημα.

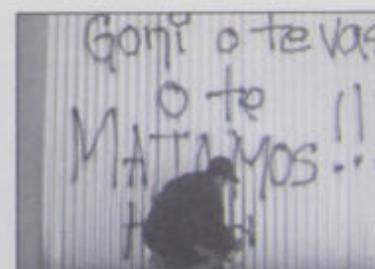
10/10 Μεγάλες αερές οσμήτων στα λίγα τρατέρια που έχουν ακόμη καύσιμα δίνουν το ρυθμό της τρίτης μέρας του κλοιού απ' τον οποίο υποφέρει η πόλη της La Paz, αποκλεισμένη σε όλες τις οδικές προσβάσεις από κιλιάδες εργατών, αγροτών, φοιτητών, cocaletos και γιτώνων από τις πιο φτωχές γειτονίες που ζητούν την παραίτηση του de Lozada.

10/10 Μία τεράστια επιχείρηση με τανκς, ελικόπτερα και εκατοντάδες στρατιωτών αναπτύχθηκε το σούρουπο της Παρασκευής στον μιλοκαρισμένο δρόμο που ενώνει την πολιορκημένη πόλη της La Paz με το El Alto, προσπαθώντας να ανεφοδιάσουν με βενζίνη και πετρέλαιο την έδρα της κυβέρνησης που συνεχίζει να βρίσκεται σε κλοιό από τους λαϊκούς διαδηλωτές.

11/10 Αυτό το Σάββατο η Βολιβία βοήθησε ολοκληρωτικά σε μία δίνη αίματος και βίος. Στρατιωτικοί και αστυνομικοί έσπασαν με σφαίρες και φωτιά τα μπλοκ στο δρόμο που εμπόδιζαν τον ανεφοδιασμό με βενζίνη της La Paz, αποκλεισμένες για τέταρτη μέρα από ένα μαζικό κλοιό από γείτονες των πιο φτωχών ζωνών που ζητούν την παραίτηση του προέδρου de Lozada.

11/10 Ο κυβερνήτης de Lozada κατηγορεί το βουλευτή Ένα Morales ότι ηγήθηκε μίας διαδικασίας προξενιστήματος ενάντια στο κράτος και δικαιολόγησε την αματωπή στρατιωτική επιχείρηση στο El Alto. Ο ηγέτης των cocaletos αρνείται την κατηγορία, καταδικάζει το μακελιά και καλεί να ενδυναμωθούν τα μπλοκ. Η COB καλεί σε πολιτική αντίσταση για την οπρόσηψη του El Alto, της πιο φτωχής πόλης που έχει μετατραπεί σε μια πραγματική κόλαση.

12/10 Ένα μεγάλο κύμα αγανάκτησης και λαϊκή καταδική άρκεσε να ακουρίζεται από διά-

φορά ραδιόφωνα της La Paz για τη σφαγή στο El Alto. Εκατοντάδες ακροατών φέρονται μέχρι τις πρώτες ώρες της αιγής της Κυριακής στους τοπικούς ραδιοσταθμούς, καταγγέλλοντας τη στρατιωτική παρέμβαση που όφειλε νεκρούς, τραυματίες και βαθύ πόνο στα πιο φτωχά κομμάτια του πληθυσμού.

12/10 Εργάτες, γείτονες και νεολαίοι του El Alto και των υψηλών ζωνών της La Paz συνεικίζουν να αντιστέκονται και σήμερα, Κυριακή, στις πιστές στον κυβερνήτη de Lozada στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις που, μέχρι τώρα, παρά την έντονη ανταλλαγή πυροβολισμών, δεν μπορεί να ελέγξει την πιο φτωχή πόλη της Βολιβίας.

12/10 Από την παρανομία ο Roberto de la Cruz του Εργατικού Κέντρου της περιοχής του El Alto κάλεσε σήμερα τους εργάτες και τον πληθυσμό των πόλεων της La Paz και του El Alto να διατηρήσουν την αντίσταση και να μην κάνουν ανακωχή. Υπάρχουν περισσότεροι τραυματίες κι άλλος νεκρός.

12/10 Ο κάτοικος του El Alto Jose Miguel Perez Cortez έπεσε σήμερα νεκρός κτυπημένος στην καρδιά από σφαίρα του στρατού στην πλατεία Ballivián. Σε άλλη ζώνη της αματωβόρμης πόλης, που από χθες έχει μετατραπεί σε κόλαση, υπάρχουν πληροφορίες για άλλους 5 νεκρούς από σφαίρες. Δεν υπάρχει ασθενοφόρο ούτε ιατρική βοήθεια.

12/10 Παρ' όλο που χρησιμοποιούν όπλα και οβίδες, οι πιστές τον πρόεδρο της Βολιβίας στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις δεν έχουν καταφέρει να νυξούν την αναπτυσσόμενη λαϊκή εξέγερση των φτωχών κατοίκων του El Alto και των υψηλών ζωνών της πόλης της La Paz.

12/10 Χιλιάδες και χιλιάδες κατοίκων, οργανωμένων σε τετράγωνα και γειτονιές, αντιμετωπίζουν με πέτρες τα τανκς και τους στρατιωτικούς που πυροβολούν ότι κινείται. Σε μιάμιση μέρα μακελειού ήδη υπάρχουν πάνω από 20 νεκροί και πάνω από 150 τραυματίες, αλλά η εξέγερση των φτωχών συνεχίζεται.

13/10, 7.50 Το ανυπότακτο χαριό των Άνδων παλεύει με πέτρες από όλες τις γωνιές της La Paz. Άνδρες και γυναίκες, παιδιά και γέροι παλεύουν, υποφέρουν και ματώνουν αλλά ανοίγουν δρόμο. Η εξέγερση των φτωχών γιγαντίζεται και μεταδίδεται σε όλη τη χώρα. «Θα νικήσουμε» λέει η COB. Ο εκατομμυριούχος πρόεδρος αντιστέκεται και πυροβολεί: σήμερα έπεσαν νεκροί 17 πολίτες και περισσότεροι από 30 τραυματίες.

Ο αντιπρόεδρος Carlos Mesa έρχεται σε ρήξη με τον Γουί, παραιτείται ο υπουργός Οικονομικής Ανάπτυξης, η κυβέρνηση τρίζει, ενώ περισσότεροι στρατιωτικοί και αγρότες βοδίζουν προς το κέντρο.

Στριμαγμένος από το πλήθος που ζητά το κεφάλι του, ο πρόεδρος ζητά τη βοήθεια της εσωτερικής στρατιωτικής φρουράς. Οδοφράγματα σπίνονται, ενώ αγρότες απ' τη Achacachi και 10.000 γείτονες απ' το Όυτο επιταχύνουν το βέγμο τους. Πολλοί πηγαίνουν στη La Paz. Άλλοι ήδη συγκροούνται στη Cochabamba και στην ανατολή. Η Βολιβία καίγεται.

14/10, 9.30 Οι πόλεις της La Paz και του El Alto ζημερώνουν τις πρώτες ώρες σήμερα, Τρίτη, σχεδόν έρημες. Δεν υπάρχουν δημόσιες συγκοινωνίες, τα εμπορικά καταστήματα και κέντρα είναι κλειστά και επικρατεί μία αίσθηση δραστηριοτήτων τόσο από την πλευρά της COB, που πλέζει για την παραίτηση του προέδρου, όσο και από την πλευρά της ίδιας της κυβέρνησης, που δε θέλει να επαναληφθεί αυτό που συνέβη χθες, όταν 29 πολίτες σκοτώθηκαν από σφαίρες και καμιά εκατοστή τραυματίστηκαν. Σήμερα, υπάρχει κλίμα ανακωχής, μία ανακωχή, ωστόσο, που μπορεί να σπάσει οποιαδήποτε στιγμή.

14/10 1,5 εκατομμύρια γείτονες από τις πόλεις της La Paz και του El Alto παρέλυσαν με την γενική απεργία όλες τις δραστηριότητες και σιωπηλά καταδίκασαν το υμώ μακελειό που αματωκόλησε το Οροπέδιο. Συνεχίζεται η τεταμένη ανακωχή και μεγάλες διαδηλώσεις γίνονται στην υπόλοιπη χώρα. Ο λαός συνεχίζει τον ξεσηκωμό αντιμετώπισης με τις οβίδες και τα τανκς.

15/10 Η μεγαλύτερη εξέγερση της σύγχρονης ιστορίας της Νότιας Αμερικής έχει αρχίσει να έχει άλλο ρυθμό σήμερα. Γείτονες από τα περίχωρα της La Paz και από τις μεσοαστικές γειτονιές βοδίζουν προς το κέντρο όπου, επίσης, συρρέουν χιλιάδες αγρότες και εργάτες που έφτασαν με δυναμική πορεία από όλες τις περιοχές έξω από την πόλη.

15/10 Η λαϊκή εξέγερση έκανε σήμερα μία επιβλητική επίδειξη της δύναμης και της αβεναιρότητας της κινητοποιήσεως προς το κέντρο της πόλης της La Paz ένα πλήθος που δεν έχει εμφανιστεί άλλη φορά στη σύγχρονη ιστορία της πιο φτωχής και ανυπότακτης χώρας της Νότιας Αμερικής. Υπάρχουν απειρίες πείνας σε σχολείες και γειτονιές που αντιστέκονται, μασκοφόροι της κυβέρνησης κατάσχουν εκδόσεις του τύπου και απειλούν εναλλακτικό μμ.

15/10 Ο de Lozada στην απελπισμένη του προσπάθεια να διατηρήσει την προεδρική καρέκλα προσπαθεί να εξοστιάσει τους βολιβιανούς με ψεύτικες υποσχέσεις και προτάσεις, προειδοποιεί τους κύριους ηγέτες της αντιπολίτευσης και των συνδικάτων της χώρας.

16/10 Χτυπών από τις οκιάς, ρίχνουν οβίδες, εξαπολύουν βόμβες και δαναμίτες, ρίχνουν αέρα και σφαίριδα, είναι στρατιωτικοί που έχουν εξαπολύσει αυτή την αγλή μία ψυχολογική επίθεση τρόμου ενάντια στους γείτονες του El Alto.

16/10 Πολυπληθείς φάλαγγα από γείτονες από όλες τις γειτονιές του El Alto έχει αρπάξει να καταβεί προς το κέντρο της πόλης της La Paz. Ποτέ πριν δεν έχει δει κανείς τόσο κόσμο μαζί.

16/10 Τουλάχιστον 250.000 εργάτες και γείτονες από όλες σχεδόν τις λαϊκές γειτονιές του El Alto και της La Paz έχουν περιρικλώσει το κυβερνητικό μέγαρο και δίνουν την τελευταία ευκαιρία στον πιο μισητό και καταραμένο άνθρωπο της ιστορίας του έθνους, στον εκατομμυριοστό Gonzalo Sanchez de Lozada να παραιτηθεί από την Προεδρία και να εγκαταλείψει τη Βολιβία.

Αυτή τη νύχτα ο πρόεδρος πέφτει. Η μεσοία τάξη και τα πιο βολημένα κομμάτια της Βολιβίας του έδωσαν το τελευταίο σπράγμο με μία απεργία πείνας που διαδόθηκε ταχύτητα σε όλη τη χώρα.

17/10 Στα όρια της λύσσης, πολυπληθείς πορείες από όλα τα κοινωνικά στρώματα βολίζουν για να θάψουν την ετοιμοθάνατη κυβέρνηση του Lozada.

Απ' την άλλη, ακμάηται των εξεγερμένων μαζών, οι ηγέτες και τα νεοφιλελεύθερα πολιτικά κόμματα που ήλεγχαν τη βολιβιανή βουλή και μέχρι τώρα ήταν μέρος της κυβέρνησης προσπαθούν να επανακτήσουν αυτό που έχουν χάσει στους δρόμους και φάνουν τον τρόπο για να εγκαταλείψει ο de Lozada τη χώρα και να παραδώσει την εξουσία στον αντιπρόεδρο Carlos Mesa. Η παραίτηση του Goní είναι ήδη γεγονός.

17/10 Αφού έριξε με πέτρες την κυβέρνηση του εκατομμυριοστού de Lozada, η εξέγερση των φτωχών και των αποκλεισμένων προειδοποιεί τον καινούργιο πρόεδρο Mesa να μην εξάγει το αέριο, να το βιομηχανοποιήσει στη χώρα και να το ξαναπάρει από τα χέρια των πολυεθνικών. Ασπίδα αλληλεγγύη για έναν άνθρωπο που δεν έχει πάρει θέση ούτε έχει κοινωνική υποστήριξη και συντηρείται μόνο από την πρεσβεία και από ένα διεφθαρμένο Στρατό.

Τα λάθη της εξέγερσης του Οροπεδίου.

19/10 Αντιπρόσωποι από όλα τα εργατικά και λαϊκά τμήματα που πρωτογωνίασαν στην αστική εξέγερση αναλύουν τα σφάλματα, τα λάθη και τους περιορισμούς που δεν τις επέτρεψαν να πάρει την εξουσία. Η απουσία ενός επαναστατικού κόμματος, η έλλειψη μίας μοναδικής καθοδήγησης του κινήματος και στόχοι σκόρπιοι και συγκυσιμένοι έδωσαν την αφορμή ώστε τώρα στο ανάκτορο να βρίσκεται ο Carlos Mesa.

Η COB αναστέλλει την επίθεση ενάντια στο φιλελευθερισμό και τις πολυεθνικές και περιμένει ο νέος πρόεδρος να εκπληρώσει τις απαιτήσεις του. Ο Mesa ήδη επέλεξε ένα υπουργικό συμβούλιο «νεοφιλελεύθερων τεκνοκρατών» και έχει αρπάξει στα χέρια του κογκρέσου, που κυριαρχείται από τους θιασάτες του Goní, τη δυνατότητα να απαγγείλει κατηγορίες στο de Lozada, που έχει καταφύγει στις Η.Π.Α.

Η κυβέρνηση του Mesa υπόσχεται πίστη στο ΔΝΤ.

20/10 Η καινούργια βολιβιανή κυβέρνηση του προέδρου Carlos Mesa δε θα υποχωρήσει ούτε ένα χιλιοστό από τη γραμμή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και θα δώσει συνέχεια στις οικονομικές και φορολογικές πολιτικές που έχουν αναληφθεί από τον προκατόχο του, τον πρώην πρόεδρο G.S. de Lozada. Είναι μία (απροκάλυπτη) πρόκληση για τους φτωχούς εργάτες και τα φτωχά κομμάτια του πληθυσμού.

Τον περασμένο Οκτώβριο οι βολιβιανοί, συνεχίζοντας μία μακρόχρονη ιστορία αντίστασης, κινητοποιήσεων και εξεγέρσεων, βρέθηκαν στους δρόμους ενάντια στα σχέδια ιδιωτικοποίησης των δικτύων του νερού και του φυσικού αερίου, διεκδικώντας, ταυτόχρονα, την παραίτηση του προέδρου de Lozada που θεωρούνταν ο βασικός υπεύθυνος για το ξεπούλημα του φυσικού πλούτου της χώρας.

Η εξέγερση πέτυχε τον αντικειμενικό της στόχο, καθώς, όπως είδαμε και ο de Lozada παραιτήθηκε και τα σχέδια ανατράπηκαν. Ωστόσο, η εξέγερση κινήθηκε γύρω από το πρόσωπο του συγκεκριμένου πολιτικού και περιορίστηκε στο να απαιτήσει δυναμικότητα την απονομή του με αποτέλεσμα να εκτονωθεί άλλος ο κοινωνικός αναβρασμός, που παρέλυσε τη χώρα για περισσότερο από ένα μήνα, με την παραίτησή του και τη φυγή του στις Ηνωμένες Πολιτείες. Έτσι, ο διάδοχος του de Lozada στην εξουσία, Carlos Mesa, μπορεί να συνεχίσει την πολιτική του προκατόχου του χωρίς ιδιαίτερες κοινωνικές αναδράσεις.

Απ' την άλλη, η εξέγερση είχε εθνικά, ως ένα βαθμό, χαρακτηριστικά καθώς οι βολιβιανοί ξεκίνησαν όχι μόνο γιατί η φτώχεια και η εκμετάλλευση έγιναν ορατά, αλλά και γιατί δεν μπορούσαν να ανεχθούν το γεγονός ότι ο εθνικός τους πλούτος θα ξεπουλιόταν μέσω των ιδρών του εθνικού τους εχθρού, της Χιλής.

Οι παράγοντες αυτοί σε συνδυασμό με τη χειραγώγηση των εξεγερμένων από τα συνδικάτα και την αντιπολίτευση -που, μέσα από όλη αυτή την κοινωνική αναταραχή προσπάθησαν πρωτίστως να ενδυναμώσουν την επιρροή και την εξουσία τους πάνω στα κομμάτια του βολιβιανού πληθυσμού που βρέθηκαν στο δρόμο- εμπόδισαν την εξέγερση απ' το να πάρει πιο ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά και να αμφισβητήσει τις δομές εξουσίας που την προκάλεσαν στο σύνολό τους, ξεπερνώντας προσωποκεντρικές πολιτικές αντιλήψεις και εθνικές ασπίδες.

Κέρκυρα
12-13
Δεκέμβρη

2 μέρες

έναντι στο εμπόρευμα και το θάνατο

Διεπιστημονικός ιδεολογικός πόλεμος για αντανάκλαση
επιστημονικά

Το μετακίνητο των αντιπροσωπικών σχέσεων
Την κατασκευή τράπεζας, εφορειών και αποικιστών
Την ανεπίσημη αποκατάσταση σκηνών και θεαμάτων

2 μέρες

έναντι στο εμπόρευμα και το θάνατο

ακολουθώντας παράλληλα το δρομολόγιο
που αποτυπώνεται στην πόλη από

παράδοση στην καθημερινότητα της πόλης

+τεχνία
κωπηλασία

Το φεστιβάλ είναι ανοιχτό
και προσβάσιμο στην πόλη

Η εκδήλωση αφορά τις θέσεις
και τις σχέσεις μεταξύ των πόλεων

Ο πόλεμος περιλαμβάνει τις σχέσεις
και τις δραστηριότητες που αφορούν
αυτές τις σχέσεις

Παρασκευή 12 Δεκεμβρίου

Σάββατο 13 Δεκεμβρίου

2 μέρες

12, 13 Δεκεμβρίου
στη πόλη της Κέρκυρας

έναντι
στο εμπόρευμα
και το θάνατο

+τεχνία
κωπηλασία

Κέρκυρα, 12-13 Δεκέμβρη. Τρίτη εκδήλωση της συλλογικότητας +τεχνία- ενάντια στο εμπόρευμα και το θάνατο. Ο χώρος του τμήματος Ιστορίας του πανεπιστημίου διαμορφώθηκε κατάλληλα για την πραγματοποίηση των δραστηριοτήτων του σχήματος, με την εξαιρετική κίνηση του τελευταίου να θέλει να μοραστεί και να δοκιμάσει το λόγο και τις πρακτικές του. Καθ' όλη τη διάρκεια του διήμερου υπήρχε έντονο υλικό και από τις επόμενες ομάδες.

Την Παρασκευή στο μικρό αμφιθέατρο της σχολής που είχε γεμίσει, έγινε η κουβέντα για το εμπόρευμα, του ενός εκ των δυο θεματικών αξόνων της εκδήλωσης. Η συζήτηση, αφού προηγήθηκαν οι εισηγήσεις, κινήθηκε κυρίως γύρω από το πώς εκφράζονται οι εμπορευματικές σχέσεις στην καθημερινότητα, η σχέση του δημιουργού με το έργο, και πώς διασφαλίζεται ο αντιθεματικός και αντιεμπορευματικός χαρακτήρας της διακίνησης και προβολής του τελευταίου.

Την κουβέντα ακολούθησε συναυλία με το μουσικό σχήμα Δρακατόρ.

Το πρωί του Σαββάτου πραγματοποιήθηκε πορεία. Ένα δρομολόγιο που ξεδίπλωσε πτυχές του κοινωνικοταξικού πόλεμου, χαραγμένου στο παρελθόν και το παρόν της πόλης. Από τις ταξικά προσδιορισμένες γειτονιές και τις ζώνες διακίνησης εμπορευμάτων, τουριστικής εκμετάλλευσης και διασκέδασης, μέχρι τα «ευαγή» ιδρύματα του εγκλεισμού: ψυχιατρείο, σχολεία, φυλακή, μια διαδρομή που θέλησε να θυμίσει α,π επιμελώς φρόντισε η εξουσία να «ξεκοσμήσει» και να καταδείξει αυτό που κρύβεται πίσω από το πέπλο της φαινομενικότητας.

Το βράδυ η δεύτερη συζήτηση του διήμερου, για το θάνατο, πραγματοποιήθηκε σε αντίστοιχο κλίμα με αυτό της προηγούμενης. Και αφού πρώτα, με άξονα τις εισηγήσεις, όρισε τη θεματική διαδικασία ως διαμεσολαβημένη σχέση από εικόνες επεκτάθηκε στην ανάλυση παραδειγμάτων. Μεταξύ των άλλων κατατέθηκαν προβληματισμοί και ξεκίνησε ένας διάλογος σχετικά με τη λειτουργία του θάνατου στην καθημερινότητα, αλλά και στην αναζήτηση τρόπων αντίστασης τόσο σε μοριακό όσο και σε συλλογικό επίπεδο.

Στη συνέχεια παίχτηκαν το δράμα «εικόνες για τις μικρές εξουσίες» από τη ΜΗΧΑΝΗ και το βίντεο «περιπλάνηση στην πόλη της Κέρκυρας». Ακολούθησε συναυλία με τα Μουρακόντα και την Ωχρά Σπεροκαίτη. Το κείμενο που ακολουθεί μοιράστηκε στην πορεία στους δρόμους της πόλης.

μια

μια μικρή περιπλάνηση

στην πόλη της Κέρκυρας

μικρή

Μια πόλη είναι ένα σώμα. Σώμα σφραδεδμένο ορατό ή αόρατο από το παρελθόν και το παρόν του, σμυλεμένο από τον κοινωνικοταξικό πόλεμο που εκτυλισσόταν και εκτυλίσσεται στα όριά του. Μια ματιά δεν αρκεί αλλά λέει πολλά. Μια περιπλάνηση στην πόλη της Κέρκυρας... Ξεκινώντας από το **Μαντοίκι** οι οσμές από την επιδημία κολέρας που είχε πιάξει το εξοθλιωμένο πρόσωπο το 1855 δεν έχουν οβηποτε εντελώς. Αν δώσεις προσοχή μπορεί να νιώσεις το θρόσσμα του ξεκοσμένου μίσους για τους άρκεντες, τους αστούς και τους γιατρούς που μηχανεύονταν, τότε, τον αποκλεισμό του προσώπου από την πόλη, τον αποκλεισμό του από τη ζωή. Τον πόλεμο της εξέγερσης που υφαινόταν στα δρομώκα και τα χαμόσπια, την βαθιά γνώση ότι δεν ήταν η αρρώστια που έπληγε την

κάθε τους μέρα αλλά τα «αδέρφια» τους στην πόλη. Αυτά τελικά απέτρεψαν τον ξεσηκωμό, με τους φιλανθρωπικούς χειρισμούς των σωματείων και των αγαιονομικών επιτροπών τους. Στο Μαντοίκι ήταν συγκεντρωμένα πολλά απ' τα εργοστάσια της βιομηχανικής εποχής του νησιού στις αρχές του 20ου αιώνα. Σε αυτό το σημείο της πόλης στοβάζονταν το προλεταριάτο που κινούσε τον εργοστασιακό εξοπλισμό παράγοντας υπεραξία για τους βιομηχάνους. Στο βόθος, πίσω από τις δοροφορμικές κεραιές στα χαμηλά σπιτάκια, αννοφαινόταν οι βίλες του κεφαλομόντικου, που θαρρείς στέκουν σαν άγρινοι φύλακες. Σήμερα, το Μαντοίκι παραμένει ταξικά φραξιμένο. Εδώ δε θα βρεις τουρίστες, ούτε ξενοδοχεία, ούτε ξενοδόκος, ούτε λαμπρά μαγαζιά. Αυτά τα τελευταία είναι στοικοσμένα πιο κάτω, στην αγέλαστη ευθεία του εμπορικού. Εδώ ζούν οι άνθρωποι που το καλοκαίρι θα στελεχωθούν τον εργατικό δυναμικό για να κινήσει η τουριστική βιομηχανία. Εδώ ο αέρας δεν είναι κοσμοπολιτικός ή φαδελός. Είναι

διαφορετικός. Αρκεί, αν τύχει και περάσεις, να κοιτασταθείς και να κοιτάξεις.

Βγαίνοντας στο λιμάνι όλα μοιάζουν τακτοποιημένα. Το τελωνείο με τα τεφτέρια του γεμάτα περιουσίες και ονόματα, τα εκδοτήρια περιμένουν τις οφρές τους, ένα τεράστιο κρουαζιερόπλοιο ξερνάει κόσμο έτοιμο,

προγραμματισμένο λες να ξεφροντίζει Παρσιφά, ένα ασπιοκάραβο γράφει «Αλβανία ασημερών» και το βλέμμα των λιμενικών επιπρέπει, μπροστά η δορυκιά κάποιου μετανάστη σκαδίζει το χαμόγελο της υποδοχής ή παρεκκρίσει στη χώρα πέρα απ' τη γκρίζα ζώνη της προβλήτας. Η κανονικότητα που ζυθούσαν να επιβάλλουν οι παλιοί βρετανοί αρμοστές στο «ανυπόφορο» λιμάνι της Κέρκυρας, με τα νασοκομεία και τις καρντίνες, φαίνεται να βρέει το δρόμο της. Οι δορυκισμένες πόρνες που ενσωμάτωσαν όλη την υποκρισία της αστικής ελίτ του παρελθόντος, όντως η θηλιά αποξία αλλά και το αντικείμενο χρήσης της, δεν είναι πια εδώ. Σβήστηκαν από το τοπίο και την μνήμη.

Φτάνοντας στη Σπηλιά, την αλλοτινή πόλη ελέγχου της εισόδου στην πόλη, μπαίνουμε στην ζώνη των αναρτήσιμων τουριστικών μικρομαγαζιων. Το κειμάνο εγκαταλελειμμένα, σαν σε χειμερία νάρκη, περιμένουν το Μάρτι να φορέσουν το καλοκαιρινό τους χαμόγελο για τους τουρίστες. Αυτούς που άλλαξαν το ντύσι, τους ροζιμούς και τους ανθρώπους του από τότε που πρωτόβησαν στο club mediterrane το 1952. Αυτούς που έρχονται για να ξεδιψήσουν και να ξεδιψούν στον πενήθερο παράδεισο, όπου όλα επιτρέπονται. Σε να ήταν άλλοι από τους εργάτες της Αγγλίας.

Περπατώντας στα μουράγια το νιάθος, μπαίνει σε άλλη ζώνη. Τα επιβλητικά μαρμαρωμένα σπίτια, όπου έζησαν οι διάφοροι μεγαλοσχημένοι αρχόντοι, μοσχοκάντζες, παπάδες και εμπόροι, είναι το τείχος προς την θάλασσα. Η πρόσψη. Το τείχος που κρύβει τους δαιδαλλούς του Καμπέλλο. Του Καμπέλλου της πρώιμης αστικής συσσώρευσης και της ασφυκτικής χωροταξικής διεκτέτασης προς τα πάνω. Εκεί που μένει η γιογιό της καρι-ποστά, απλώνοντας ακόμα τα ρούχα της καθώς θυμάται την ιστορία της «βραϊκής συνοικίας» από τα γερμανικά βομβαρδιστικά, την ένωση σιωπή που είχε απλωθεί πάνω από την πόλη και τις ιστορίες για τους παλιούς διαγμούς των βραβίων από τους ντόπιους.

Τα παλιά κοιτασμαπολιά (που τώρα αναβιώνουν ως θέαμα προς κατανάλωση από το πολιτιστικό επιτελείο του δήμου) έχουν σκεπαστεί από το σούσουρο των τηλεοράσεων και τα εμβατήρια των φιλαρμονικών που είναι εδώ για να μας θυμίζουν το «πολιτιστικό επίτευμα» της Κέρκυρας, το σύμφρο με την τουριστική ανάπτυξη του νησιού και την ευημερία κάποιων.

Αιστόν. Σπανάδα. Η Κέρκυρα είναι αυτή. Εδώ όλα πρέπει να ξεκατούν. Εδώ διασκεδάουμε. Εδώ θα κατοικηθεί και θα καταναλωθεί η εικόνα, η κτισμένη σε φρεσκοποιημένα εμπορεύματα. Η ανάγκη για ανθρώπινη επικοινωνία εκπίπτει σε «οφθαλμόλουτρο» επιβεβαίωσης στο κερτικό γαϊτανάκι της μοναχιάς. Οι ποιητιστές των ευγενιών, που είχαν το προνόμιο να σχολαστάζονταν εδώ επιδεικνύοντας την ανώτερη κοινωνική τους θέση και καταγωγή, μπλέκονται με τη σκούπα των οδοκαθαριστών που φροντίζουν την τουριστική καθαριότητα της πλατείας. Το άγαλμα του Adams σφαιρίζει αδιάφορα, καθώς αστράφτουν τα φως των φωτογραφικών μηχανών στην πλατεία που θεμελιώθηκε στα τέλη 2500 απινών, γκρεμισμένοι με σκοπό τον χωροταξικό έλεγχο της πόλης. Δεν θα ακούσεις πια την βροντή του συνθήματος «θάνατος τ' αρχόντους» των οργανωμένων παπαλάρων, καθώς έκαigan τα ονόματα των 122 οικογενειών του libro d' oro. Ούτε τα ατάρεσκα γέλια των nobili που είχαν κλειστεί ασφαλείς στο παλιό φρούριο το 1571, ενώ ο τουρκικός στρατός έσφαζε τον κόσμο στα φρούσια, σε έναν πόλεμο που τους αφορούσε λίγα.

Εδώ τώρα η αθλητική εφημερίδα προγγάζει δυνατώτερα από την κόουπα του καφέ με το πορτραίτο της αυτοκράτειρας Σίσι, το ποδοπατημένο από εκείνον του Ιταλό αναρκό που την διολορόνησε στο όνομα των υπακόων της. Εδώ τώρα ενώνονται οι μοναχίες σε Μια Μεγαλύτερη, πιο βροντερή και πιο υπόκορη. Αφήνω πίσω τους τουρίστες να λιάζονται στην αντανάκλαση των

βηρίνων, παίρνοντας το δρόμο για τη Σάρικα. Τα εμπορεύματα με περιμένουν να τα καταναλώσει, να τα κόνω δικό μου με την ειλικία παραμένει στην επιρροία του προσώπου μου. Σβήγω το δόντι. Όλα μοιάζουν βηρίνα. Θέλω να σβήσω τις φωτεινές επιγραφές που υπόδοκονται χαρά σε δόσεις και τα χριστογεννητικά λιμαμόνια που σκορπούν μόνο βλίρη, αλλά δεν μπορώ να βρώ τη γόμα. Ακόμα...

Σαρόκα. Παλιά ίσως ακουγόταν μέχρι εδώ η σερβία του εργοστασίου ται. Δεσούλλα να κρατάει τους εργάτες της Γαρίτσας να σκευάζουν από το κρεβάτι και να τραβήξουν στις αλυσίδες παραγωγής του. Τώρα μπλέκομαι με ένα ποτάμι ανθρώπων και αστακιντών που διαπερνούν εργασίες και εμπορεύματα. Οι ριθμοί αλλάζουν. Ξανά. Το περπάτημα ξερό, μπικονικό. Όλοι πάνε κάπου. Στην δουλειά, για φάνια, για καρφέ. Κάποιος όμως στέκεται ακίνητος. Εκεί στα κάγκελα της πλατείας. Δεν είναι από εδώ. Οι περισσότεροι γεννηθήκαν απέναντι. Κάτι περιμένουν σιγοκοιβενητάζοντας. Περιμένουν ένα σφεντικό, όταν έρθει οι κοιβεύτες θα σταματήσουν και θα ακούγονται μόνο τιμές για το χρόνο και το σώμα τους. Ο χαμηλότερος κερδίζει. Ποό είναι οι γυναίκες. Καθίστουν τα ξενοδοχεία ή τα σπίτια των ξενοδόκων. Δεν έχουν τηλεόραση, γι' αυτό και το βράδυ εδώ θα 'ναι πάλι να τα πούνε λίγα. Θέλω να φωνάξω «και εμείς Ξένοι είμαστε». Δεν θα το κόνω γιατί μπορεί να με πούνε εδώ πιο κάτω. Εκεί που με οδηγούν ενστικτώδως τα βήματά μου.

Ψυχαγείο. Η σκοτεινή πλευρά της πόλης. Ο πολιτισμός τους είναι εδώ. Το «άσυλο φρενοβλάβων» της παλιής εξουσίας μετακινήθηκε, τώρα είναι επιστημονικό, είναι γιοραιο οι δεσποφύλακες τώρα. Αυτό το κτήριο έχει κοφτερά, εφρινικά μάτια. Επιπρέπει, ελέγχει και καταστρέφει. Σ' αυτό τιμωρούνται με επιστημονική επίσηση συμπεριφορές και κώδικας επικοινωνίας. Εγκλείονται άνθρωποι που δεν άντεξαν την «κανονικότητα» ενός αντιανθρώπινου συστήματος, ξεπερνώντας ένα ηλαστό, θεωρητημένο σύνορο που ορίζει την «τρελή» αντίδραση σε αυτό. Είναι όριο στην πόλη, είναι έξω απ' αυτήν. Είναι η πόλη η ίδια. Μια εγκλειστική στην αούλη σπάει τη γηγάρα. Της δίνω από τα κάγκελα.

Πάμε αριστερά, στο λόφο. Πέπλο σιωπής. **Νεκροταφείο, στρατολογία,** το εργοτάξιο των νέων δικαστηριών(ακόμα λίγο μπιέτο και πολλές πονές θέλει, σχολείο φυλακή. Φυλακή-σχολείο. Ο άγγλος που σκεδίασε αυτές τις φυλακές αυτοκτόνησε μόλις τις είδε έτοιμες. Να ήταν ο

Κίος άραγε που έκτισε το πτακοκομείο στο οποίο περιμάζωναν τους αγέρτες και τους ζυό-νους το 19ο αιώνα. Τότε, την εποχή του περσόματος από την φεουδαρία στον καπιταλισμό, που δεν ήταν πια ανεκτός στην πόλη ο ρόλος του κπαιτεί. Σε αυτά τα «φιλανθρωπικά» κέντρα, εγκλείονταν «οι φτωχοί των

πόλεων» ώστε να μετατραπούν σε διαθέσιμο εργατικό δυναμικό, ντεσπροντός τους με την υποχρεωτική εργασία στην καινούργια τους αποσταλή. Στην καινούργια σκληριά. Τη μισωπή.

Οι σκοπιές των ανθρωποφυλακών και οι προβολείς είναι καινούργιοι πάνω στο παλιό τείχος. Ο πανοπιστήμιος μιας κοινωνίας φυλακής σε μικρογραφία. Εκεί μέσα όλα επιπρόνται, ελέγχονται, προγραμματίζονται, τιμωρούνται. Οι ακτινές της φυλακής, της τιμωρίας, της επιτήρησης, το προσώπειο του σωφρονισμού απλώνονται σε βραχιόνες πάνω από την πόλη, πάνω από ολόκληρη την κοινωνία, πάνω μου. Οι κοκατωμένοι είναι εδώ. Δίπλα μου. Μος καρίζει ένας τοίχος και μια πόρτα την οποία διαβόινες εικόλα προς τα μέσα. Είναι κλειστή μόνο για ασπούς που την έφτιαξαν και τους οποίους εξοπηρετεί. Οι νόμοι που σε σπράκνουν μέσα είναι δικό τους. Φλος μπας. Εξογίρετος. Οι φυλακισμένοι γκρεμίζουν τις δικαστικές φυλακές Κέρκυρας πριν τους ξαναβάλουν με τη βία στα κελιά τους. Ο τόπος στενάζει. Αυτό το δασάκι είναι ληπμένο, γιατί κρύβει στα σπλάκνα του την αλήθεια αυτού που ζούμε αλλά κανείς δεν αγγίζει. Οι **εργατικές πολυκατοικίες** πίσω από τον λόφο των φυλακών είναι στραμμένες προς το ακροδρόμιο. Στο αίνα πηγαίνελα των επισκεπτών του τουριστικού παραδείσου της Κέρκυρας.

σημειώσεις

Ο χωρισμός των δυο κόσμων

Αντιλαμβανόμαστε ότι, προφανώς, η οικονομία στους κόσμους του παρελθόντος θα ήταν διαφορετική από την σύγχρονη οικονομία. Η ουσία, όμως, -για να ξεπεράσουμε τους κινδύνους των αυτονόμων και δεδωμένων κοινοτήτων- βρίσκεται στην ποιότητα αυτής της διαφορετικότητας. Η πιο αυτονόμη και κοντινή μας πρωταρχική σκέψη είναι ότι πρόκειται για μια απλή και γραμμική ιστορική εξέλιξη της οικονομίας, ως μιας ανέκαθεν σημαντικής πλευράς των ανθρώπινων σχέσεων. Παρακολουθώντας, ωστόσο, όλα τα γνωστά ιστορικά σχετικά στιγμιότυπα του παρελθόντος, μπορούμε να επιστήσουμε μερικά χαρακτηριστικά σημεία που αναιρούν τη λογική της απλής εξέλιξης των οικονομικών σχέσεων (που για πολλούς αιώνες όχι μόνο δεν προσλαμβάνονταν ως διαχωρισμένες κοινωνικές λειτουργίες αλλά ούτε καν ορίζονταν ως τέτοιες) και της ιστορικής τους γραμμικότητας.

Η ιδέα της αναγκαιότητας ενός συστήματος οργανωμένου στη βάση του προσωπικού κέρδους δεν ήταν -μέχρι πριν δυο αιώνες- παγιαμένο [Το κέρδος στο παρελθόν ήταν περισσότερο η έννοια του προσωπικού οφέλους (gain) και όχι η συγκεκριμένη οικονομική κατηγορία "κέρδος" (profit)]. Ένας ξεχωριστός, ανεξάρτητος, οικονομικός κόσμος ήταν απαγκιστρωμένος από το κοινωνικό του πλαίσιο. Ο κόσμος των πρακτικών υποθέσεων ήταν αναπόσπαστα δεμένος με τον κόσμο της πολιτικής, κοινωνικής και θρησκευτικής ζωής. Μέχρι να χωριστούν οι δυο κόσμοι, τίποτα δεν θα θυμίζει το ρυθμό και την αμύσηφαρη της σύγχρονης ζωής. Και για να χωριστούν αυτοί οι κόσμοι μεσολάβησε εντέλει ένας μακροχρόνιος και σκληρός αγώνας...

Μπορεί να μας φανεί περίεργο αλλά η ιδέα του κέρδους είναι σχετικά πρόσφατη. Διδασκόμαστε στο σχολείο ότι ο άνθρωπος είναι, κατά βάση, ον κτητικό κι ότι αν τον αφήνουμε ελεύθερο, θα φερόταν όπως κάθε επιχειρηματίας που σέβεται τον εαυτό του. Μας λένε ότι το κίνητρο του κέρδους είναι τόσο παλιό όσο και ο άνθρωπος. Αλλά δεν είναι έτσι. Το κίνητρο του κέρδους, όπως το γνωρίζουμε, είναι μόνο τόσο παλιό όσο και ο "σύγχρονος άνθρωπος". Ακόμα και σήμερα, το κέρδος για το κέρδος είναι μια έννοια ξένη σε μεγάλη μερίδα του πληθυσμού της γης και η απουσία της είναι εμφανέστερη στο μεγαλύτερο κομμάτι της καταγεγραμμένης ιστορίας...

Η έννοια του κέρδους, η ιδέα ότι κάθε εργαζόμενος όχι μόνο μπορεί αλλά και πρέπει να παλεύει διαρκώς για να βελτιώνει την υλική του κατάσταση, ήταν μια ιδέα άγνωστη στα πλατιά κατώτερα και μεσαία στρώματα της αιγυπτιακής, ελληνικής, ρωμαϊκής και μεσαιωνικής κουλτούρας και άρχισε να εμφανίζεται σποραδικά κατά την εποχή της Αναγέννησης και της Μεταρρύθμισης, ενώ ήταν λίγο πολύ άγνωστη στους περισσότερους πολιτισμούς της Ανατολής. Ως μόνιμο και πανταχού παρόν χαρακτηριστικό της κοινωνίας είναι τόσο πρόσφατο όσο και η ανακάλυψη της τυπογραφίας...

Αγορές υπάρχουν από αρχαιοτάτων χρόνων. Αλλά οι αγορές, είτε πρόκειται για ανταλλαγές μεταξύ πρωτόγονων φυλών, όπου το αντικείμενο στοιβάζονται καταγής, είτε πρόκειται για τα περιοδεύοντα παζάρια του Μεσαίωνα, δεν είναι το ίδιο με το σύστημα της αγοράς. Γιατί το σύστημα της αγοράς δεν είναι απλώς ένα μέσο ανταλλαγής αγαθών. Είναι ένας μηχανισμός για τη συντήρηση και διατήρηση μιας ολόκληρης κοινωνίας... (R. Heilbroner, οι φιλόσοφοι του οικονομικού κόσμου)

Το ξεχώρισμα των κόσμων, η επιβολή ενός μηχανισμού ενέδεικτον χαρακτηριστικά βιαιότητα των νέων δυνάμεων της εξουσίας και της εκμετάλλευσης. Η αρπαγή των εκκλησιαστικών κτημάτων, η απατηλή απαλλοτρίωση των κρατικών εκτάσεων, η κλεψιά της κοινοτικής ιδιοκτησίας, η σφετεριστική και με ασυνείδητη τρομοκρατία μεταρρυθνιστικής και πατριαρχικής ιδιοκτησίας σε σύγχρονη ατομική ιδιοκτησία, ήταν ισάριθμες εβδωλλιακές μέθοδοι της αρχικής συσσώρευσης. Κατάκτησαν το πεδίο για την κεφαλαιοκρατική γενναγία, ενσωμάτωσαν τη γη και το έδαφος στο κεφάλαιο και δημιούργησαν στη

détes Fahren

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

βιομηχανία των πόλεων την αναγκαία προσφορά από εξουθενωμένο προλεταριάτο. Η ανακάλυψη των χρυσωρυχείων και των ασημωρυχείων στην Αμερική, το ξηρίωμα, το σιλόβωμο, το θάψιμο του νότιου πληθυσμού μέσα στα ορυχεία, η έναρξη της κατάκτησης και της λεηλασίας των ανατολικών Ινδιών, η μετατροπή της Αφρικής σε περιφραγμένο κάρο για να κινηθούν οι έμποροι τους μελανόδερμους, χαρακτηρίζουν την καρναβάλι του κεφολαιοκρατικού παραγωγικού αιώνα (Μαρξ, 1864).

Διαβάζουμε ότι μέσα στον 18ο αιώνα, στην καρδιά της Ευρώπης επιβιώνουν "πρωτόγονες" - με την έννοια ότι η ανταλλαγή των αγαθών δεν είχε χρηματικό χαρακτήρα- οικονομίες περικυκλωμένες από την χρηματική ζωή που δεν τις καταργεί αλλά τις διατηρεί σαν εγκλωβισμένες εσωτερικές αποικίες με εύκολη πρόσβαση. Ο Adam Smith (1775) μιλάει για κάποιο χωριό της Σκωτίας "όπου δεν είναι σπάνιο να δεις στο φοιτητή και στο ζυθοποιό έναν εργάτη να φέρνει αντί για νομίσματα, καρδιά". Το ίδιο καρό, σε μερικές απομονωμένες περιοχές των καταλανικών Πυρηναιών, χωρικοί πηγαίνουν στα μαγαζιά κρατώντας σακούλια με στάρι για να πληρώσουν τα ψώνια τους. Υπάρχουν όμως μεταγενέστερα και πιστικότερα παραδείγματα στην Κορσική μέχρι τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, στην Αλγερία μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, στην Ανατολική Ευρώπη μέχρι το 1930, στην ορεινή Δυτική Ευρώπη, σε μεγάλες περιοχές της Ρωσίας την εποχή του Μεγάλου Πέτρου, στην επαρχία χωρών της Λατινικής Αμερικής (Braudel, 1979).

Δεν χρειάζεται να γίνει κάποια επιπλέον ιδιαίτερη αναφορά στην αμώτητα με την οποία ο καπιταλισμός επέβαλλε τελικά τους δικούς του όρους στα "επιζήμια και ανορθολογικά στοιχεία" αλλά και τις όποιες "αρελές ασάφειες" του παρελθόντος. Ο μακροχρόνιος και σκληρός αγώνας για τον χωρισμό των κόσμων έγειρε προς την μεριά του αμωτηρού πραγματισμού.

Η Κορσική βιτρίνα ενός ενστικτού

Στις μέρες μας, το λαϊκό παράδοιο για "την εμπορευματοποίηση των πάντων" βγαίνει μέσα από το ίδιο το αγκομαχικό μιας καταναλωτικής κοινωνίας. "Όλα πουλιούνται κι αγοράζονται", "όλα έχουν το αντίπαλό τους, πράγματα και άνθρωποι". Μέσα σε ποιο πλαίσιο η ανθρώπινη συνείδηση κάνει την βερότητα των ερεσμάτων αναπαράγοντας κάθε στιγμή την εμπορευματική παθολογία, κάθε στιγμή την ίδια της τη δυστυχία;

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι με την καθιέρωση της καπιταλιστικής εμπορευματικής κοινωνίας έχει επέλθει μια ριζική αλλαγή. Το οικονομικό κίνητρο της ανθρώπινης κοινωνίας δεν είναι πια η άμεση ικανοποίηση ενστικτών και αναγκών (αυτό που ονομάζεται "αξία χρήσης") αλλά το ίδιο το χρήμα ("ανταλλακτική αξία") και άρα η μόνο διαμέσου του χρήματος συντελούμενη ικανοποίηση των αναγκών. Το χρήμα πρέπει να είναι το άμεσο αντικείμενο, σκοπός και προϊόν της γενικής εργασίας, της εργασίας όλων των μονάδων παραγωγής. Η εργασία πρέπει να παράγει άμεσα ανταλλακτική αξία, δηλαδή χρήμα. Πρέπει λοιπόν να είναι μισθωτή εργασία. Ο πόθος πλουτισμού, ως ενστικτώ των πάντων, στο βαθμό που καθένος θέλει να παράγει χρήμα φτάνει λοιπόν τον γενικό πλοῦτο. Αφού σκοπός της εργασίας δεν είναι ένα ιδιαίτερο προϊόν που να έχει ιδιαίτερη σχέση με τις ιδιαίτερες ανάγκες του ατόμου αλλά το χρήμα, δηλαδή ο πλοῦτος στην γενική μορφή του, η εργατικότητα του ατόμου δεν έχει όρια αδιαφορεί για την ιδιαιτερότητα της και παίρνει κάθε μορφή που εξυπηρετεί το σκοπό της (K. Marx, Grundrisse).

Όταν λοιπόν το χρήμα υφίσταται σε γενική, οικουμενική ανάγκη,

γίνεται και μια οικουμενική κινήτρια δύναμη της "απόδησης" όλων των ιδιαίτερων, συγκεκριμένων αναγκών και ικανοποιήσεων στις οποίες οριστικά διαμεσολαβούσε μόνο. Ο "πόθος του πλουτισμού" ως κινήτρια δύναμη των πάντων ικανοποιείται μόνο με την σφαίρα όλων των συγκεκριμένων, ιδιαίτερων αξιών χρήσης. Ταυτόχρονα όμως καταργείται από την ίδια του την αντίφαση αφού καμία αξία χρήσης δεν τον ικανοποιεί πια. Έτσι η κίνηση της απληστίας διαγράφει μια σπείρα χωρίς τέλος. Όσο περισσότερο αντικείμενα ικανοποίησης εξασφαλίζει μέσα από την κατοχή "απληρημένου πλοῦτου" τόσο πιο ανίκανη είναι να βρει συγκεκριμένη και άμεση ικανοποίηση. Γιατί "ο πόθος του πλουτισμού" σκοπεύει στον απληρημένο πλοῦτο καθ'αυτό, δηλαδή δεν έχει πια ποιοτικά όρια, είναι το αιώνια ανακωπημένο, άμετρο, νοσηρό, άπληστο ένστικτο. (M. Schneider, Νεώρωση και η πύλη των τόξεων).

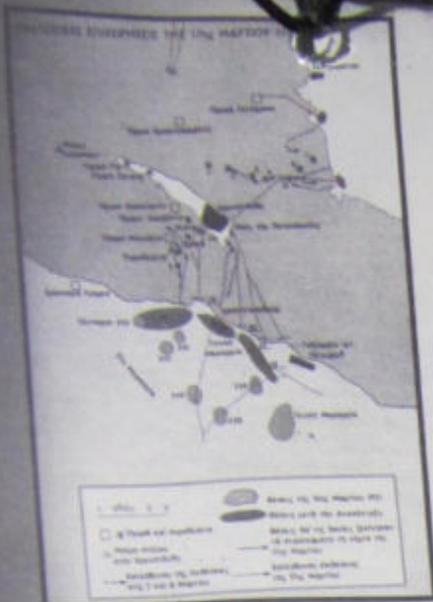
Η αφαίρεση της ιδιαιτερότητας, της χρησιμότητας και της υλικής υπόστασης της αξίας χρήσης και μαζί όλης της ιδιαίτερης χρήσης και συγκεκριμένης εργασίας που αποτελεί βάση της, έχει συνέπεια και την αφαίρεση, δηλαδή τη σταδιακή απόληση όλων των ιδιαίτερων, χρηστικών αισθητικών αναγκών και ικανοποιήσεων που συνδέονται με την αξία χρήσης ως αξία χρήσης. Οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, που κρύβονται μέσα στις άμεσες εμπορευματικές σχέσεις, καθώς και οι σχέσεις τους προς τα πραγματικά αντικείμενα της πραγματικής ικανοποίησης των αναγκών τους, καταλήγουν να γίνουν εντελώς απεισιόλητες και ακατανόητες. (G. Lukats, Ιστορία και Τοξική Συνείδηση).

Ο εκτεθειμένος κόσμος της "αυτονομής" οικονομίας

Κίνηση της ανταλλακτικής αξίας είναι να αυτονομηθεί από την αξία χρήσης και να την ποδηγετήσει. Η ανταλλακτική αξία είναι ο μισθοφόρος της αξίας χρήσης που καταλήγει να διεξάγει τον πόλεμο για λογαριασμό του (Guy Debord, η κοινωνία του θεάματος). Κίνηση ολοκλήρης της σφαίρας της οικονομίας είναι να αυτονομηθεί από την ανάγκη και την επιθυμία. Έτσι κι αλλιώς, η αιώνια και αέναη ανάπτυξη της οικονομίας δεν θα μπορούσε να συμβαδίσει με την απλή ικανοποίηση των βασικών απαιτήσεων της πρωταρχικής επιβίωσης όπως είναι η τροφή, η στέγη και η ένδυση. Αυτό θα σήμαινε μια θανάσιμη στασιμότητα για ένα κοσμοτύπιο που ζει με την αδιάκοπη συσσώρευση κεφαλαίου. Ανάπτυξη στον κόσμο της οικονομίας σημαίνει αέναη κατασκευή ψεύτικων αναγκών που θα κεραιωθούν κάθε πραγματική ανθρώπινη ανάγκη και θα επιβεβαιώνουν διαρκώς το ίδιο το σύστημα της οικονομίας ως μια αναγκαία πραγματικότητα. Θεμελιώδης βάση της οικονομίας είναι ο εγκλωβισμός όλων των πραγματικών αναγκών μέσα σε ψέματα και ψευδοσθένσεις με τη θεσμική διασφάλιση να μην μπορεί τίποτε να ικανοποιηθεί έξω από αυτά.

Μια απελευθερωτική προοπτική διαγράφεται, επομένως, όχι μόνο με την απλή επιστροφή μας στην ανάγνωση και κατανόηση των πραγματικών αναγκών και επιθυμιών μας αλλά κυρίως με την βαθιά επίγνωση ότι χωρίς αυτές ο "αυτονομος" κόσμος της οικονομίας μένει μετέωρος και εκτεθειμένος. Αυτή η βαθιά επίγνωση είναι που θα εμπνέει τους τρόπους να ικανοποιούμε τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας έξω από -και ενάντια στον- κόσμο, τις ψευδοσθένσεις και τις κωδικοποιημένες των εμπορευματικών σχέσεων.

"παράκαιρες" αναφορές

Η ιστορία δεν είναι παρά μια πρόσμιξη γεγονότων, ένα συνεχές πεδίο συγκρούσεων όπου η όψη των νικητών αντανακλάται ως η «μόνη» πραγματική. Χαράζεται με πυριμένο σίδετο στη μνήμη, κάθε αιματοκύλισμα, προς χάριν του Καλού, του Δικαίου, του Ιερού, όπου οι επικλήσεις τους βοφτίστηκαν «ήρωες».

Σκοπός μας δεν είναι να «αποκαλύψουμε» με τη μοναδική ευκρίνεια την θέση της «αντικειμενικής αλήθειας», αλλά να αναδειξουμε σθεάρες πλευρές ξεκασμένων ή βυθισμένων στην κυρίαρχη οπτική γεγονότων.

Η εξέγερση της Κρονστάνδης έγινε μέσα στη συνθήκη μιας Ρωσίας που έχοντας βγει από δυο πολέμους (Ιαπωνία, Α΄ Παγκόσμιος) και μέσα στη μεταβατική περίοδο της επανάστασης του 1917 ήρθε αντιμέτωπη με ένα μηχανισμό που έμελλε να γίνει η βάση του ολοκληρωτικού καθεστώτος, του γραφειοκρατικού καπιταλισμού. Οι Κρονσταυδιώτες είδαν τους εαυτούς τους ως συνεχιστές της επανάστασης θέλησαν ουσιαστικά την αυτοδιαχείριση των Σοβιέτ πέρα από την κυριαρχία του Κόμματος.

Η δυσωρέσκεια που είχε δημιουργηθεί εξαιτίας της πολιτικής του πολεμικού κομμουνισμού ο οποίος είχε φέρει στο χείλος της οικονομικής καταστροφής τα μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού έφερε σαν απάντηση κόμματα απεργιών κυρίως στη Πετρούπολη αλλά και σε άλλες πόλεις, οι οποίες χειροτέρεψαν την ήδη υπάρχουσα κατάσταση. Η «εργατική» κυβέρνηση, μη μπορώντας να αντεχτεί το κύμα απεργιών που είχε ξεσπάσει και αιφντώντας το ότι οι εργάτες ζητούσαν το δικαίωμα συνθηροίσεων για την επίλυση των προβλημάτων τους, υποστήριξε ότι οι κινητοποιήσεις οφειλόνταν σε μηχανορροφίες των μενσεβίκων και των εσέρων οπότε και τις συνέτριψαν με «σιδερένια γροθιά» όπως είπε κι ο Τρότσκι...

Οι ναύτες της Κρονστάνδης μαθαίνοντας την γεγονότα, συστήσαν αντιπροσωπεία 32 ατόμων για να διερευνήσουν την κατάσταση και σε συνάντηση με εργάτες της Πετρούπολης ανακάλυψαν πως οι μπολσεβίκοι τους χρησιμοποίησαν ως φόβητρο για να υποστηρίξουν την πολιτική τους. Οι Κρονσταυδιώτες από του έμαθαν αυτά συνέταξαν ένα πρόγραμμα για την αντιμετώπιση της κατάστασης και κάλεσαν σε γενική συνέλευση στην Αγιαρα της Κρονστάνδης όπου συμμετείχε σχεδόν το 1/3 του πληθυσμού της καθώς και επίτροποι των Σοβιετικών αρχών. Αφού οι προσπάθειες για σαμποτάρισμα της συνέλευσης απέτυχαν, δια στόματος του Σοβιετικού επίτροπου Κούζμιν επώθηκε ότι το «σιδερένιο χέρι του προλεταριάτου θα συντρίψει την απειθαρχία και την προδοσία των Κρονσταυδιωτών». Η αντιπροσωπεία των Κρονσταυδιωτών φυλακίστηκε στην Πετρούπολη από τις Σοβιετικές αρχές. Μετά από αυτό οι Κρονσταυδιώτες συνέλαβαν τον Κομμισάριο του στόλου της Βαλτικής και εξέλεξαν την Προσωρινή Επαναστατική Επιτροπή (Π.Ε.Ε). Η ρίξη είχε συνελευστεί...

Η Κρονστάνδη εξηγείται, κι ενώ ήταν σύμβολο της Επανάστασης «ξαρνικά» μετά την ρίξη θεωρήθηκε «άντρο» των Λευκοφρουρών και πρακτόρων της Αντάντ και καταπνίχτηκε στο αίμα. Αυτό για ακόμη μια φορά ανέδειξε την ικανότητα της Σοβιετικής αλλά και εκάστοτε εξουσίας να διαστρεβλώνει την πραγματικότητα προς όφελός της, και ακόμα μέσα από κάθε λογής επαναστατικά προσχήματα να επιτίθεται σε αυτούς που δίδαν «υπηρετεί»...

«ΜΗΝ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΤΙΣ ΣΦΑΙΡΕΣ»

Ο «στρατάρχης» Τρότσκι απειλεί την επαναστατημένη και λεύτερη Κρονστάνδη, που εξεγέρθηκε ενάντια στην απολυταρχική εξουσία των μπολσεβίκων και των κομμισάριών τους.

Απειλεί να μακλήρει τον άμαχο πληθυσμό της Κρονστάνδης, κανονισβολώντας τον, επειδή οι εργάτες τινάζανε από πάνω τους τον ζυγό της δικτατορίας του Κόμματος.

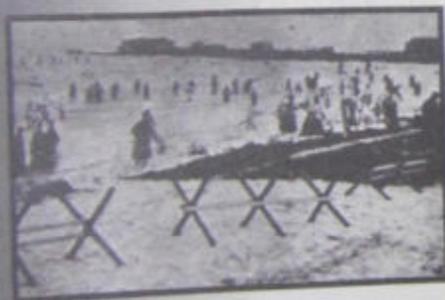
Όταν ξεσκόπησε ο λαός το 1905, ο στρατηγός Τρέποβ ανέλαβε να «επιβάλλει την τάξη» με τα όπλα.

Μην κάνετε οικονομία στις σφαίρες: διάταξε τότε ο Τρέποβ τα στρατεύματά του. Την ίδια διαταγή δίνει τώρα κι ο Τρότσκι στα δικά του στρατεύματα. Έχει μολιλικές σφαίρες ο Τρότσκι, όταν είναι να χτυπήσει τους ναύτες, τους εργάτες και τους κόκκινους φαντάρους.

Γιατί αυτός, ο δικτάτορας της σοβιετικής Ρωσίας, δε δίνει πεντάρα αν θα σκοτωθούν οι εργαζόμενες μάζες. Το μόνο που τον ενδιαφέρει, είναι να κρατηθεί το κόμμα του στην εξουσία.

ομάδα από κρονσταυδιώτες

μονάδες του κόκκινου στρατού ετιτίθενται

ομάδες στην Φινλανδία κατά την καταστολή της εξέγερσης

Έχει το θράσος να μιλάει στο όνομα της μαρτυρικής σοβιετικής Ρωσίας και να υπόσχεται πώς θα μας δώσει χάρη;

Αιτός, ο ματοβαμμένος Τρότσκι, ο αρχηγός της μπολσεβίκικης οχράνας και των «κοζάκων» της, που κύνουν αλύπητα ποταμούς αίματος για να σταθεί στα πόδια της η απολυταρχία του Κόμματος, αυτός που πνίγει κάθε ελεύθερη σκέψη, τολμάει και μιλάει έτσι δε για τους Κροιστανδιώτες, που κρατάνε ψηλά και σταθερά την κόκκινη σημαία της Επανάστασης.

Οι μπολσεβίκι ελπίζουν να ξαναεμβάλλουν τον απολυταρχισμό τους σκοτώνοντας τους εργαζόμενους και φυλακίζοντας τις οικογένειές τους. Σκοπός τους είναι να αναγκάσουν τους ναύτες, τους εργάτες και τους κόκκινους φαντάρους να σκύψουν το κεφάλι, ώστε να ξανακάσουν αυτοί στο σβέρκο τους. Ονειρεύονται μάλιστα να καλοκάσουν και να συνεχίσουν την εξοντωτική πολιτική τους, που οδήγησε την εργαζόμενη Ρωσία στον γκρεμό και την έρριξε στο χάος, στο λιμό και στη μιζέρια.

Ως εδώ και μη παρέκει:

Μπολσεβίκι, οι ελπίδες σας είναι μάταιες και οι απειλές σας γελοίες.

Στεκόθηκε πια και προχωράει το νέο κύμα της Επανάστασης των Εργαζομένων. Κατακλύζοντας όλη τη χώρα των Σοβιέτ, το κύμα αυτό θα καθάρσει τον τόπο απ' όλους τους σφετεριστές και τους αναίσχυντους συκοφάντες.

Όσο για την επίσκεψή σας, κύριε Τρότσκι, σας τη χαρίζουμε.

Το άρθρο με το οποίο οι εξεγερμένοι ναύτες της Κροιστανδίας απάντησαν στο τηλεσίγγραφο του Τρότσκι. Δημοσιεύθηκε στην «Ιζβέστια» της Προσωρινής Επαναστατικής Επιτροπής της Κροιστανδίας και μεταδόθηκε με ραδιογράφημα από το θωρηκτό «Πετροπαβλόβσκ» στις 7/3/1921

Πώς ο άνθρωπος μπορεί να αυτοκαθοριστεί σε σχέση με τις επιλογές του όταν ετερονομείται είτε από την «αναγκαιότητα» της εξουσίας είτε από τα μοδάκια αυτών που την υπηρετούν; Πώς ο άνθρωπος μπορεί να είναι ελεύθερος όταν καλείται να υποταχθεί στις επιταγές της εκάστοτε κυρίαρχης «κλάσης»; Και γιατί κάποιος να γνωρίζουν την συνταγή για την ελευθερία καλύτερα από κάποιους άλλους; Έτσι όπως στην αστική Δημοκρατία η «κοινωνία των πολιτών» πίσω από πίσω από το πρόσχημα της ισότητας κρύβεται η κοινωνία της εκμετάλλευσης στην Κροιστανδία αναδείχθηκε ότι πίσω από την δικτατορία του προλεταριάτου ο εχθρός βρίσκεται στην εξουσία επικαλούμενη το όνομα των εργατών. Τελικά, προς χάριν κάθε λογής «επαναστατικού ευαγγελίου» όπου μόνο οι «πεφωτισμένοι» μπορούν να ερμηνεύσουν, οι άνθρωποι εξαναγκάζονται να «επιλέξουν» νέους αφέντες. Σε αντίθετη περίπτωση κινούνται ένοχοι...

Η κυβέρνηση των εργατών και των αγροτών αποφάσισε ότι το φρούριο της Κροιστανδίας και τα πλοία που στασίασαν, πρέπει να τεθούν αμέσως κάτω από τις διαταγές της Σοβιετικής Δημοκρατίας.

Υστερα απ' αυτό, διατάζει:

Όλοι όσοι σπίκωσαν χέρι ενάντια στη σοσιαλιστική πατρίδα, να καταθέσουν αμέσως τα όπλα. Όσοι δεν υπακούσουν, θα αφοπλίζονται και θα παροδίζονται στις σοβιετικές αρχές.

Οι στασιαστές να απολύσουν χωρίς χρονοτριβή τους κομμισάριους και τους άλλους εκπροσώπους της κυβέρνησης που έλαμψε συλλαβί.

Μόνο όσοι παραδοθούν άνευ όρων, θα μπορούν να υπολογίζονται στη επίκεκο της Σοβιετικής Δημοκρατίας.

Δίνω ταυτόχρονα διαταγή να προετοιμαστεί η συντριβή της ανταρσίας με τη δύναμη των όπλων.

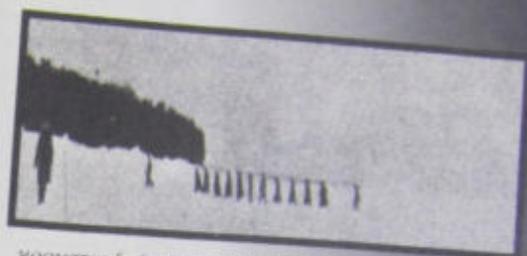
Όλη την ευθύνη για τις ζημιές που ενδέχεται να υποστεί ο άμαχος πληθυσμός εξ' αιτίας της προσφυγής στα όπλα, θα την έχουν οι αντεπαναστασιαστές στασιαστές.

Αυτή η προειδοποίηση είναι η τελευταία.»

Το τηλεσίγγραφο που έστειλε ο Λ. Τρότσκι στους εξεγερμένους της Κροιστανδίας στις 5/3/1921

η εκφορά των νεκρών της Κροιστανδίας μπροστά στα χειμερινά ανώστρα

κροιστανδιώτες φυγάδες βαδίζουν προς τη Φινλανδία

3ο τριήμερο του θεριστή

Έχουμε, ευθύς εξ αρχής τους, πάντα μέσα στο μυαλό μας, τα καλοκαιρινά τριήμερα του Θεριστή ως εγχειρήματα που συμπυκνώνουν και παρουσιάζουν τη "δουλειά" που κάνουμε όλο το χρόνο.

Έτσι, για μια ακόμη φορά και την τρίτη κατά σειρά, διοργανώσαμε ένα τριήμερο συζητήσεων και εκδηλώσεων στον Πευκόνα των Αγίων Αναργύρων. Το συγκεκριμένο τριήμερο είχε ένα ρίσκο που προερχόταν από το γεγονός ότι επρόκειτο να γίνει αμέσως μετά τη "σύννοδο" της Θεσσαλονίκης. Το ρίσκο το πήραμε και τελικά τίποτε δεν εμπόδισε την διεξαγωγή και την θετική έκβαση του εγχειρήματος.

Παρασκευή 4 Ιούλη (με θεματική την τοπική δράση)

7.30 μμ Προβολή video: Εκτίθησε υλικό από παρεμβάσεις αντιεξουσιαστικών ομάδων και αυτοδιαχειριζόμενων χώρων σε διάφορους παλαιότερους αλλά και σύγχρονους τοπικούς κοινωνικούς αγώνες.

9.00 μμ Συζήτηση με θέμα τον χαρακτήρα της τοπικής δράσης. Η εισήγηση καθώς και η σημαντική παρουσία συντρόφων από άλλες συλλογικότητες -όπως η Παρέμβαση κατοίκων Πετραλώνων ενάντια στην εμπορευματοποίηση του Φιλοπάππου και το στέκι Πικροδόφνη ενάντια στην δημιουργία ΚΥΤ Ηλιοπόλης- με τις τοποθετήσεις τους δημιούργησαν το υπόβαθρο για μια εκ βαθέων συζήτηση για τα πολιτικά ποιοτικά χαρακτηριστικά της τοπικής δράσης. Τελικά όμως, ερωτήματα όπως τι θεωρείται αποτελεσματικότητα ενός κοινωνικού αγώνα με τοπικό βελτιωτικό ή ποια είναι τα όρια των πολιτικών "συμμαχιών", ενώ θίχτηκαν, δεν συζητήθηκαν στην έκταση που τους αναλογεί για να λειτουργήσουν ως συγκροτημένο συλλογικό έρεσμα. Παραμένουν ένα όμορφο στοίχημα του άμεσου μέλλοντος.

Από τις 11.00 μμ και μέχρι μετά τα μεσάνυχτα προσπαθήσαμε ενάντια στις "εμμονές" του ηλεκτρικού ρεύματος και τα πρακτικά οργανωτικά λάθη, ούτως ώστε η προγραμματισμένη συναυλία με τους Δρακιστόρ να μην μείνει στις καλντένες. Δεν κατορθώθηκε όμως, με αποτέλεσμα οι σύντροφοι από τη Θεσσαλονίκη να αρκεστούν στην ζεστή -πλην όμως τραγικά λιειρή- μας φιλοξενία.

Σάββατο 5 Ιούλη (με θεματική την υπόθεση των μεταναστών)

7.30 μμ Προβολή video από την εξέγερση μεταναστών στο στρατόπεδο Woomera της Αυστραλίας όπου ντόπιοι επιτίθενται στα συρματοπλέγματα και βοηθούν στην απελευθέρωση των μεταναστών.

9.00 μμ Παρουσίαση της μπροσούρας για το ζήτημα του ρατσισμού και των μεταναστών που ετοίμασε η συλλογικότητα των αναρχικών από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά.

11.00 μμ Η συναυλία με την Σμέρνα και την Ωχρά Σπειροχαίτη έγινε κανονικά αφού υπήρχε το περιθώριο όλης της μέρας για να αποκατασταθούν τα πρακτικά προβλήματα. Η συναυλία κατέληξε σε ένα μουσικό δράμα με τη συμμετοχή διαφόρων φίλων και συντρόφων. Στις 2.00 πμ προβλήθηκε η ταινία Black Amour, με θέμα τη σχέση μιας μετανάστρις από την Αφρική με έναν Έλληνα εργάτη, γυρισμένη από την κινηματογραφική συλλογικότητα Αθήνας.

Κυριακή 6 Ιούλη (με θεματική τα πρόσφατα γεγονότα αντίστασης στη Θεσσαλονίκη)

7.30 μμ Προβολή υλικού από τα γεγονότα της συνόδου των ηγετών της ΕΕ στη Θεσσαλονίκη, τις προετοιμασίες της αστυνομίας, τη θωράκιση της πόλης, τις εκδηλώσεις, τις πορείες και τις συγκρούσεις.

8.30 μμ στη συζήτηση με θέμα την παγκοσμιοποίηση και την καταστολή και μετά την εισήγηση που προσπάθησε να επεξηγήσει την πολυεπίπεδη αυτή σχέση, η κουβέντα δεν εξελίχθηκε μια και υπήρξαν απλώς συμπληρωματικές τοποθετήσεις, το πλαίσιο καλύφθηκε από συμφωνίες και δεν προδοτήθηκε το ενδιαφέρον εκείνο κομμάτι των απαντήσεων από τη μεριά των κοινωνικών αντιστάσεων. Στο τέλος, έγινε μια πολύ ενδιαφέρουσα τοποθέτηση από γερμανό σύντροφο με αναφορές τόσο στις συνθήκες καταστολής στην χώρα του όσο και τις τακτικές της κρατικής καταστολής αλλά και των αντιστεκόμενων σε διαδηλώσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση στις οποίες συμμετείχε.

Και τις τρεις μέρες, όπως συνήθιζουμε πλέον, ήμασταν όλοι συνέχεια στο χώρο της εκδήλωσης, ζήσαμε στον Πευκόνα με τα αντίκτυπα και τα μαγευτικά, τις κουβέντες και το ξενύχτι μας, τα πηγαδάκια με γνωστούς και αγνώστους, τις συζητήσεις και τις συναυλίες. Η πρόσβαση στο χώρο ήταν ελεύθερη, το υλικό, τα έντυπα και οι εκδηλώσεις ήταν για μια ακόμη φορά εκτός των άλλων και ένα έρεσμα ενάντια στις εμπορευματικές σχέσεις, ενάντια σε αυτό το πνεύμα πάρε-δώσε της εποχής αλλά και το όλο εγχείρημα ήρθε να καταθέσει επίσης για μια ακόμη φορά το πείραμα μας ενάντια σε κάθε ψευδοδιαχωρισμό πρωτοπαρίας-ακολουθητών, πολιτικό-προσωπικό, ειδικό-ανίδεο, παμπου-δέκτη, καλλιτέχνη-κοινού, οικειοσθέντη-φιλοξενούμενου. Καλή μας αντάμωση και πάλι σε έξι μήνες.

...οι σύντροφοι δεν γίνονται
αλλά κατοικούν στο βάθος
των δρόμων...
όποιον κι αν πάρεις θα τους
συναντήσεις...

Σκάφος διαμέτρησε 24χρονο στα ανοιχτά της Κιμώλου

Το πτώμα ενός άνδρα που επέπλεε στη θαλάσσια περιοχή Κάτεργα Κιμώλου και σε απόσταση 150 μέτρων από την ακτή εντόπισε χθες το μεσημέρι κυβερνητής ταχύπλοου σκάφους. Αμέσως ειδοποιήθηκε η Λιμενική Αρχή Μήλου, με εντολή της οποίας η σαρύ μεταφέρθηκε από τον κυβερνήτη του σκάφους στο Πολύκλιο Μήλου, όπου παραλήφθηκε από ασθενοφόρο και μεταφέρθηκε στο Κέντρο Υγείας. Η νεκροψία απέδειξε ακρωτηριασμό του δεξιού χεριού, εκδορές και δασύσεις στο θώρακα και τη δεξιά ιμφολάτη και εκσπλάχνιση της πλάγας κοιλιακής χώρας. Από τα τραύματα στο σώμα του εκάζετο ότι τραυματίστηκε από διερχόμενο σκάφος, και για το λόγο αυτό οι λιμενικές αρχές Μήλου και Κιμώλου διεξάγουν έρευνες για τον εντοπισμό του σκάφους. Ο άτυχος νέος αναγνωρίστηκε αργότερα από φίλους του. Πρόκειται για τον 24χρονο Βαϊτσόπουλο Ευάγγελο, φοιτητή του Οικονομικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Πειραιά, ο οποίος παραβήριζε με τους φίλους του στην Κιμώλο.

Αλήθεια, ίσως δεν μπορεί να υπάρξει ένας
είδους πρόλογος, εισαγωγή, διαφύλαξη να
σταθεί ικανή να χωρέσει όλες λέξεις και σημεία
ακουμπούνται σε αυτές τις σελίδες χαρτίου.
Μα και τα σημεία τα ίδια μπορούν να αντιστοιχή-
σουν στο ανυπέβλητο βίωμα;

Αποτελούν ένα στιγμιαίο και αεικίνητο σύνολο
καθρέπτιμα των απλογενικών ανακαταστάσεων της
ψυχής και του μυαλού. Γεννήθηκαν και αναπαρά-
γονται στο διηκεές απ' τον πόνο της απώλειας
ενός μοναχικού συντρόφου...

Θα μπορούσε να επι-κοινωνηθεί; Να μοιραστεί ως
ζώσα ένταση; Να γίνει αντίσταση στη λιημοσύνη;
Να υψώσει το χρόνο; Να απαθανατίσει την ουσία
της κινούμενης από το όνειρο μοναδικότητας, του
Βαγγέλη μας;

Πώς μπορεί ο πόνος να ξεφύγει από τις σελίδες
αυτές, να απλωθεί στον κόσμο, στο υπό-κοσμο και
τον από-κοσμο; Πώς η αγνότητα και η καθαρότη-
τά του μπορεί να διαρρήξει τα δίχτυα της κινικό-
τητας και της αναισθησίας, να γίνει ο εφέλης της
κάθε αποχαύνωσης;

Ίσως αυτή η αγωνία για το «κτίμα ες αεί» να
είναι ο λόγος της γραφής αυτής. Ίσως όμως να μη
χρειάζεται και κανέναν είδους λόγο. Η δύναμη
για να σκιαωθεί το βάρος της επικρασίας μιας τέτοι-
ας απώλειας, μιας τέτοιας έλλειψης είναι δυσθεώ-
ρητη. Μπορεί να χωρέσει τελικά σε 5, 10, 200,
2000 γραμμές η τρομακτική φυσιογνωμία του
πόνου;

Απάντηση θα μπορούσαν να είναι τα λόγια του
ιδίου του Βαγγέλη μας:

«Είναι εύκολο να μένεις στη συνίβεια και την
ευκολία σου. Έτσι όμως δε γίνεται άνθρωπος.
Τόλμησε και δοκίμασε...».

«Εγώ ζω σαν τοιγάνος, είμαι ένας δραπετής. Κανένας τόπος δε μου φαίνεται κατοικήσιμος για μεγάλο χρονικό διάστημα τώρα πια, ούτε καν το ίδιο μου το δέρμα».

Τον τελευταίο καιρό τα διαβάσματά μου παραπέμπουν αυθόρμητα στο Βαγγέλη. Το ίδιο και αυτά τα λόγια του Γενεσί Ουίλλιαμς. Σα να συμμετέχει ολόκληρος ο κόσμος στον πόνο μας. Σα να γράφεται ό,τι γράφεται για κείνον, μόνο για κείνον. Σα να θέλουν όλοι να τον ζιστάνουν στην κρύα φωλιά της μοναξιάς του.

Όσο περνάει ο καιρός θλίβομαι πολύ. Συνειδητοποιώ την εξασθένηση της (Μ)μνήμης μου να ανακαλεί ακέραια, ατόφια στιγμές της καθημερινότητας σου. Όσο περνάει ο καιρός όλο και πιο αμυδρά θυμάμαι... Θυμάμαι θόρυβοι οικείοι, καθημερινοί μακραίνουν. Πώς μοιάζει ο ήχος του παπιού σου; Κλείνω τα μάτια για ν' ακούσω ξανά τον ίδιο θόρυβο... του ερχομού σου... όταν πλησιάζεις απ' τη γωνία του δρόμου καθυστερημένος... όπως πάντα. Κι ενώ στην αρχή, μόλις π αναζητούσα μες στην έλλειψη, έκλεινα τα μάτια και με μιας γέμιζα τ' αυτιά μου μ' αυτόν τον τόσο οικείο θόρυβο, τώρα πανικοβάλλομαι στο γεγονός ότι όλο και δυσκολότερα ζωντανεύω μέσα στην οχλοβοή.

Κλείνω τα μάτια!

Θυμάμαι... ακόμη! Εικόνες και μουσικές τρυπούν το χρονοτούλαπο της μνήμης και χύνονται παντού! Ανακουφίζομαι!

Κι όμως τότε τότε γεμίζω φόβο... νιώθω να πλανάται αμέριμνα το φάντασμα του ανθρώπου... οι στίχοι κάποιου τραγουδιού τον αναφέρουν- που έπινε για να ξεχάσει το ότι δεν θυμόταν πια το πρόσωπο του αγαπημένου του συντρόφου.

Τώρα συνειδητοποιώ ότι είναι δύσκολος ο δρόμος που πήραμε. Είναι δύσκολη η αναζήτηση της ουτοπίας, γιατί είναι σκληρό να ξέρω ότι δεν μπορείς να μ' ακούσεις. Γιατί είναι πολύ σκληρό να ξέρω ότι δε θα ξανασημίζουμε ποτέ σ' έναν άλλο κόσμο, σ' έναν παράδεισο ή σε μια κάλαση. Γιατί δε θέλω να ζω χωρίς την ελπίδα της αντάμωσης.

ΑΦΑΙΡΕΣΗ

Ένα πέπλο να σκιάζει τα μολυσμένα όνειρα της αταξίας

Ακαθόριστο!

Υπάρχεις!

Ο ήλιος ξεανά από το στόμα της μαγγανείας και προσγειώνεται σαν πεταμένο δοξάρι στο πέταλο της ψυχής.

Θα φύγουν οι μαινάδες που κούρασαν το κορμί της

Οι Ερμίνες δεν αγγίζουν τις απολήξεις των ανθών της

Πετά.

Δεν είχε λόγο πέρα από τη σειρά των συγκυριών.

Η λαβα κάτω από τη γη την καθόριζε

Κι αργά το έμαθε.

Και μέσα σ' όλα ο ήχος της παρθένας έμπνευσης να κυλά.

Δεν έμεινε τίποτα μέσα

Τα εντόσθια του νεκρού θηράματος είναι ακόμα νηρά.

Δεν είμαι έξω. Είμαι πιο μέσα.

Είναι αλλού η ύλη της μαγείας.

Συγγρασμός!

Δε θέλω κάτι να πω.

Οι γλώσσες τους χέρια νεκρά που περισσεύουν

στις επιφάνειες μιας σκούρας ακαθόριστης κυανής θάλασσας.

Να τα κόψω θέλω, να αφήσω ανάπηρη τη σκοτεινία της, την πίκρα της, το φόβο μου.

Δεν γιλάς! Γρυλίζεις στη σιωπή, στην ενοχή που μαζί ταξιδέψαμε. Μαζί οργιάσαμε.

Δε θα πάψω να σου εκπνέω τα χόδια.

Είναι ένα όνειρο που έχει γραφτεί για μας και δεν το ξέρεις.

Είναι μυστικό, μεγάλο μυστικό μάτια μου!

Γράφτηκε από τον τελευταίο πήγασο που βομβάρδισαν τα άστρα του.

Δε γιλάς!

Μόνο σαρκάζεις με τα ματωμένα μαχαίρια σου

Την κάθε προνή μου προσευχή

Την κάθε βραδινή μου βεβήλωση.

Όμως δεν είμαι εδώ. Είμαι πιο μέσα.

Μη φοβηθείς να βυθίσεις τα χέρια σου στο χώμα.

Σκουληρια δεν υπάρχουν. Δε σάπια.

Ουρανοίς ανέγγιχτους θα βρεις που λοβούν να πετάξουν.

Τα φτερά του αετού θα μείνουν ακίνητα όσο κι αν τα φυσήξεις.

Τον βαλοσάωσαν.

Ο παφλασμός του βιβθού είναι ο προορισμός σου.

Εκεί να λιενιστείς.

Εκεί να με μυρήσεις.

"Ο επί ονείρου κρεμάμενος
ο εν φαντασιώσει την γη κρεμάσας"

Δειλινό ήταν όταν όλα έγιναν μάταια. Το σώμα της νύχτας σκέπασε το δικό σου. Προσπάθησα να σε κλέψω με βαθιές ανάσες απ' τη νύχτα και τη θάλασσα. Μην παλεύεις, μου απάντησες. Η θάλασσα είναι η τροφός μου. Η θάλασσα είναι ένα τεράστιο μουνί που για μαλλιά έχει φύκια. Θα βυθιστώ σε αυτή, λοιπόν. Κι έτσι χάθηκες εκείνο το αυγουστιάτικο απόγευμα στα μυστηριακά της βάρθη. Το χέρι σου έγινε εκμαγείο από αλάτι. Φύκια και λεξικά φύτρωσαν στο μέτωπό σου. Λέπια τα πόδια στο νερό. Έγινες φάρι, έγινες θάλασσα, έγινες νερό.

Βαθιά λαβωματιά μας δέρνει τη ψυχή, όπως αυτή που τυράννησε το κορμάκι σου. Ανοίγαμε - θυμάσαι; - τα φύλλα της ντουλάπας και έπεφτε στο πάτωμα η άρμη του καλοκαιριού μας. Καλοκαίρια άκαιρα, κακόκαιρα κι άνυδρα πια. Λιμάτινο το χώρισμα του χρόνου. Τώρα, μόνο με τις θύμισες θα ζούμε.

Έτσι άρχισαν όλα. Ο πόνος μας. Η μνήμη. Έτσι τέλειωσαν όλα. Κι εκείνα που έγιναν κι εκείνα που δεν έγιναν και δε θα γίνουν ποτέ χωρίς εσένα, μονάκριβε σύντροφε. Ασπόνδυλα τα όνειρα. Πέταξαν μακριά. Στην Ουτοπία, εκεί θα συναντιόμαστε, μου λες.

Σ' άρεσε πολύ όταν σου έλεγα ότι η ελευθερία διάγει το δρόμο της ανασφάλειας. Έχεις δίκιο, μου απαντούσες. Γι' αυτό βρισκόσουν πάντα στο δρόμο της αβεβαιότητας. « Ρε Βαγγελάκη, από τότε που σε θυμάμαι η ζωή σου είναι μια απορία ». « Μα οι απορίες με κρατάνε ζωντανό », απαντούσες. Σαν τον πλάνητα τριγυρούσες την πόλη και τον κόσμο. Δεν ήθελες να απουσιάζεις απ' ό,τι σημαντικό συνέβαινε. Και σ' έβλεπα συχνά να περιμένεις στους σταθμούς των τραίνων όχι για το ταξίδι, αλλά για τ' όνειρο. Η ζωή σου σαν το κύμα, μια μπανάτσα και μια αντάρα. Ζωηφόρα δύναμη η ορμή σου η αστείρευτη, η γκαύλα σου. Τώρα πώς θα ζήσουμε χωρίς το γκ ;

Σε χάνω κάθε στιγμή αγαπώντας σε. Σε αγαπώ κάθε στιγμή πιο πολύ χάνοντας σε. Σε αγκαλιάζω και οι σάρκες μας κολλάνε. Δε θα ξεκολλήσουνε. Όπου κι αν βρίσκεσαι, όπου κι αν βρισκόμαστε, με όποιους κι αν είσαι, με όποιους κι αν είμαστε, είμαστε πάντοτε μαζί. Θυμάσαι που στο έλεγα; Αόρατες γέφυρες φαντασικής ένωσης.

Ακολουθώ τα ίχνη σου στο μονοπάτι το υγρό, το δύσβατο. Μυρίζω τον αέρα που εκπνέεις. Αν ξεχάσω το άγγιγμά σου, θα εγχαταλείψω τη ψυχή μου στα απέραντα βράχια. Θα αναζητήσω μια φεύτικη. Καλυμπάς γρήγορα. Κοντεύουμε, μου λες. Θα βρούμε την αιωνιότητα. Εκεί όπου ο ήλιος γίνεται ένα με τη θάλασσα. Έχε κουράγιο. Ανεμοδούρα το όνειρο. Μη βυθιστείς στη φυλακή του μάταιου. Μ' ακούς; Μη λησμονήσεις το όνειρο. Το καθημερινό και το αιώνιο. Μ' ακούς; Θα περιμένω σε παραλία ερημική το άγριο κύμα να μου φέρνει τη ματιά σου. Θα κρεμίσουμε, θυμήσου με, τη ζωή που μας ενώνει χωρίζοντάς μας. Θα νικήσουμε, θυμήσου με, το θάνατο που μας χωρίζει ενώνοντάς μας.

..να ξεμάθουμε ν' αποχωριζόμαστε
να μάθουμε να μεγαλώνουμε να τραβάμε φωτογραφίες
να ριζομ', επιτέλους, τις βόμβες στα γραφεία κηδειών

κι εκεί που άφηνα τα πράγματα να κυλήσουν, με μία αλαζονική σιγουριά που αρμόζει μόνο σε ανθρώπους που κάνουν πως δεν βλέπουν την βιαιότητα της φθοράς, συναντήθηκα με την πραγματικότητα που δεν χωρά κατηγορούμενα, συναντήθηκα με το τέλος, επειδή είχα την αφελή εντύπωση πως όλοι έχουμε το χρόνο να ανασάνουμε, όλοι ο ένας όλο και πιο κοντά στον άλλο, έτσι βρε αδερφέ να μην πέφτει ο ένας πάνω στον άλλο σαν λυσσασμένοι μοναχικοί, λίγο χρόνο ζήτησα από το αμειλικτο μηδέν αν είναι δυνατόν και αυτό μου έδειξε τη δύναμη του, τη δύναμη του χώματος καθώς καταπίνει όλες τις γήινες αλαζονίες, όλες τις γαμημένες αναβολές, όλα μας τα, ακόμα και πιο, σίγουρα βήματα, και μετά, το μηδέν έβγαλε αργά τον απογευματινό του σκονισμένο μανδύα, έγινε ουρανόσ γεμάτος από ειρωνικά αστέρια, έτοιμος να απαντήσει σε κάθε αλαζονικό ερώτημα περί νηφάλιας αναμονής, περί αρμονικών συζεύξεων, κι έμεινα με την καταστροφή να χαριεντίζεται στις πιο όμορφες κοιλάδες μου, στα ανυπότακτα φιορδ μου, στις αιχμές των ακραίων ερωτηματικών μου, εκεί που πισωπατούσαν τα κύματα κι αφρίζαν και λύσσαγαν και ακυρώνονταν, με το μηδέν αιωρούμενο στο φάσμα του παντός, λέω βοήθεια πάντα έτσι θα'ναι; σαν να παραδοχεί το τέρας σε κάθε κίνηση, τόσο αγχωτικά σαν να'ναι πάντα η τελευταία φορά, με το θάνατο να σαρκάζει τις αναβολές είναι δυνατόν; γεννάω απότομα, κι ενώ νόμιζα πως οι άνθρωποι συναντιούνται σαν τα ρυάκια από τις πηγές τους προς τη θάλασσα, ξαφνικά μένω μόνος με τις ρυτίδες να με σημαδεύουν, ήμαρτον, πονάω για το ρημαδιό και τα ερείπια του χρόνου και την άλωση των βιωμάτων, του παρελθόντος, του μέλλοντος κι άσ'τα να πάνε, κι ο άνεμος της καταστροφής χτυπάει στα δέρματα του προσώπου μου, με γδέρνει, ξεριζώνει τα αδύνατα μαλλιά μου, με γδύνει η δύναμη της τελικής κίνησης των ερειπίων, λίγο πριν το τέλος, λίγο πριν το τέλος, η δύναμη λίγο πριν το τέλος είναι το τέλος της δύναμης, το τέλος της δύναμης της κίνησης, λίγο μετά τη ζωή, μετά τη ζωή; συγγνώμη, είναι μάλλον η κεκτημένη ζωή που προεκτείνεται για λίγο στο αέναο υπερπέραν, στο σκοτάδι που μπορεί να συναντήσει και να σφίξει όλα τα χέρια όλων εκείνων που έχουν χαθεί και που το κάνει παναθεμά την, διαστέλλοντας την αναμονή πέρα απ' τον χρόνο, εκεί που όλα τα ρυάκια συναντιώνται, γνωρίζονται επί τέλους τα γαμημένα, και χαζοχαρούμενα, αν έτσι τους αρέσει, κατηγορίζουν προς την θάλασσά τους, έτσι όπως αυτά την έχουν σχηματίσει, ή απλά κάθονται ο ένας απέναντι στον άλλο σε μία αυλή μίας μεταπολεμικής μονοκατοικίας στα ταξικά προάστια, τσουγκρίζοντας που και που τα ποτήρια με τα ηδύποτα, ξεχυλώνοντας τις ευχές με παράνοια επειδή έτσι τους αρέσει και δώστου τσουγκρίσματα και δώστου ευχές και δώστου και δώστου μέχρις ότου το σκοτάδι φωτιστεί και γίνει αυγή, κόκκινη αυγή κι ας λείπουν όλοι κι ας έχουμε πεθάνει όλοι παναθεμά μας με τα χέρια κομμένα από τα σπασμένα ποτήρια απ' τα τσουγκρίσματα και τις ψυχές μας πνιγμένες από τις ωκεάνειες ευχές και τα σφιχταγκαλιάσματα, πνιγμένοι, κομμένοι, ματωμένοι, γεμάτοι ζωή και θάνατο, χωρίς αναμονή, χωρίς αναμονή, χωρίς αναμονή, χωρίς τελεία, με αποσιωπητικά...

Θερσίτης

ΣΧΟΣ ΠΑΙΣΤΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΩΣ
Νεότερες και Εναγγελιστρίας. Σίλφν